

her lov, hvor ansvaret for elektronikskrot blev overlagt til producenterne, var der ikke længere tale om en kommunal opgave, og så ønskede regeringen ikke længere, at der skulle være mulighed for, at de kommunale selskaber skulle kunne fortsætte på det her område. Det er efter vores opfattelse et politisk, ideologisk synspunkt, som det er helt rimeligt og naturligt, at den borgerlige liberale regering indtager.

Vi har så valgt at indtage det helt modsatte standpunkt, nemlig det, at vi synes, at det er meget vigtigt, at der også fortsat er mulighed for, at kommunerne kan drive selskaber, som behandler elektronikskrot. Vi mener, at når man fjerner den mulighed, er det en væsentlig indskrænkning af kommunernes muligheder for aktivt at indgå i løsningen af miljøproblemer, en indsats, der jo historisk har vist sig at have høj værdi.

Vi har også kunnet konstatere, at det forslag, der lå fra regeringens side, ville kunne føre til mistede arbejdspladser og til længere transport af elektronikskrot og dermed en miljømæssig forværring af de nuværende betingelser. Endelig vil et mindre udbud af virksomheder, der lokalt kan stå for forarbejdningen af elskrot, øge risikoen for eksport af affald, der ved forkert behandling er meget skadelig for miljøet og mennesker.

Vi synes altså grundlæggende, at man skulle lade kommunerne beholde en mulighed for at etablere selskaber på det område, og det har vi stillet et ændringsforslag om. Det ændringsforslag har ikke fået tilslutning af andre end os selv og bliver næppe vedtaget.

Vi har så kunnet konstatere, at resten af oppositionen plus Dansk Folkeparti har valgt at indtage det ikkeideologiske standpunkt, at alting skulle blive ved med at være, som det var, altså at de selskaber, der eksisterede, skulle have lov til at fortsætte i kommunalt regi. Det kan vi godt støtte, men vi vil uanset det stemme imod hele forslaget ved tredjebehandlingen, hvis vores ændringsforslag ikke bliver vedtaget, fordi vi mener, at der her er sket en udvidelse af det private område på bekostning af mulighederne for kollektive og offentlige løsninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-11 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes, idet 3 stemte for, 112 imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 10.20

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Forespørgsel nr. F 11:

Forespørgsel til integrationsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om status for integrationen af flygtninge og indvandrere i Danmark, herunder effekten af de 3-årige kommunale integrationsprogrammer, og hvilke initiativer planlægger regeringen for yderligere at fremme integrationen?«

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Irene Simonson (V), Anne-Marie Meldgaard (S), Henriette Kjær (KF), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL).

(Forespørgslen anmeldt 1/4 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/4 2005).

Begrundelse

Morten Østergaard (RV):

Der er blandt Folketingets partier en fælles forståelse af vigtigheden af at forbedre integrationen af flygtninge og indvandrere i det danske samfund. Det afspejles af den brede opbakning til denne forespørgsel om status for integrationen i Danmark. Der synes også at være en bred enighed om målene, nemlig at beskæftigelsen, uddannelsesniveaet og deltagelsen i samfundslivet i øvrigt øges blandt de nye danskere.

Holdningsforskellene kommer derfor mere til udtryk i forhold til midlerne end til målene, og det er derfor, at en debat om integrationsindsatsen netop nu synes så relevant. Et ydmygt håb kunne være, at de linjer, som vil blive trukket op på baggrund af integrationsministerens redegørelse, vil kunne danne grundlag for en fremadrettet og konstruktiv dialog på tværs af Folketin-

gets partier om en forstærket indsats for integrationen i Danmark.

Som ordfører for forespørgerne skal jeg derfor blot meddele, at partierne ser frem til ministerens besvarelse og til en saglig og konstruktiv debat herom.

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil først takke for lejligheden til, at vi kan drøfte integrationssspørgsmålet her i salen, for der er ikke nogen tvivl om, at det er et spørgsmål og i høj grad en udfordring, som ligger regeringen meget på sinde.

Set i et lidt større perspektiv er bedre integration af udlændinge en del af svaret på de udfordringer, vores velfærdssamfund står over for. Hvis vi skal bevare et godt og solidt velfærdssamfund, må vi nødvendigvis bringe alle de menneskelige ressourcer, vi overhovedet kan, i spil. Men bedre integration er ikke kun et økonomisk spørgsmål. Det er også et spørgsmål om, hvordan vi håndterer mangfoldighedens udfordringer, så vi undgår dybe sociale og kulturelle kløfter og en forflygtigelse af den enkeltes ansvar over for samfundet.

Den opgave, som regeringen overtog i 2001, var på den ene side at få styr på indvandringen og på den anden side at få taget fat om de mange integrationsproblemer. Allerede ved regeringens første udlændingeudspil slog vi fast, at vi ville arbejde på to fronter, nemlig punkt 1, at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal begrænses, og punkt 2, at der skal stilles skærpede krav til selvforsørgelse, og at vi skal have hurtigere og bedre integration.

Regeringens første skridt drejede sig som sagt om at få styr på indvandringen, så der blev skabt mulighed for at tilrettelægge en ordentlig og målrettet integration. Siden VK-regeringen overtog regeringsmagten fra SR i 2001, er antallet af familiesammenføringstilladelser faldet fra ca. 11.000 årligt til under 4.000 personer i 2004. Også på asylområdet har der været et markant fald af opholdstilladelser fra ca. 6.000 i 2001 til ca. 1.600 i 2004. I år bliver der formentlig visiteret omkring 700 voksne flygtninge til kommunerne. Opgaven er altså blevet langt mere overkommelig.

Men Danmark er ikke noget lukket land. I samme periode er antallet af opholdstilladelser på erhvervs- og studieområdet steget med ca. 50

pct. Hovedparten af de udlændinge, der i dag kommer til landet, er således ressourcepersoner, der bidrager til indtjening og vækst i det danske samfund.

Disse tiltag har givet os ro til at se fremad og arbejde på at finde varige løsninger på integrationsens udfordringer.

Kl. 10.25

Regeringens næste skridt var at sikre en mere effektiv integration og skærpe kravene til selvforsørgelse. Problemet var bl.a., at nyankomne udlændinge modtog så høj en kontanthjælp, at de arbejdsindtægter, de ofte ville kunne opnå, langtfra stod mål med kontanthjælpsniveauet. Det var derfor helt nødvendigt at nedsætte ydelserne, så der blev skabt et større incitament for den enkelte til at tage et arbejde.

Tal fra Beskæftigelsesministeriet viser, at 36 pct. af de, der har modtaget introduktionsydelse på starthjælpsniveau, er blevet selvforsørgende efter 2 år mod kun 27 pct. af dem, der har modtaget ydelser på kontanthjælpsniveau. Starthjælpen har altså haft den ønskede effekt, nemlig at flere starthjælpsmodtagere er kommet ud af offentlig forsørgelse.

Regeringen har aldrig sagt, at starthjælpen ville være det middel, der med ét løste beskæftigelsesproblemerne, men det er klart, at hvis der ikke er et økonomisk incitament til at tage et arbejde, så hjælper de mange andre tiltag ikke.

Samtidig satte regeringen fokus på rådighedsreglerne, ligesom sanktionerne for at afslå eller udeblive fra et tilbud om arbejde eller et tilbud i medfør af introduktionsprogrammet blev styrket.

Når vi stiller krav til udlændinge, skal vi naturligvis også give udlændingene de tilbud, der er nødvendige, for at de kan opnå adgang til arbejdsmarkedet. Regeringen har derfor gjort integrationsindsatsen mere erhvervsrettet end tidligere:

Kommunerne skal ved tilrettelæggelsen af integrationsprogrammet lave bindende, individuelle kontrakter, der med udgangspunkt i den enkeltes kompetencer er målrettet mod beskæftigelse. Der kan ydes støtte til mentorer, der gennem vejledning og oplæring kan styrke introduktionen til en arbejdsplads eller uddannelse for udlændinge.

Der er indført et særligt turboforløb, så udlændinge med medbragte uddannelseskvalifikationer kan få hurtig adgang til arbejdsmarkedet. Endelig har regeringen givet kommunerne mulighed for at give virksomhedsrettede tilbud til

selvforsørgende familiesammenførte udlændinge.

Effektmålinger viser, at det går den rigtige vej. For perioden 1999-2002 er andelen af udlændinge under integrationsloven, der er kommet i beskæftigelse eller i ordinær uddannelse, steget med 6,6 pct. i forhold til perioden 1999-2001.

Det er utrolig vigtigt at kunne det danske sprog, hvis man vil være en del af det danske samfund. Men det er også vigtigt, at udlændinge ikke parkeres på danskuddannelseskurser. Udlændinge skal samtidig med danskundervisning gives kendskab til det danske samfund og arbejdsmarked. Danskundervisningen omfatter derfor også undervisning i kultur- og samfundsforhold i Danmark. Dette er et område, som vi forsøger at præge langt mere aktivt end tidligere.

Danskundervisningen er desuden gjort mere erhvervsrettet og fleksibel end tidligere, så der f.eks. kan undervises uden for arbejdstid eller på arbejdspladsen, og sprogskolerne har fået mulighed for at formidle praktikpladser og job efter aftale med kommunerne.

Men for at integrationen skal lykkes, skal indsatsen forankres i kommunerne, og kommuner, der gør en god integrationsindsats, skal belønnes. Staten har siden 2004 ydet et særlig højt tilskud, det såkaldte programtilskud, til kommunerne i introduktionsperiodens andet og tredje år, når udlændinge tilbydes virksomhedspraktik og ansættelse med løntilskud. Der er også indført et resultattilskud til kommunerne. De får helt præcis 30.870 kr. pr. udlænding, der kommer i arbejde, og 20.580 pr. udlænding, der gennemfører danskuddannelsen.

Regeringens initiativer har betydet, at introduktionsprogrammet for nyankomne udlændinge i langt højere grad end tidligere er målrettet mod arbejdsmarkedet. Den seneste evaluering af introduktionsprogrammet viser, at hvor 61 pct. af de nyankomne udlændinge i 2001 kun fik tilbud om danskundervisning og ikke et aktive- ringstilbud, var dette tal i 2003 faldet til 45 pct. Samtidig er andelen af udlændinge, der får tilbud om aktivering eller tilbud om kombineret danskundervisning og aktivering, fra 2001 til 2003 steget fra 39 pct. til hele 55 pct.

64 pct. af kommunerne har desuden svaret bekræftende på, at de ofte giver tilbud om virksomhedspraktik på private virksomheder til udlændinge, der modtager integrationsydelse, mens der tidligere især er blevet givet tilbud i offentlige institutioner. Kommunerne giver såle-

des i langt højere grad end tidligere virksomhedsrettede tilbud til nyankomne udlændinge.

Kl. 10.30

En af de allerstørste udfordringer i integrationspolitikken er at undgå, at den unge generation tabes på gulvet. Alt for mange opgiver deres uddannelse eller starter ikke på en uddannelse efter grundskolen. Vi skylder både dem og samfundet at gøre en indsats for at vende den udvikling.

I november 2002 igangsatte regeringen sammen med satspuljepartierne en kampagne, der hedder »Brug for alle unge«, der sigter mod at få flere unge med anden etnisk baggrund end dansk til at vælge og gennemføre en uddannelse. Kampagnen løber i perioden 2002-2006.

Inden for kampagnen er der bl.a. sket en målrettet vejledningsindsats over for forældre til tosprogede unge og skolevejledere, og der er oprettet lektiehjælpscafeer med inddragelse af frivillige. Knap 30 rollemøder med anden etnisk baggrund end dansk besøger skoler, ungdomsklubber og etniske foreninger for at inspirere de unge til et bedre uddannelsesvalg, og der er gennemført en kampagne om 100 praktikpladser på 100 dage og særlige uddannelsesbasarer for de unge, som har været meget populære og besøgte.

Regeringens strategi mod ghettoisering er et andet meget vigtigt fokusområde i integrationsindsatsen. Regeringens strategi mod ghettoisering består af tre trin: akuthjælp til de mest belastede ghettoområder, indsatser, der i løbet af 2-3 år skal medvirke til at skabe en mere afbalanceret beboersammensætning samt fremme integrationen i ghettoområder, og langsigtede initiativer, der skal forebygge, at der opstår nye ghettoområder.

Som led i indsatsen for at skabe en mere afbalanceret beboersammensætning samt fremme integrationen i ghettoområderne har regeringen iværksat en række initiativer, bl.a. en ny model for anvisning af almene boliger og en ny lov om forsøg med salg af almene familieboliger. Regeringen har desuden igangsat en række specifikke integrationsinitiativer i de mest udsatte boligområder, der indeholder en særlig indsats i forhold til bl.a. kvarterløft, beskæftigelse og kriminalitetsforebyggelse.

Fra 2001 til 2004 er 14.000 flere indvandrerefterkommere kommet i arbejde, og integrationsindsatsen i kommunerne er blevet langt mere erhvervsrettet. Men beskæftigelsesfrekvensen er fortsat lav. Over halvdelen af indvandrerefter-

kommere fra ikkevestlige lande står fortsat uden for arbejdsstyrken sammenlignet med 20 pct. af danskerne. Unge med etnisk minoritetsbaggrund har fortsat ikke samme uddannelsesniveau som deres jævnaldrende danske kammerater.

Der er sket en stigende social og etnisk opdeling af det danske samfund, som i visse almene boligområder har medført en betydelig koncentration af ressourcetsvage personer med sociale problemer og personer med anden etnisk baggrund end dansk.

Den store udfordring ligger nu især i forhold til de unge med anden etnisk baggrund end dansk, som er opvokset her i landet, og den store gruppe af indvandrere på kontanthjælp, som i flere år har været på passiv forsørgelse, og som ikke har lært dansk eller fået en ordentlig introduktion til arbejdsmarkedet.

Regeringen har i går fremlagt et samlet integrationsudspil, som indeholder seks overordnede temaer for den fremadrettede integrationsindsats. Det første tema er garanti for relevante uddannelses tilbud til alle unge. Unge hører ikke hjemme i kontanthjælpssystemet. De skal i gang med en uddannelse og have et job. Unge, som ikke får en uddannelse, har en væsentlig større risiko for at blive arbejdsløse. Vi ved også, at uddannelse er vejen frem, hvis vi skal bryde den negative sociale arv.

Regeringen vil derfor gøre en ekstra indsats for, at unge med anden etnisk baggrund end dansk får en uddannelse i samme omfang som andre unge. Det er afgørende for de unges muligheder i det danske samfund, at de sprogligt både mundtligt og skriftligt er på omgangshøjde med danske unge. Regeringen vil derfor allereede inden skolestart og i skoleforløbet sætte ind med målrettet sprogstimulering og sprogtest.

For at få alle unge med skal vejledningsindsatsen i folkeskolens sidste klasser målrettes, og forældrene skal inddrages mere aktivt. Forældresvaret for de 15-17-årige skal styrkes, bl.a. ved at forældrene inddrages og orienteres om den unges uddannelsesmuligheder, ligesom forældrene skal have besked, hvis den unge afbryder en påbegyndt ungdomsuddannelse.

Kl. 10.35

Der skal desuden etableres praktiske indgang til flere uddannelser, bl.a. i form af mesterlære og forpraktik, for at få fat i de unge udlændinge, og der skal skaffes flere praktikpladser. Regeringen vil også gøre en ekstra indsats for, at de

unge i højere grad vælger uddannelser, hvor der er udsigt til arbejde i den anden ende.

Vi svigter de unge ved bare at give dem kontanthjælp. Regeringen foreslår derfor, at alle unge kontanthjælpsmodtagere mellem 18 og 25 år får pligt til at begynde på en relevant kompetencegivende uddannelse, hvis de ikke har en i forvejen.

Et andet tema er, at det offentlige skal gå foran. Den offentlige sektor har en forpligtelse til at gå foran i indsatsen for at få flere indvandrere i beskæftigelse, og der må ikke herske tvivl om, at det er et ansvar, som det offentlige tager på sig. Flere indvandrere og efterkommere fra ikkevestlige lande skal ansættes i den offentlige sektor, og der skal arbejdes for at skabe jobmuligheder og opkvalificere og nedbryde barrierer, så flere indvandrere og efterkommere får fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Et andet vigtigt punkt er, at kommunerne skal gøre mere for integrationen. Det er helt afgørende for en vellykket integration, at kommunerne gør en aktiv indsats for at integrere indvandrere. Nye tal viser, at der er stor forskel med hensyn til at yde en aktiv indsats for gruppen af indvandrere, og at der er stor forskel på, hvor gode kommunerne er, når det gælder om at få indvandrere og efterkommere af disse i arbejde.

Regeringen finder de store forskelle mellem kommunerne uacceptabel. Alle skal have præcis de samme chancer og muligheder for at få et arbejde, uanset hvor i landet de bor. Kommunerne bør i langt højere grad udnytte de eksisterende erfaringer og muligheder for fleksible løsninger, og de kommuner, der virkelig tager opgaven alvorligt og gør en stor indsats, skal belønnes ved at få refunderet en større del af deres udgifter.

Som led i kommunernes mere aktive indsats for at hjælpe kontanthjælpsmodtagere i arbejde vil regeringen derfor bl.a. gennemføre en landsdækkende indsats med titlen »Ny chance for alle«. Det betyder, at kommunerne skal gennemgå situationen for alle de kontanthjælpsmodtagere, der har gået i længere tid uden at få et aktivt tilbud, og sikre, at alle får de aktive tilbud, de har brug for. Desuden skal alle kontanthjælpsmodtagere fremover årligt have aktive tilbud, det vil sige også kontanthjælpsmodtagere med andre problemer end ledighed, hvoraf indvandrere udgør en væsentlig del.

Og så skal refusionen af kommunernes udgifter til introduktionsydelse og hjælp i særlige tilfælde gøres mere resultatorienteret, det vil sige

højere resultattilskud, når kommunen får udlændinge i understøttet beskæftigelse, og når udlændingene består danskprøven, ligesom kommuner, der yder en aktiv integrationsindsats, skal belønnes, ved at de får en større del af deres udgifter refunderet.

Endelig skal danskuddannelsen være en genvej til beskæftigelse. Bl.a. skal jobguide på sprogcentre hjælpe udlændingene direkte i beskæftigelse.

Og så skal det kunne betale sig at arbejde. Et grundlæggende princip for regeringen er, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. Det skal vi gøre ved at give ledige på offentlig forsørgelse bedre økonomiske incitamenter til at tage et arbejde og ved at sikre, at de også reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Regeringen vil derfor bl.a. sørge for, at der i samarbejde med arbejdsmarkedets parter udvikles målrettede jobforløb, der skal hjælpe ledige hurtigst muligt i arbejde; at formidlingen af ledige job styrkes, så de ledige nemt kan skaffe sig viden om ubesatte job og jobmuligheder; at kendskabet til mangfoldighedsledelse og integrationsværktøjer udbredes til virksomhederne ved i samarbejde med 10-15 store virksomheder at iværksætte et særligt program, hvor udlændinge får mulighed for at opkvalificere sig gennem ansættelse på flere virksomheder; at kommunerne bruger ægtefællertilæg, hvis ægtefællen reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, og at opfølgning over for kontanthjælpsmodtagere, der melder sig syge, styrkes, så det sikres, at denne gruppe ikke risikerer at komme endnu længere væk fra arbejdsmarkedet.

Med udgangspunkt i den strategi mod ghettoisering, som regeringen fremlagde i maj 2004, vil regeringen forstærke og forstærke indsatsen mod ghettoisering. Regeringen vil tage initiativer, der kan give en hurtigere genopretning af beboersammensætningen i de udsatte boligområder.

Som eksempler på initiativer, vi har på tegnebrættet, kan jeg nævne, at regeringen i efteråret 2005 vil fremsætte forslag, der gør det mere attraktivt at købe ledige almene boliger, at vi vil skabe liv, arbejdspladser og styrke mulighederne for lokale iværksættere og vil gøre en målrettet indsats for at fremme erhverv i de udsatte områder for blot at nævne to eksempler.

Kl. 10.40

Endelig skal vi forebygge og bekæmpe ekstremisme og kriminalitet. Et mangfoldigt samfund kan være en berigelse menneskeligt, kultu-

relt og økonomisk, men det stiller samtidig store krav om fordomsfrihed, åbenhed, ligeværd, accept, respekt og tillid. Og det forudsætter, at der er tilslutning til og accept af fundamentale grundværdier. Respekt for ytringsfrihed og det enkelte menneskes frihedsrettigheder og personlig integritet skal være værdier, som alle uanset kulturel baggrund værner om.

Regeringens udspil fra i går og de handlingsforslag, der ligger i regeringens integrationsplan, er nogle meget vigtige skridt i det fremtidige arbejde for at forbedre integrationen. Regeringen håber på gode og konstruktive forhandlinger med alle Folketingets partier.

Formanden:

Tak til integrationsministeren. Så går vi til forhandling. Så er der mulighed for at stille korte bemærkninger, og det er så baggrunden for, at jeg har rystet på hovedet til de fem, der nu har bedt om korte bemærkninger til ministeren. Vi går først i gang med forhandlingen, og så er der korte bemærkninger.

Forhandling

Morten Østergaard (RV):

Vi skal nok få det lært.

Tak til ministeren for den fyldige redegørelse for status på integrationsområdet og regeringens planlagte initiativer på området. Det er tydeligt, at der er tale om en ny strategi, hvor regeringen har indset, at der er behov for at investere i integration, ikke kun fordi potentialets størrelse alene berettiger til det, men også fordi indsatsen siden 2001 er gået helt i stå. Regeringens politik har ikke, som den ynder at give indtryk af, ført til øget integration. På væsentlige områder er det faktisk gået den modsatte vej.

Lad mig bare indledningsvis punktere nogle af de helt centrale myter som grundlag for en saglig debat i dag. Myten er, at det er gået stærkt fremad med integrationen på arbejdsmarkedet, efter at regeringen har indført starthjælp og bremset tilstrømningen, fordi der er blevet ro. Men fakta er, at fra 1996 og frem faldt ledigheden blandt indvandrere og efterkommere kvartal for kvartal med en enkelt undtagelse helt frem til slutningen af 2002.

På det tidspunkt havde regeringen haft tid til at indføre sine stramninger og starthjælpen, og hvad har udviklingen været siden da? Ledigheden er steget, steget, steget. Kvartal for kvartal

er flere og flere indvandrere og deres efterkommere blevet ledige, så vi i dag er sat tilbage på niveauet fra 1998 i absolutte tal.

Fra 1994 til 2001 faldt ledigheden fra ca. 38 pct. til 12 pct. for indvandrere, og i samme periode faldt ledigheden blandt etniske danskere fra ca. 10 pct. til 5 pct., altså en markant indsats for integrationen på arbejdsmarkedet. Siden er udviklingen gået i stå, ledigheden svinger nu fortsat efter 3½ år med VKO omkring de 10 pct.

En anden myte er, at SR-regeringen lod stå til og stillede ingen krav, og at VKO har taget skeen i den anden hånd. Men fakta er jo, at med integrationsloven af 1999, som VK ikke stemte for, blev der stillet krav til kommunerne om handlingsplaner som udgangspunkt for integrationen helt parallelt til det, regeringen så også nu ønsker skal ske for dem, der kom hertil før 1999.

Regeringen har nu fremlagt en analyse af beskæftigelsesindsatsen, og hvad viser den? At det nytter at aktivere særlig indvandrere, at passivitet varierer med kommunernes indsats og ikke – som ideen er bag starthjælpen – med de aktive-redes fattigdom. Med andre ord: De krav, som SR stillede i integrationsloven, er dem, der virker, de har effekt, mens regeringens stramning i tilstrømning og starthjælp ikke kan dokumenteres effektfulde.

En tredje myte er, at problemet er, at de ledige indvandrere ikke gider arbejde. Derfor skal de have nedsat deres ydelser, så de kan sultes til en større arbejdsmotivation. Men fakta er, at problemet er, at mens ledigheden set over lang tid har været faldende, så er erhvervsfrekvensen den samme, ca. 50 pct. Derfor er det fuldstændig galt at udvide forklædeordningen, som netop parkerer ægtefæller uden for arbejdsmarkedet. Det giver hverken integration på arbejdsmarkedet eller i samfundet i øvrigt. Det bidrager til problemstillingen med en alarmerende lav erhvervsfrekvens.

Når vi nu ved, at en aktiv indsats kan gøre en forskel, hvorfor så passivisere endnu flere, hvis ellers regeringen da ikke ønsker at fastholde indvandrere helt uden for arbejdsmarkedet og dermed også uden for ledighedsstatistikken?

Regeringens nye udspil indeholder mange positive elementer: systematiske tilbud til flygtninge, der kom til landet før 1999, kontanthjælpsmodtagere, der skal have et løbende tilbud om aktivering, indsats mod ghettoer, inddragelse af frivillige osv.

Særlig positivt er fokuseringen på den kommunale indsats. Vi ønsker, at kommunerne kom-

mer på resultatlø, ikke kun med hensyn til arbejdsmarkedstilknytning, men også i forhold til dansk og samfundstilknytning i øvrigt. Det er nøglen. Kommunerne kan levere varen, hvis de vil, det viser de bedste kommuners resultater. Og derfor skal vi systematisere opfølgningen og sige noget for noget, også til kommunerne.

Kl. 10.45

Men der er problemstillinger. Forklædeordningen er ligestillingsmæssigt meget, meget skæv og harmonerer slet ikke med socialministerens ligestillingsudspil. Der er manglende jobbud, udspillet drejer sig kun om udbudssiden på arbejdsmarkedet ikke om, hvordan man reelt skaber nye job.

En skattereform ville gøre underværker, men mindre kan måske også gøre det, idet Dansk Industri fremhæver, at virksomheder med etnisk arbejdskraft oplever positive effekter som f.eks. mere loyale medarbejdere. Det skal synliggøres, så flere arbejdsgivere får øjnene op for de muligheder, der ligger hos den ledige arbejdskraft med anden etnisk baggrund end dansk. Det stod i regeringsgrundlaget, men hvor er initiativerne? Hvor er initiativer som matchmaking, mentorordning og opsøgende indsats?

De unge lades i stikken. Der er brug for en mere konsekvent integrationsindsats, hvor unge med anden etnisk baggrund end dansk bliver mødt med en massiv social indsats, første gang de træder ved siden af. Det vil sige, at vi skal inddrage forældrene, men vi skal ikke iværksætte sanktioner over for problemerne. Vi skal forebygge dem, og vi skal løse dem, og derfor må vi også her fokusere på en klar investering i den sociale indsats og ikke blot fjerne børnechecken.

Vi er enige om, at status ikke er god nok. Vi er enige om, at der er behov for og ikke mindst rationale i at investere i integration. Vi ser også, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstres initiativer fra 1990'erne er de mest effektfulde, når kommunerne følger dem, og det er derfor, tiden for os at se er moden til at lægge ideologien lidt på hylden og lade viden og erfaring tale.

Derfor stiller vi os gerne til rådighed for forhandlinger om en samlet national handlingsplan på området.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hørte jeg jo De Radikales ordfører sige, at der er behov for en massiv social indsats, når de træder ved siden af. Det kunne måske også gælde for De Radikale, for hvis vi nu ser på de tal,

der er for frafald på de faglige uddannelser og specielt blandt etniske unge, så har det en sammenhæng med den nedskæring, forringelse, af skolepraktikordningen, som også Det Radikale Venstre var med på. Den har specielt betydet noget for dem, som er af anden etnisk herkomst end dansk. Det er specielt dem, der falder fra, for det er dem, der specielt har haft glæde af skolepraktikordningen på det niveau, den var på før nedskæringerne.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre ordføreren, om ikke det kunne danne basis for, at man kunne genoverveje den nedskæring på skolepraktikordningen, man har været med til.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Den aftale, vi har lavet, er, at der skal leveres markant flere praktikpladser, og ellers må man se på problemstillingen igen.

Det, som er det afgørende, er, at skolepraktikken har vist sig langtfra effektiv nok til at skabe beskæftigelse efterfølgende. Jeg har ikke mødt en eneste på en erhvervsuddannelse, som ikke hellere vil have en rigtig praktikplads end en skolepraktikplads, og derfor er det afgørende, at vi ikke siger: I er etniske unge, I kan nøjes med en andenklasses uddannelse, hvor I får skolepraktik, fordi der desværre ikke er virksomheder nok, der vil tilbyde almindelig praktik.

Problemstillingen er, at vi skal have skabt de praktikpladser, og der var skolepraktikken blevet en sovepude. Derfor har vi lavet en aftale, hvor regeringen er forpligtet til at levere praktikpladserne, og det vil vi holde den meget nøje fast på.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen det viser sig, at de almindelige praktikpladser ikke står mål med, hvad der bliver tabt på skolepraktikområdet. Bare på en enkelt skole i København er der indtil videre siden 1. januar over hundrede, der er faldet fra uddannelsen, fordi man ikke har kunnet tilbyde dem en skolepraktikplads. Det er bare på en enkelt skole, så det vidner altså om, at der mangler praktikpladser.

Skolepraktik er jo ikke noget, som står i stedet for almindelig praktikpladser. Nej, skolepraktik står i stedet for, at man falder fra uddannelsen, falder helt ud af uddannelsessystemet og bliver overladt til sig selv i en meget, meget tidlig alder.

Når det nu viser sig, at regeringen ikke har kunnet levere varen, så kunne det være, at det var værd at genoverveje, om man ikke skulle sige, at vi må have genindført skolepraktik, som jo også kan give arbejde bagefter.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr er jo selv inde på den centrale problemstilling her, nemlig at skolepraktikken var tænkt som et sikkerhedsnet, der skulle fange dem, som ikke kunne få almindelig praktik. Sådan har det bare ikke udviklet sig, det er blevet normen for en lang række og særlig for visse grupper uddannelsessøgende.

Det, der er pointen her, er, at når vi taler om uddannelse og behovet for uddannelse, så er det jo, fordi det skal føre til arbejde, så er det jo, fordi det ikke er nok, at man får et diplom og man får et flag i hånden, når forløbet er slut, og så kan man ellers i øvrigt være uddannet til arbejdsløshed. Det, der er det helt afgørende, er, at uddannelse er vejen til at få et arbejde, og det har vist sig, at det er skolepraktik ikke i nær samme grad som almindelig praktik.

Kl. 10.50

Det er derfor, vi har sagt, at nu må vi tage fat om nældens rod og få skabt rigtige praktikpladser. Vi har fået regeringen forpligtet på det, og som jeg sagde i mit første svar, vil vi meget nøje overvåge, at regeringen lever op til den forpligtelse.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg går ud fra, at De Radikale er enige i, at det er bedre at få en uddannelse, selv om det er med en skolepraktik, end slet ikke at få nogen uddannelse, og derfor undrede det mig yderligere, at så vidt jeg kunne høre ordføreren, åbnede man for, at man kunne fjerne børnechecken for de familier, hvor de unge ikke deltager. Det har jeg måske misforstået, men jeg vil i hvert fald meget gerne høre, hvad De Radikales holdning er til, at man skærer yderligere på de sociale ydelser, end man har gjort med »Flere i arbejde«, som De Radikale også er med i.

Jeg bed mærke i, at den radikale ordfører sagde, at vi ikke skal skaffe folk i arbejde ved at gøre dem fattigere, og det er jeg jo fuldstændig enig i. Derfor vil jeg gerne høre, om De Radikale afviser alle de forslag, der nu kommer fra regeringen om at skære i de sociale ydelser.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi ønsker, at forklædeordningen skal afskaffes fuldt og helt, og derfor ønsker vi ikke, at den skal udvides. Lad det bare være helt klart og tydeligt her i dag.

Hvad angår børnechecken vil jeg sige, at det, der var min pointe, var, at vi skal have en massiv social indsats. Det kan ikke nytte noget, at vi iværksætter sanktioner over for problemerne, altså at vi bare siger til forældrene, at hvis ikke de unge deltager i de her programmer, så fjerner vi deres børnecheck. Det gør vi ikke de unge nogen form for tjeneste med.

Derfor er det, at vi siger: Det, der er behov for, er en hurtig indsats og en social indsats, og det er det, vi mener der bør investeres i, samtidig med at vi investerer i at løse ghettoproblemer, og samtidig med at vi investerer i arbejdsmarkedspolitikken.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vil De Radikale afvise at skære i sociale ydelser og genoverveje de nedskæringer, man var med til i »Flere i arbejde«, som bl.a. betyder, at unge på kontanthjælp, når de har betalt deres boligudgifter, har 1.500 kr. tilbage om måneden til mad og tøj og alting, hvad det er umuligt at leve for i det danske samfund, hvis ikke man har en familie, der indimellem kommer med mad?

Vil man være med til at sige, at vi ikke skal skære yderligere, så vi fuldstændig fratager dem alt, så de slet ikke har andet end gaden at leve på, men tværtimod være med til at se på at hæve ydelserne, så de får et anstændigt levestandard og dermed bliver stærkere også til at kunne tage en uddannelse?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Lad os holde os til det første med at skære i de sociale ydelser. Det er ikke vores politik, at der skal skæres i de sociale ydelser. Vi ønsker ikke, at det skal være således, at hvis man falder fra sin uddannelse, så bliver man sat fra hus og hjem. Sådan ønsker vi ikke, det skal være.

Det, vi har sagt, er, at vi er meget optaget af – i øvrigt ligesom regeringen – at der er flere, der får en uddannelse, og vi møder meget gerne op til forhandlinger om de områder, men vi vil ikke være med til at forringe vilkårene eller forarme folk som arbejdsmotivation eller for den sags

skyld som uddannelsesmotivation. Det stod ret klart i min ordførertale.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Når man snakker praktikpladser eller mangel på samme, så er det, ligesom det kun er et problem for vores unge med anden etnisk baggrund. Det er det ikke efter min konstatering. Det er også for oprindelige danskere.

Der er også mange danske unge, der har brugt skolepraktikken. Jeg siger ikke, at en rigtig praktikplads ikke er bedre end skolepraktikken, det er den sikkert, men skolepraktikken var bedre end ingenting, og den har hjulpet mange unge mennesker videre i systemet. Det, vi konstaterer nu, er, at der er mange, der falder fra, der er mange, der mister den mulighed.

Hvis regeringen havde sikret alle en praktikplads, så kunne jeg godt forstå Det Radikale Venstres støtte til den ordning, men jeg har meget svært ved at forstå, at Det Radikale Venstre kan stemme for sådan et forslag, inden man har sikret alle unge en praktikplads.

Vil man vende tilbage, som hr. Østergaard har sagt, til at indføre skolepraktikken, hvis vi konstaterer, at der er flere, der mister muligheden for videre uddannelse?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for, at hr. Hüseyin Arac er enig i, at det var bedre, om alle fik en rigtig praktikplads. Det er sådan set hele baggrunden for det, vi er gået i gang med her, nemlig at sige, at der ikke har været tilgang af flere praktikpladser. Det er det, som de unge vil have, det er det, der virker bedst, det er det, vi skal have skaffet. Derfor har vi sagt: Lad os nu få ikke bare hensigtsserklæringer og fromme ønsker, men regeringen forpligtet til at skaffe de praktikpladser.

Det er det, vi har leveret, og det mener vi faktisk vi har gjort for de unges skyld, i stedet for blot at lave lappeløsninger og sekundauddannelse. Det er meget nøje aftalt, hvordan og hvornår de skal leveres, og det vil vi holde øje med, for det er en del af aftalen.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det kan godt være, at man kalder skolepraktikordningen en lappeløsning, men den situation,

vi har nu, er ingen løsning. Hvad er Det Radikale Venstres holdning til det?

Altså, tidligere var det måske en lappeløsning, som heller ikke efter min tankegang var optimal, men nu er der ingen løsning for de unge, der ikke kan få en praktikplads.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo lige præcis derfor, vi har sagt, at nu skal vi tage skeen i den anden hånd og ud at finde de praktikpladser. Regeringen må levere varen, vi skal have skabt flere praktikpladser. Erhvervslivet må tage et ansvar, vi har en borgerlig regering, der burde kunne tale dunder til erhvervslivet. Det er det, vi må gøre.

Men hr. Hüseyin Arac, Socialdemokratiet og for den sags skyld Enhedslisten må også erkende, at tilgangen af praktikpladser ikke var til stede, skolepraktikken var en sovepude, der kom ikke flere praktikpladser. Det er netop derfor, at vi har lavet denne her aftale.

Jeg vil også gerne forsikre om, at hvis ikke varen bliver leveret, så må vi tage diskussionen op igen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg synes, det var dejligt at høre hr. Morten Østergaards tale her, for der er jo ingen tvivl om, hvor Det Radikale Venstre står. Hr. Morten Østergaard sagde: Det, vi gjorde i 1990'erne, var det rigtige.

Det synes jeg er meget interessant, når jeg på tv kan se fru Anne-Marie Meldgaard sige, at vi tog fejl i 1990'erne, og at vi ikke gjorde det, der var nødvendigt. Så jeg kan jo igen konstatere, at der er den der brede uenighed. Det er i hvert fald svært at få afklaret, hvordan man får Socialdemokraterne og De Radikale til at samarbejde. Vi er ikke i tvivl om, hvor vi har De Radikale. Dejligt for det.

Når hr. Morten Østergaard siger, at man ikke går ind for at udvide forklædeordningen, så vil jeg også sige, at jeg tror, vi skal have en nærmere drøftelse, for det er jo helt andre ting, det drejer sig om. Det her drejer sig ikke om en forklædeordning, tværtimod.

Fru Elsebeth Gerner har her til morgen i morgen-tv udtrykt, at de slet ingen ydelse skulle have, hvis ikke de står til rådighed for arbejdsmarkedet, så skal de ingen penge have.

Så vil jeg gerne spørge hr. Morten Østergaard, om ikke det er det samme som at sige, at nu skærer vi i de sociale ydelser.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først vil jeg sige, at jeg ikke har oplevet, at regeringen har foreslået, at vi skal afskaffe integrationsloven fra 1999, men det er muligvis, fordi jeg ikke har fået læst papirerne grundigt nok.

Jeg ved, at V og K ikke stemte for integrationsloven af 1999, men jeg har ikke oplevet, at der har været forslag om, at den skulle afskaffes. Tværtimod har man jo travlt med at evaluere og fremhæve de gode resultater af kommunernes indsats, som er baseret på integrationsloven fra 1999. Men der må ordføreren jo efterfølgende korrekse mig, hvis det skulle læses sådan, at man ville afskaffe integrationsloven.

Derudover vil jeg sige, at jeg sådan set er af den opfattelse, og jeg har også forstået, at det var regeringens, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvis man vil have kontanthjælp. Ægtefællertillægget eller forklædeydelsen er at passivisere. Det har jeg forstået på regeringen at den ikke ønsker. Vi skal ikke passivisere, og man skal ikke blot kunne læne sig tilbage og få ydelser.

Derfor er det, vi siger, at det ikke er godt nok at sige til folk, at de ingen ydelse får, men det gør deres ægtefælle, for det er jo det, der er tilfældet her. Regeringen vil jo heller ikke give en ydelse til den ægtefælle, der går derhjemme. Det bliver til den anden, som får et tillæg til sin kontanthjælp, og derfor er det sådan set en lidt kunstig problemstilling at forsøge at trække op.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det sidste er der jo desværre ikke taletid til her. Jeg skal give hr. Morten Østergaard en større pædagogisk forklaring.

Det her handler faktisk om, at man ser på den samlede familie, og det handler ikke om, at den ene skal gå hjemme. Det handler om, at familien, begge ægtefæller, der er på kontanthjælp, skal være aktive, og at det skal kunne betale sig at blive aktiv. Men jeg ser jo frem til i de kommende debatter og forhandlinger, vi skal have undervejs, at hr. Morten Østergaard kan blive klædt bedre på og forstå alle detaljerne i det her.

Når hr. Morten Østergaard siger, at integrationsloven er som i 1999, så vil jeg da gerne gøre hr. Morten Østergaard opmærksom på – nu ved

jeg godt, at hr. Morten Østergaard er nyvalgt – at der er sket utrolig meget siden 1999. Der er netop lavet så meget om, at det er svært at kende den indsats, eller nærmere manglende indsats, S og R gjorde i 1990'erne.

Der er netop gjort en indsats. Vi ser, at det nu begynder at virke, så jeg vil gerne lige have bekræftet af hr. Morten Østergaard, at der altså rent faktisk er lavet utrolig meget om på integrationsloven, og at der rent faktisk også er kommet 14.000 flere tosprogede i beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil sige med hensyn til, at der er ændret på integrationsloven, at det, som er det helt centrale, er, at når vi går ud og ser, hvad det er, som regeringen nu foreslår, der skal ske med dem, der kom før 1999, så er det jo samme mølle, nemlig at der skal være en kommunal indsats baseret på en handlingsplan og baseret på, at der skal ske en aktiv integrationsindsats, som kommunerne skal holde fast i. Det er den filosofi, der ligger til grund for det. Det er den filosofi, der virker, når man ser på evalueringen af den kommunale indsats i modsætning til starthjælpen osv.

Kl. 11.00

Men lad mig så også sige, at det jo er paradoksalt, at man siger, vi har lavet en masse ændringer, og når vi så kigger på, hvad resultaterne er, ja, så er de altså, at siden fjerde kvartal 2002 er ledigheden blandt flygtninge og indvandrere steget kvartal for kvartal, så vi i dag er tilbage på 1998-niveau. Og det kan godt være, fru Irene Simonsen er meget tilfreds med de resultater og synes, at man har gjort et fantastisk stykke arbejde. Det synes vi bare ikke.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Morten Østergaard sagde, at man ikke synes, man blot skulle fjerne børnechecken, men jeg kunne ikke rigtig forstå, og det vil jeg godt have klarhed over, om man egentlig vil være med til at fjerne børnechecken, hvis unge ikke er i gang med en uddannelse med uddannelsesperspektiv eller på anden måde, hvis det i øvrigt følges op af andre tiltag. For det var det, hr. Morten Østergaard var inde på, at der var andre tiltag, der skulle sættes i værk. Er man parat til fra radikal side at fjerne børnechecken der, hvor man kan se, at der er problemer fra forældrenes side med hensyn til børnene?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, som er det helt afgørende i forhold til den her diskussion, er, at man jo godt kan slå ud med armene, som man jo ofte gør særlig fra regeringens side, og sige: Nu strammer vi, nu skal vi slå hårdt ned. Men problemstillingen her er jo helt anderledes. Hvad snakker vi om? Snakker vi om, at hvis man har et fravær på 10 pct. fra folkeskolen, så ryger børnechecken fra forældrene pr. automatik? Eller snakker vi om, at hvis nogle forældre, en ganske lille gruppe, er fuldstændig uimodtagelige og ikke ønsker at deltage i noget ansvar overhovedet, en gruppe på måske 50 forældre på landsplan, så vil man gå ind og gøre noget? Det står hen i det uvisse. Derfor er det jo svært at tage stilling til forslag som det.

Det, som vi til gengæld gerne vil understrege, er, at det ikke nytter noget, at man tror, at hvis bare vi får forældrene ramt på pengepungen, så går det bedre. For hvad så, når vi eventuelt har fjernet børnechecken? Hvordan går det så med de unge, som eventuelt er kriminelle, eller som stadig væk ikke passer deres skolegang? Har vi så ikke svigtet dem markant?

Det er derfor, at det ikke er noget løsningsforslag. Men man må sige, at det er så løseligt præsenteret her, at det kan være relativt svært at tage stilling til, for vi aner ikke, hvad omfanget er. Men hvis det er et led i, at man rent automatisk og uden nogen form for retssikkerhed vil fjerne børnechecken fra en stor gruppe, så, nej, så vil vi ikke være med.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er igen lidt svært at finde ud af, om man har lyst og er villig til at gå ind i de efterfølgende forhandlinger, der skal være, for det er klart, at det her skal udmøntes, og der skal sættes nogle rammer op for, hvordan det skal fungere, og der håber jeg da at De Radikale vil være konstruktive.

Jeg kan så hjælpe hr. Morten Østergaard lidt på vej og sige, at vi jo nu har en konservativ borgmester i Helsingør, der netop har brugt det her element over for romaerne, altså de sigøjnerbørn, der ikke blev sendt i skole, og det virkede utrolig effektivt. Problemet var så, at det kun var over for den gruppe, og det må man selvfølgelig ikke. Det skal gælde alle. Men der kunne vi jo se, at det var et meget effektivt instrument, og det er også derfor, det er med i det her udspil. Vil hr.

Morten Østergaard ikke anerkende, at det altså hjælper, hvis man rammer på pengepungen?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til det sidste kan jeg sige, at en generel anerkendelse af, at det hjælper, hvis man rammer på pengepungen, vil jeg på ingen måde give. Jeg synes, der er masser af eksempler at finde rundt omkring på i de initiativer, man har taget, der netop peger på, at det bestemt ikke virker.

Så vil jeg gerne advare mod, at man, fordi man har en helt særlig gruppe, som har nogle helt særlige problemer, går ind og indfører en lovgivning og tror, at de resultater umiddelbart kan overføres på gud og hvermand og alle vegne. Det tror jeg ikke. Man må regne med, at man lige præcis i tilfældet i Helsingør har at gøre med en ganske særlig gruppe, som har nogle helt særlige vilkår. Og der vil jeg igen sige, at det er langt mere effektivt med en social indsats, hvis man kigger på det store billede.

Det at tage afsæt i romaerne og Helsingør til en generel lovliggørelse af den ordening mener jeg ikke tjener noget større formål. Det, der er det afgørende, er at finde ud af, hvad der virker generelt, når vi indfører lovgivning her.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det er jo egentlig lidt beskæmmende at høre hr. Morten Østergaard stå og fortælle, at det, De Radikale og den tidligere regering gjorde, var effektivt. Det var effektivt til at få integreret indvandrere og flygtninge i det danske samfund.

Kl. 11.05

Jeg mener faktisk, det er lidt af en hån mod de indvandrere og flygtninge, som kom til Danmark op gennem 1990'erne, som ikke fik et arbejde, og som bare blev sat ud på sidelinjen. Hr. Morten Østergaard ved jo godt, at da den tidligere regering gik af i 2001, var over 105.000 indvandrere og flygtninge enten arbejdsløse eller uden for arbejdsmarkedet. Mener hr. Morten Østergaard, at det var en succes? Var det et succeskriterium specielt at holde 105.000 mennesker ude af det danske samfund?

Og hvordan gjorde man det egentlig? Hvordan lykkedes det at forhindre disse mennesker at komme ind på arbejdsmarkedet? Hvad gjorde man, for at de skulle komme det?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Eyvind Vesselbo må være kommet sent eller have hørt dårligt efter. Det, jeg har sagt, er, at vi havde en positiv udvikling, at det lykkedes fra 1994 og frem til 2001 at reducere ledigheden fra lige knap 40 pct. til omkring 12 pct. for indvandrere og deres efterkommere. Det lykkedes, og siden er udviklingen gået i stå.

Det kan så være, at hr. Eyvind Vesselbo som fru Irene Simonsen er stolt af den udvikling og synes, det er frugtbare resultater af den indsats, man har gjort. Der er vi så bare uenige.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, sådan er det jo hver gang, vi diskuterer her i salen med hr. Morten Østergaard, det er snakken udenom. Og det er egentlig sørgeligt, for det kunne jo godt blive nogle seriøse debatter, vi havde. Men når man ikke får svar på de spørgsmål, man stiller, så synes jeg, det er yderst pinligt for hr. Morten Østergaard. Hver eneste gang jeg stiller et spørgsmål her, så snakker hr. Morten Østergaard sort, udenom.

Jeg spurgte, om hr. Morten Østergaard er stolt af, at der var 105.000 arbejdsløse indvandrere og flygtninge, da den tidligere regering gik af, og jeg spurgte, hvordan det lykkedes ikke at få dem i arbejde, og hvad man havde gjort for at få dem i arbejde.

Jeg havde et helt konkret eksempel: I 1992 gav De Radikale i en særlov over 300 palæstinensere lov til at komme til Danmark, selv om de havde fået afslag på asyl. For kort tid siden var der en opgørelse over, hvad der var sket med dem. Hvor mange praktikpladser var der til dem, hvor mange arbejdspladser var der til dem, da De Radikale lavede den særlov?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, hr. Eyvind Vesselbo kan jo diskutere metoden. Det, jeg tager udgangspunkt i, er det, som regeringen for så vidt selv har lagt frem. Regeringen har lagt meget fint frem og vist siden 1994, hvordan det er gået med ledigheden, beskæftigelsen og erhvervsfrekvensen. Og det, som ganske rigtigt viser sig, er, at når vi snakker ledighed, så gik det stærkt i 1990'erne, og så er kurven fladet ud, og vi ligger på nogenlunde samme niveau som i 2001.

Det, der er det store problem, og det, vi kan diskutere, er, hvad vi gør med erhvervsfrekven-

sen, for næsten halvdelen står uden for arbejdsmarkedet. Og det er en interessant diskussion. Der må vi sige, at der heller ikke er sket noget på den front siden 2001, og derfor er det, vi siger, at vi synes, det er spændende at få de her diskussioner. Vi vil ikke være med til at passivisere yderligere i form af forklædeordninger, men vi vil meget gerne være med til at lave en handlingsplan for, hvordan vi får taget hul på den problemstilling.

Hr. Eyvind Vesselbo kan jo ikke blive ved at stå og insinuere, at der ingenting skete i 1990'erne, når regeringens egne tal, som er lagt frem, viser noget andet, og så derefter sige, at det er, fordi jeg snakker udenom. Så må hr. Eyvind Vesselbo læse indenad i regeringens egne papirer, inden han stiller op til debat i salen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg er egentlig så imponeret over De Radikales ordfører og den frejdighed og selvsikkerhed, hvormed han fører sig frem som den, der både skal revse regeringen og løse problemet. Jeg ville egentlig spørge ham: Synes han ikke, det var mere passende, om han klædte sig i sæk og aske?

Det problem, vi står med, integrationens næsten uløselige problem, er skabt af De Radikale. Det var De Radikale, der var de afgørende, da udlændingeloven blev vedtaget i juni 1983. Det er De Radikale, der sammen med Socialdemokraterne og venstrefløjen gennem 1990'erne har skabt hele den forfærdelige indvandring, som nu giver os uløselige problemer.

Integration er jo altså til syvende og sidst noget, der næsten ikke er muligt, fordi det jo ikke er et arbejdsmarkedsmæssigt socialt problem, men at det til syvende og sidst er et spørgsmål om kultur for ikke at sige religion. Vi står med et uløseligt problem, De Radikale har skabt det, og så ser man den radikale ordfører stå her med den største suffisance og revse andre.

Må jeg spørge hr. Morten Østergaard: Var det ikke mere passende, at hr. Morten Østergaard iklædte sig sæk og aske og sagde peccavi – vi angrer?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er altid en fornøjelse at diskutere med hr. Søren Krarup, fordi vi jo ved, at vi er fundamentalt uenige. Vi ved, at vi synes, at vi er nødt til at tage et ansvar i verden og tage imod flygtninge.

Hr. Søren Krarup har en anden opfattelse. Vi mener, at vi er nødt til at overholde menneskerettighederne og derfor også tilbyde familiesammenføring efter nærmere regler. Hr. Søren Krarup er uenig. Og derfor kommer der folk til landet, og det står vi gerne ved.

Det, der er det afgørende, er at integrere. Det ved vi også at Dansk Folkeparti ikke vil. Men det, som er interessant, når vi diskuterer fortidens synder som det store tema, er jo, at det så er interessant at se, hvad der egentlig kom af forslag fra oppositionen i 1990'erne. Var der nogen forslag?

Kl. 11.10

Der var ingenting, intet. Der var et enkelt forslag engang i 1990'erne, og derudover undlod man i øvrigt at stemme for integrationsloven, som siden hen er den, man har bygget på, og den filosofi, der lå til grund for det med handlingsplaner og kommunal indsats, er det, som man nu også foreslår skal gælde for dem, der kom hertil før 1999, hvad vi i øvrigt er meget enige i.

Det er jo derfor, vi må sige, at det klinger noget hult, når man forsøger at tilskrive os alverdens ulykker, når det faktisk viser sig, at udviklingen er gået lidt i stå, og vi tilbyder at tage ansvar for at bringe den i gang igen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Alverdens ulykker begyndte som sagt i 1983 med en udlændingelov, der var pousseret, for ikke at sige direkte fremført af De Radikale. Og derfor er det simpelt hen sådan, at disse uløselige problemer, som integrationsforslaget her, og som vi selvfølgelig støtter, er et vidnesbyrd om, er skabt af dem, der var ansvarlige i 1980'erne og 1990'erne, og det lyder uendelig hult, når nu De Radikale stiller sig op og vil afhjælpe en katastrofe, de selv har skabt. Det er jo hult!

Vi er ikke uenige i disse detaljer. Vi er uenige, grunduenige, i selve grundspørgsmålet: Hvad er den danske regerings, det danske Folketings opgave? Er det at tage vare på Danmarks ve og vel, eller er det at lege menneskeven, der skal tage vare på verden? De Radikale siger det sidste, og med det udgangspunkt har de ødelagt Danmark.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, det kan jo undre, hvordan hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti kan vedblive at støtte en re-

gering, som synes – hvad vi kan være meget enige i – at der faktisk er noget at støtte sig til, at der er ting, der fungerer, og der er en mulighed for at skabe integration i det her samfund. Hvordan kan hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti blive ved at lægge stemmer til en sådan regering, som på den måde medvirker gennem sin integrationsindsats til at ødelægge landet? Det virker bizart og uforståeligt.

Lad mig skære ud i pap en gang for alle: Det Radikale Venstre ønsker ikke at lempe asylreglerne. Vi ønsker, at vi skal overholde menneskerettighederne i forhold til det.

I dag kommer der lige så mange. Andelen af flygtninge, som kommer til Danmark, er den samme, hvis vi ser på, hvor mange der kommer til Europa, som den var, før regeringen kom til. Andelen er den samme, og derfor er der heller ikke sket nogen udvikling dér.

Det, som er interessant, og det, som må bekymre hr. Søren Krarup, er, at det, at tilstrømningen er bremset, jo ikke har ført til en større beskæftigelse blandt flygtninge og indvandrere. Tilstrømningen har ikke haft en effekt, og derfor må man sige, at den strategi, som hr. Søren Krarup lægger op til, faktisk er virkningsløs i forhold til integrationen, men det er jo heller ikke sikkert, at det er det, man ønsker.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Ja, der var i hvert fald én ting, der var bedre under den tidligere SR-regering, nemlig oppositionen, og der må jeg lige korrigere hr. Morten Østergaards hukommelse. Der kom nemlig en stribe af forslag på udlændinge- og integrationsområdet også hen mod slutningen af 1990'erne, herunder om opstramning af tilgangen af udlændinge, men også at man skulle stille krav til de udlændinge, der var her, og dermed vise dem respekt.

Det var tidligere god latin på bjerget, at tilstrømningen af udlændinge ikke betød noget som helst for integrationen. Dengang De Radikale sad på bjerget, var det jo også deres faste holdning: Antallet af udlændinge betyder ikke noget for integrationen.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Morten Østergaard i dag: Er man nået til en ny erkendelse i dag? Betyder antallet af udlændinge noget som helst for mulighederne for at gennemføre en integration?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Lad os tage det første først: Det er rigtigt, at der blev stillet en lang række forslag på udlændingeområdet. Der var ét forslag, som handlede om integration, og så var der nogle, hvorom man kan sige, at de måske lå i grænselaget. Til gengæld undlod man at stemme for integrationsloven.

Så om det med antallet vil jeg bare gentage, hvad jeg sagde tidligere: Vi ønsker ikke at lempe asylreglerne. Vi ønsker, at familiesammenføringsreglerne skal være i pagt med menneskerettighederne.

Derudover vil jeg også sige – og det er jeg måske lidt overrasket over at hr. Kristian Lorentzen så tager op, fordi jeg egentlig ikke troede, at Venstre var enig med Dansk Folkeparti – at vi faktisk ønsker, vi skal tage et ansvar i verden, og ikke som Dansk Folkeparti, der siger, at vi skal lukke os inde og klare os selv og bare tage vare på vore egne. Vi ønsker, at vi skal tage et ansvar i verden og leve op til de aftaler, vi har indgået, herunder omkring kvoter i flygtninge.

Forhåbentlig kan vi fortsat nedbringe antallet af flygtninge, der har grund til at flygte her i verden. Det er da prisværdigt, lad os gøre en indsats for det, men i det omfang at der er flygtninge, skal vi naturligvis tage en del af ansvaret for dem.

Kl. 11.15

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg er da glad for, at hr. Morten Østergaard sådan indirekte erkender, at der er en sammenhæng imellem integrationsmulighederne og antallet af udlændinge, der kommer til landet. For det er jo et faktum, at hvis det teoretisk set er muligt at integrere, lad os sige 5.000 eller 10.000 udlændinge om året, men der kommer 20.000, så kan enhver se, at der oparbejdes en pukkel, som kan blive et kæmpe problem for samfundet.

Så jeg synes ikke, at hr. Morten Østergaard skal skose Venstre for at være enig med Dansk Folkeparti i, at antallet af udlændinge selvfølgelig betyder noget. Man er simpelt hen blåøjet, hvis ikke man erkender det faktum.

Derfor vil jeg spørge hr. Morten Østergaard endnu en gang: Vil Det Radikale Venstre være med til at støtte en politik, som fastholder, at vi begrænser antallet af udlændinge, samtidig med at vi lægger øget fokus på integrationen af dem, der er kommet til landet?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg tror, der er to ting, hr. Kristian Lorentzen må holde sig for øje. Det ene er, at det altså var SR, der med integrationsprogrammerne indførte en spredningspolitik, som betød, at man blev placeret rundt omkring i kommunerne i de første 3 år. Det var en del af det, som den borgerlige opposition på det tidspunkt ikke kunne tilslutte sig. Den spredning, som netop lægger op til at sige, at nu må vi fordele, for det er klart, at det er nemmere at integrere, hvis man har at gøre med lidt færre. Derfor sagde vi også, at de store kommuner, som har mange indvandrere i forvejen, holdes fri.

Det var noget, der blev indført under SR-regeringen, og det var desværre ikke noget, som Venstre og De Konservative lagde stemmer til. Det kan de partier så angre i dag.

Så vil jeg sige om tilstrømningen: Det, som er den centrale pointe, og som er den myte, jeg har forsøgt at slå hul i i dag, er, at de stramninger, der er indført, som har medført en mindre tilstrømning primært på familiesammenføringsområdet, ikke har medført et fald i ledigheden blandt flygtninge og indvandrere, der på nogen måde står mål med det fald, der var frem til 2002. Det er det, som er pointen her.

Derfor må man jo nok revidere den strategi, der hedder, at kan vi bare knægte menneskeretighederne for to-tre familier og holde to-tre nye medborgere ude, så er det løsningen på alle vores problemer.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Selv om regeringen nu har siddet ved magten i 4 år, vil den stadig væk gerne placere ansvaret hos den tidligere regering.

Så kan jeg også i den sammenhæng trække frem, at en del af de problemer, som regeringen nu snakker om skal løses, er nogle, der er skabt af de borgerlige regeringer i 1980'erne. Kan hr. Morten Østergaard ikke bekræfte, at den store arbejdsløshed, som SR-regeringen kæmpede med i 1990'erne, støttet af SF, den store arbejdsløshedspukkel, man konstant skulle skære ned på, også arbejdsløshed blandt de etniske minoriteter, var noget, der blev skabt i 1980'erne, noget, der blev skabt, mens de borgerlige regeringer sad ved magten?

Er det ikke korrekt, at det var de borgerlige regeringer, der skabte den store arbejdsløshed, som bl.a. førte til, at en stor del af de etniske mi-

noriteter blev arbejdsløse, og at det er en stor del af de etniske minoriteter, der lige siden har været arbejdsløse, som man nu skal gøre sig meget, meget store anstrengelser for overhovedet at få i gang igen?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, som lykkedes så godt i 1990'erne, var jo netop, at man faktisk stod med et meget, meget dårligt udgangspunkt, da SR overtog regeringsmagten, og alligevel lykkedes det at skabe markant flere job i høj grad for indvandrere, men ikke bare. Der var også job for etniske danskere. Det lykkedes at skabe en vækst i samfundet og få sat gang i 1990'erne.

Det var den mission, der lykkedes, og der var der selvfølgelig helt klart et overløb fra de borgerlige regeringer, som havde styret landet indtil da. Det er helt klart, at det lykkedes. Men vi må sige, at når vi kigger på, hvordan udviklingen har været, siden den borgerlige regering tog over igen, så må vi forvente, at der er et oprydningsarbejde, når vi kommer til magten igen.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Hr. Morten Østergaard fortæller os, at vi også har et vældigt ansvar for, at vi ikke gjorde noget i forhold til integrationen. Han sagde: den daværende opposition. Det må også være Dansk Folkeparti.

Vil hr. Morten Østergaard ikke bekræfte over for mig, at Dansk Folkeparti har hverken lod eller andel i det mismask, der fulgte af udlændingeloven af 1983, og at vi derefter selvfølgelig heller ikke har nogen som helst forpligtelse til at rydde op efter festen?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Søren Espersen kan have ret i, at Dansk Folkeparti jo ikke har så forfærdelig mange år på bagen, så man kan dårligt klandre Dansk Folkeparti for noget, der skete i 1980'erne.

Kl. 11.20

Men derudover kan vi selvfølgelig sige, at man kan have den indstilling til politik, at hvis de problemer, der opstår i nutiden, kan henføres til andre, så skal man ikke gøre noget ved dem, fordi man ikke har lod og andel i det. Det er jo lidt det samme verdenssyn, som Dansk Folkeparti har, hvor man siger, at problemer, der opstår ude i verden, skal vi ikke gøre noget ved. Så

kan man selvfølgelig sagtens sætte sig ned med korslagte arme.

Det er ikke vores politik. Uanset hvoraf problemerne er opstået, er det vores holdning, at vi skal gå ind og prøve at løse dem. Men det kan også være, at der dér er en holdningsforskel.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nej, jeg siger jo netop, at vi er parate til at rydde op efter den fest, der startede i 1983 med Det Radikale Venstre som hovedarkitekt. Men jeg vil bare stadig væk gerne bede De Radikale og hr. Morten Østergaard bekræfte, at det, vi er i gang med nu, er et oprydningsprojekt, og også bekræfte, at vi siden Dansk Folkeparti start i 1995 har forsøgt og forsøgt og forsøgt at få en ændring af hele udlændingepolitikken.

Så det er ikke vores ansvar, og det, vi egentlig gør nu, gør vi ud af vores hjertes godhed.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er da igen klart, at Dansk Folkeparti ikke kan tilskrives ansvaret for noget, man ikke har stemt for. Men jeg synes også, det er væsentligt at holde sig for øje, at det egentlig meget godt modsvarer det, vi andre siger på menneskerettighedsområdet. Jeg ved, at Dansk Folkeparti er fløjtende ligeglad med menneskerettighederne, men vi siger, at det ikke er os, der har vedtaget lovgivning, der krænker menneskerettighederne.

Men det betyder jo ikke, at vi vil sætte os ned og vente og sige: Nå ja, men herregud, det er ikke vores problem, så må sagerne køre ved Menneskerettighedsdomstolen osv.

Næh, der siger vi selvfølgelig og naturligvis, at det retter vi op på, selv om det er indført af nogle andre. Sådan er politik vel, og sådan er det vel også. Men det er klart, at hvis det, hr. Søren Espersen gerne vil have at vide, er, at Dansk Folkeparti ikke på nogen måde bidrager til integrationen, hverken går den ene eller den anden vej, så vil jeg gerne medgive det.

Det, der kan undre, er, hvordan man kan lægge stemmer til en regering, som åbenbart har en intention, som vi deler fuldt og helt, om, at der skal ske en langt mere massiv investering i integration i Danmark. Og det er så det, Dansk Folkeparti gør, og det står noget i kontrast til det, hr. Søren Espersen netop har givet udtryk for.

Formanden:

Tak til hr. Morten Østergaard. Så går vi videre i ordførerrækken med fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

I Venstre er vi stolte af de resultater, regeringen har opnået med den store indsats, der netop straks blev iværksat ved regeringsskiftet i 2001. Regeringen havde modet til at lave et tiltrængt kursskifte.

Målet var klart. Der skulle strammes op på udlændingepolitikken, så vi fik nedsat tilstrømningen til Danmark, samtidig med at der omgående blev iværksat nye initiativer til integrationsindsatsen, så der blev en kraftig styrkelse for de nytilkomne, som kommer til Danmark. Det har virket. Vi har faktisk lige hørt integrationsministeren fortælle om de gode resultater, der er opnået.

Nu skal vi så i gang med næste fase. Nu skal der ryddes op. Der skal ryddes op efter den tidligere socialdemokratiske og radikale regering, der bare lod stå til i alt for mange år og ikke turde stille krav til de udlændinge, der kom i deres regeringsperiode.

I Venstre ved vi, at når der formuleres klare krav, så virker det, og den chance skal alle have. Nu har vi en regering, der har modet til at stille krav til alle indvandrere. Vi tror på, at når de lever op til de krav, der stilles, så er indvandrere i Danmark en ressource til det danske samfund. En ressource, vi har brug for, og som vi kan få stor gavn af i fremtiden.

Vi ved også, at en målrettet og virksomhedsnær aktivering virker, og den chance skal alle også have nu. Endnu flere skal i virksomhedspraktik, endnu flere skal lære mere sprog for at kunne bestride fremtidige ordinære job. Vi ved, at når man er ude i virksomhedspraktikken og færdes blandt danske kolleger, så har man samtidig en god platform til integration i bredere forstand i det danske samfund.

Regeringen har afsat 580 mio. kr., godt en halv milliard, til denne indsats. Det er vi i Venstre glade for. Vi ved, at et større incitament til arbejde virker, og den chance skal alle have.

Kl. 11.25

Der er et forslag i det nye oplæg, som lægger op til, at man nu skal til at rydde op i hele den gruppe, der kom til Danmark i 1990'erne. Alle skal vurderes i forhold til, hvor de er arbejdsmarkedsparate. Man skal kigge på de familier, hvor begge er på kontanthjælp, og det er i den sammenhæng væsentligt at sige, at vi ikke skel-

ner mellem hudfarve, for loven gælder selvfølgelig for alle.

Vi strammer op. Vi ved, at de unge skal have en uddannelse, og vi ved også, at alle de unge skal have chancen for en uddannelse, fordi det hjælper. Det er der klare bud på i det nye oplæg.

Vi ved også, at hvis ikke vi sørger for, at forældreansvaret bliver styrket, kan det her ikke flytte noget. Forældrene skal inddrages, forældrene skal være ansvarlige. Vi giver dem muligheder, vi oplyser dem om den hjælp, de kan få til at tage et medansvar for familien, for deres børn, samtidig med at vi også forpligter dem.

Vi ved, at selv om vi har forbedret danskundervisningen, skal vi stadig væk arbejde med det. Der er mange, for hvem det kan være svært at lære at beherske det danske sprog, og der skal mange flere forskellige metoder i brug. De initiativer bliver sat i værk.

Vi ved, at der skal skaffes flere praktikpladser til de unge, der skal i uddannelse. Derfor giver vi helt klart en gulerod til erhvervsskolerne for at yde endnu en ekstra indsats. De er på vej, de har allerede ydet en indsats, men der skal mere til. Derfor får de en gulerod for at gøre noget.

Vi ved i Venstre, at nogle kommuner klarer integrationsindsatsen godt. Nu skal alle kommuner også have en helt tydelig og klar chance for at klare integrationsindsatsen lige så godt som de kommuner, der gør det godt. Derfor lægges der op til en styrkelse af det, så det virker for den enkelte indvandrerfamilie.

Nu er det så bare spændende her til sidst – jeg har glædet mig meget til den her debat – om Socialdemokraterne og De Radikale og Folketinget i øvrigt har mod til at være med i de nye tiltag og tage ansvar for, at integrationen lykkes, lige så godt som udlændingepolitikken har virket.

Det er den vej, man skal gå. Regeringen har vist vejen siden 2001, og nu kommer der yderligere sving i integrationen. Hvor vi glæder os til om 2 år at kunne stå og være tilfredse med integrationspolitikens start, ligesom vi er med det, vi fik gjort med udlændingepolitikken.

Til sidst vil jeg på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager regeringens redegørelse om integration »En ny chance til alle« til efterretning.

Folketinget konstaterer med tilfredshed, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti har bremset indvandringen, så der er skabt mulighed for en bedre integration, og at regeringen har forbedret integrationen ved bl.a. hurtigere og bedre danskundervisning og mere virksomhedsnær aktivering, ligesom regeringspartierne og Dansk Folkeparti ved indførelse af starthjælpen og opstramning af kontanthjælsreglerne har øget incitamentet til at arbejde.

Regeringen opfordres til med udgangspunkt i regeringens integrationsplan at arbejde for, at der gives relevante uddannelses tilbud bl.a. i form af mesterlære og andre praktiske indgange til ungdomsuddannelserne, og at de unge mærker en økonomisk konsekvens af ikke at samarbejde med kommunen herom.

Folketinget konstaterer, at al integration forudsætter, at den enkelte indvandrer selv tager et ansvar og viser vilje til at lade sig integrere.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 17).

Kl. 11.30

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren, og fordi der var en hel del, der markerede samtidigt, vil jeg lige for god ordens skyld læse dem op, som jeg fik skrevet ned på listen: fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. Morten Østergaard, hr. Steen Gade, hr. Kamal Qureshi, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, fru Line Barfod, fru Anne-Marie Meldgaard og hr. Hüseyin Arac.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I regeringens udspil er der en meget fin tabel på side 7, der viser, hvordan udviklingen i arbejdsløsheden har udviklet sig. Den viser, at fra 1994 til 2001 faldt arbejdsløsheden blandt indvandrede fra 40 pct. til ca. 13 pct. I samme periode faldt den fra ca. 11 pct. til 4-5 pct. for alle danskere. Det er jo en meget, meget markant udvikling. Ordføreren sagde gentagne gange, at der ikke skete noget i 1990'erne, men så må ordføreren da være enormt utilfreds med, hvad der er sket siden hen, for udviklingen er fuldstændig stagneret fra 2002 og fremefter.

Kan fru Irene Simonsen gøre rede for, hvad årsagen er til, at man overhovedet accepterer, at udviklingen stopper i 2001, også set i lyset af, at den nuværende regering og dens partier har

måttet ligge inde med et hav af ideer fra 1990'erne, som de altså ikke har kunnet realisere, for under alle omstændigheder er ideerne jo ikke blevet lagt frem i salen? Der er blevet lagt siger og skriver ét beslutningsforslag om integration frem fra Venstres side i hele den periode, Venstre var i opposition.

Jeg synes, at vi trænger til en forklaring.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Så bliver jeg nødt til at fortælle fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvordan tallene hænger sammen. Det er jo ganske rigtigt, at vi har haft en stigende ledighed i begyndelsen, da regeringen kom til i 2001, og at den stagnerer.

Når vi så kigger på dem, der flytter sig fra arbejdsmarkedet, det vil sige alle dem, der kommer i job, så viser det sig jo nu, at der aldrig før end nu er kommet procentuelt så mange indvandrere i job i forhold til andre grupper, og det vil sige, at gruppen af indvandrere, der er i job, er højere procentuelt, end den har været nogen sinde før. Der er kommet 14.000 flere indvandrere i arbejde i Danmark, siden regeringen tiltrådte i 2001.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er interessant, at ordføreren er i stand til at stå på Folketingets talerstol og imødegå den redegørelse, som regeringen selv har givet for hele det her område, men jeg synes ikke, at der er nogen grund til at træde mere i det.

Jeg synes, at det, der er brug for, er at kigge frem. Som sagt er vi fra radikal side optaget af at bidrage til integrationen på alle de måder, vi overhovedet kan. Men det er da også klart, at det fra radikal side vil være meget, meget svært at være med til et forslag, som går på, at vi skal kunne parkere kvinder på en forklædeydelse, uden at de overhovedet behøver at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Jeg mener: Mange kvinder herinde har kæmpet de sidste mange år for ligestilling mellem kønnene. Regeringen gør selv opmærksom på, hvor vigtig ligestillingen er som værdi for det danske samfund, og så kommer man med et forslag, som er den rene borgerløn.

Kan fru Irene Simonsen forklare, hvordan en borgerlønstankegang svarer overens med Venstres ideologi og med principperne om ligestilling?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

For det første vil jeg gerne prioritere, at det jo absolut ikke behøver at have noget med ligestilling at gøre. Det kan lige så godt være manden, der modtager et tillæg. Der står ingen steder i forslaget, at det er kvinden, der skal modtage det.

Så vil jeg gerne hamre en tyk pæl igennem, at det her overhovedet handler om en borgerydelse og en borgerløn, bestemt ikke, langtfra. Hele forslaget går ud på, at vi siger: For et ægtepar, hvor begge parter er på kontanthjælp, skal det kunne betale sig at gå på arbejde. Det kan det desværre ikke i dag.

Hvis man skal ud at tage et af de 25.000 job, som er ledige, som er lige til at gå ind i, som ikke kræver forkvalifikationer, så kan det altså ikke betale sig for de ægtepar, der er på kontanthjælp, at tage et sådant job. De vil sætte penge til.

Kl. 11.35

Det, vi gør nu, er at sige: Den, der er mest arbejdsmarkedssparat, den, der er tættest på arbejdsmarkedet af ægtefællerne, kommer omgående i gang. Det betyder ikke, at den anden ægtefælle bliver placeret og passiviseret. Tværtimod skal vedkommende stadig væk deltage aktivt, i øvrigt også i integrationen som helhed.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu var fru Irene Simonsen tidligere inde på min manglende erfaring. Jeg vil sige, at jeg betragter fru Irene Simonsen som en kapacitet på området, og derfor må det også undre – det kan skyldes, at fru Irene Simonsen er så stor en kapacitet – at formanden for Foreningen af Socialchefer i Danmark, som må antages også at have en relativt pæn indsigt i området, i hvert fald i Jyllands-Posten i dag har udtalt: Det er at indføre borgerløn ad bagvejen. De, der ikke vil finde et arbejde, bliver fredet, og de vil samtidig få en lønforhøjelse.

Der må jeg bare spørge fru Irene Simonsen: Er det sådan, at hun, ligesom hun nu har taget yngre folketingsmedlemmer i skole, også vil tage formanden for socialcheferne i skole, idet han tydeligvis ikke forstår noget som helst af det område, som han må forventes at arbejde med til daglig?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Først vil jeg sige, at jeg holder ved og erkender, at der er meget teknik lige præcis i det forslag og i de beregninger og vurderinger. Så der er meget i det forslag. Forslaget blev lagt frem i går, så jeg har fuld forståelse for det. Nu har jeg jo kendt forslaget et stykke tid og sidde med, da det blev udarbejdet, så jeg kender det i detaljer, og jeg glæder mig til, at vi skal gennemgå det.

Men når formanden for socialcheferne siger sådan, er det jo også, fordi ikke alle og helt aktuelle oplysninger er med. Alle kontanthjælpsmodtagere – uanset hvem – skal vurderes, skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet; også de, der ikke umiddelbart og hurtigt bliver erklæret egnede til arbejdsmarkedet, skal have aktive tilbud mindst en gang om året, og til det er der sat en bunke penge af.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg forstår, at den, der er længst fra arbejdsmarkedet, er den, der skal gøres mindst for, fordi den, der er tættest på arbejdsmarkedet, er den, som man i første omgang vil tage fat på. Hvis det ikke skulle være en passivisering, så forstår jeg det ikke. Men lad det nu ligge. Det får vi forhåbentlig lejlighed til at diskutere ved senere forhandlinger.

Jeg ser meget positivt på, at det er en investeringsstrategi, der er lagt frem. For det første vil man investere 580 mio. kr. i arbejdsmarkedet, og man vil for det andet i forbindelse med finansloven søge at få massive investeringer til en social indsats inden for hele det boligsociale område.

Der vil jeg så bare spørge fru Irene Simonsen, der har siddet med ved udarbejdelsen af forslaget, hvordan det går med det parlamentariske grundlag i den sammenhæng. Dansk Folkeparti har jo i går udsendt en pressemeddelelse, hvor der ikke lægges skjul på, at Dansk Folkeparti er modstander af at afsætte store summer til integrationen. Kan fru Irene Simonsen i dag bekræfte, at de her summer, der tales om, 580 mio. kr., ikke af Dansk Folkeparti defineres som store summer, og at der derfor er sikret flertal for forslaget?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne lige starte med at kommentere den første bemærkning, hr. Morten Østergaard hav-

de. Vi dokumenterer det bare. Vi har 25.000 job, der ikke bliver besat, som enhver kan bestride.

Nu må jeg ikke stille spørgsmål herfra, men jeg kan i hvert fald bekræfte, at i Venstre er vi helt enige i, at det da er tåbeligt ikke at tage de folk, der umiddelbart er parat til at gå ud og tage et job, og så gå ud og besætte de job, som altså ikke bliver besat i dag. Vi taler om 25.000 job, som alle kan gå ud og bestride. Det er heller ikke menneskeverdigt, at de ikke får tilbuddet, og at det ikke bliver synliggjort.

Med hensyn til Dansk Folkeparti kan jeg sige: Vi har haft utrolig gode drøftelser med Dansk Folkeparti, og de er ikke slut. Det her oplæg er et oplæg, der lægges frem til drøftelse, til debat, til dialog, og det, vi jo håber på, også med andre partier, er, at der bliver gode drøftelser uendevs, og at vi alle sammen er med til at løfte ansvaret for, at den opgave her ikke kun skal være så god, som den er nu, men meget bedre.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Fru Irene Simonsen sagde, at nu skulle der ryddes op. Jeg vil godt sige til fru Irene Simonsen, at hvis det er hendes børn, hun har det med på den måde, at man rydder op 4 år efter, at man har konstateret, at det flyder, så går det lidt galt med opdragelsen.

Kl. 11.40

Men mere seriøst går det på stoltheden. Jeg vil spørge, om fru Irene Simonsen er stolt over, at der fra 2001-2004 er 3.865 flere registrerede ledige, at der fra 2001-2004 er 10.353 flere personer uden for arbejdsstyrken, at beskæftigelsesfrekvensen er 46 pct. Er fru Irene Simonsen stolt af det? For det var jo det, hun sagde. Hun er stolt af, hvordan det går med integrationen.

Jeg synes, at fru Irene Simonsen og regeringen burde sige: Det går elendigt med integrationen, vi har overhovedet ikke fået gjort noget i de år, vi har siddet; det var heller ikke for godt før.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Så må vi til talmagi nu og gå ind i den taldiskussion. Det er rigtigt, at de tal, hr. Steen Gade oplyser her, er nogle tal, der eksisterer. Og dem kan man så tage udgangspunkt i.

Hr. Steen Gade siger, at der er flere. Ja, det er der, for der er også kommet flere. Vi har jo ikke, som hr. Steen Gade gerne vil give udtryk for, lukket sluserne fuldstændig i, så der ikke kommer en eneste indvandrer eller flygtning til Dan-

mark mere. Det gør der altså stadig væk, og konventionerne overholdes i øvrigt.

Så der er kommet flere til. Men når vi kigger på procenten af, hvor mange udlændinge der var beskæftiget på arbejdsmarkedet før 2001 og i dag, så er der 14.000 flere beskæftigede med anden etnisk herkomst på arbejdsmarkedet. De tal, hr. Steen Gade henviser til, er jo, når man tager dem, der er kommet til siden 2001, med ind i beregningerne.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu synes jeg, at fru Irene Simonsen skulle kigge på tallene, for de står på side 6 i regeringens egen redegørelse. Det er sådan, at antallet af indvandrere og efterkommere i arbejde er steget med de 14.000, som fru Irene Simonsen siger. Ja, og så er det sådan, at 3.865 flere er blevet registreret ledige, og at 10.353 flere er uden for arbejdsstyrken.

Det er realiteten, og det betyder, at beskæftigelsesfrekvensen er 46 pct. i dag. Det er akkurat det samme, som det var, da regeringen trådte til, og det er det, vi siger at regeringen sådan set burde skamme sig over. Der ikke er sket noget i 3 år.

Jeg kunne måske spørge, om det afspejler sig i, at regeringen har et støtteparti, Dansk Folkeparti, som ikke er interesseret i integration. Hr. Søren Krarup har jo lige sagt, at det er et uløseligt problem. Er det ikke også et problem for fru Irene Simonsen, at man støtter sig til et parti, der ikke er interesseret i integration?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er utrolig glad. Tak, vil jeg gerne sige til hr. Steen Gade, for den gennemgang, der var af tallene. Den belyste jo netop, hvad jeg lige havde stået og forklaret, nemlig at det hænger sådan sammen, at der er kommet 14.000 flere etnikere, tosprogede, i arbejde, i forhold til da vi startede og fik regeringsmagten i 2001. Men at procent-satsen falder, er klart, når man måler derfra, for der kommer samtidig flere udlændinge ind. Det er soleklart, det kan jeg godt forstå.

Så tak for gennemgangen til hr. Steen Gade. Vi er helt enige.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

I forlængelse af det, hr. Steen Gade nævnte med, hvor lang tid der går, inden man starter opryd-

ningen, så kunne det selvfølgelig også være interessant at finde ud af, hvor lang tid der går, inden man finder kosten frem; hvornår man begynder at finde de rigtige redskaber, der skal til for at starte den oprydning, man nu efter 4 år har konstateret der er behov for?

Jeg vil gerne spørge om noget helt andet, som ligger i en anden boldgade. Regeringens egen minister, integrationsministeren, fortalte med stolthed, at der i Danmark i dag bliver givet flere opholdstilladelser til udenlandske studerende, til udenlandske forskere og andre eksperter, der kommer hertil, end gennem ægtefællesammenføring eller flygtningemodtagelse.

Jeg vil gerne spørge, om ikke fru Irene Simonsen kan se, at det er en hån mod de 4.500 danske statsborgere – det er et forsigtigt skøn – der i dag befinder sig uden for Danmark, som i dag befinder sig i Malmø, som i dag befinder sig i Tyskland, som i dag befinder sig i andre dele af verden, fordi de ikke kan få lov at bosætte sig i Danmark med deres ægtefælle, fordi den her regering ikke vil give dem opholdstilladelse. Man siger så herfra: Vi vil hellere give det til studerende end til jeres ægtefæller, selv om I er danske statsborgere.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det spørgsmål, hr. Kamal Qureshi stiller her, handler jo meget mere om udlændingepolitikken, som vi havde en debat om for 14 dage siden. Men jeg vil gerne svare på det. Nej, jeg mener, at regeringen har ført en ansvarlig og en god udlændingepolitik.

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg refererede helt konkret til noget, som integrationsministeren sagde i sin tale lige før, så det er sådan set ikke et eller andet med, at det er en helt anden politik. Hvis det er en anden politik, så er det i hvert fald integrationsministeren, der har et problem, når hun fra talerstolen inddrager det som en del af hendes integrationsredegørelse. Det er jo det, hun gør.

Jeg synes, det er pinligt, og jeg synes, det er en hån mod de mange mennesker, som jeg får henvendelser fra, der i dag er i eksil i udlandet, på trods af at de er danske statsborgere, fordi regeringen ikke vil give deres ægtefæller opholdstilladelse, at regeringens minister står her og praler af, at man giver flere opholdstilladelser til

studerende og til andre udlændinge, der kommer hertil for at arbejde, end til landets egne statsborgeres ægtefæller – landets egne statsborgeres ægtefæller!

4.500 danske statsborgere befinder sig i eksil i udlandet. Kan fru Irene Simonsen ikke se, at det i hvert fald ikke er noget, regeringen burde være stolt af?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg synes tværtimod, det er pinligt, at der er partier i dette Ting, som ikke vil være med til klar tale over for den gruppe udlændinge, vi har i landet nu, og sige: Vi vil hjælpe jer, I skal integreres, men hvis der bliver ved med at komme lige så mange, magter vi ikke opgaven.

Det synes jeg er pinligt over for den gruppe, som har været på passiv forsørgelse uden at få nogen ordentlige tilbud, uden reelt at få lov til at blive en del af det her samfund. Det synes jeg er pinligt. Så vi er nok uenige, må jeg sige til hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Fru Irene Simonsen gentog det shownummer, som ikke mindst beskæftigelsesministeren også har rejst rundt med her på det seneste, nemlig at der er mange ledige job.

Det er jo rigtigt, at folk skifter arbejde nogle gange, men nu fik beskæftigelsesministeren jo i hvert fald virkeligheden så tæt ind på livet, at han fik mulighed for at bevise, om han havde ret. Han blev ansat i praktik, hvor han skulle formidle job til nogle flygtninge og indvandrere, og hvad var det så, han fik ud af det? Han fik nul i arbejde – nul i arbejde!

Derfor er det måske ikke helt korrekt med de her mange job, som bare er til rådighed og bare venter på, at flygtninge og indvandrere kommer og tager dem.

Alligevel kan jeg jo godt se det der problem med 10.000 flere flygtninge og indvandrere i job, når der ikke bliver skabt et eneste lille job.

Så er det, jeg bare vil spørge fru Irene Simonsen: Hvem er det egentlig, der skal presses ud af arbejdsmarkedet af de her flygtninge og indvandrere, som skal i job, som regel til lidt lavere løn, indslusningsløn af den ene eller den anden art?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

De job, som ligger på jobnet, går jeg ikke ud fra er falske job. Det er reelle, ledige stillinger, og der er jo mange af dem, der ligger der alt for lang tid uden at blive besat. Der er nogle, der aldrig bliver besat, hvor man giver op. Der er altså brancher, som virkelig mangler arbejdskraft.

I aftes var der et ganske glimrende indslag i tv, enten var det i TV-avisen, eller også var det i Nyhederne, om to kommuner, der greb den her sag helt forskelligt an. Den ene kommune ligger mellem de ti bedste i Danmark med hensyn til integration, også på arbejdsmarkedet, og den anden kommune ligger blandt de ti dårligste i Danmark. Vejle var blandt de bedste, Holbæk var blandt de dårligste.

Her så vi jo et tydeligt eksempel. Jeg synes, det er synd for de borgere, som ankommer til Holbæk, hvor der klart var tale om, at man ikke fokuserer på job fra starten. Nu skulle man først koncentrere sig om at tage imod børnene, få dem placeret i skole, finde bolig osv. Der er jo ikke nogen, der siger, at det ene udelukker det andet.

I Vejle havde man inden to dage et tilbud om job.

Formanden:

Ja tak. Det er jo sådan, at den røde lampe her jo har den samme funktion som den røde lampe i et lyskryds. Man stopper, når den lyser. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det er et ganske glimrende eksempel på, hvordan man opfatter job i Venstres terminologi, for hvad er det, de gode kommuner bliver vurderet på? Det er, om de er i stand til at aktivere folk. Det er jo ikke, om de er i stand til at skabe ordinære job til folk. Det er på den måde, man vurderer Vejle og Holbæk, og hvor pokker det nu er.

Kl. 11.50

Jeg kunne stadig væk godt tænke mig at vide: Hvor er de job henne, som flygtninge, indvandrere og danskere i dag mangler? Eller er det et spørgsmål om, at der skal være øget kamp om jobbene, og at det måske er dem, der vil gå til de laveste lønninger, der får jobbene, mens nogle andre bliver presset ud af arbejdsmarkedet? Er det det, der er målsætningen? Jeg kan ikke se,

hvor de job er, som man så gerne vil have, at flygtninge/indvandrere skal tage.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr er også godt klar over, at privat jobtræning er det mest effektive instrument, vi har til at få folk i ordinære job. Op mod 90 pct. af dem, der kommer i privat jobtræning, slutter med at blive selvforsørgende i et ordinært job. Det er jo lige præcis de metoder, som de kommuner, der er dygtige til integration, benytter, og det bliver de så også belønnet for fremover, for de får folk på selvforsørgelse og får også den del af integrationen med.

Jobbene er der. I forgårs kunne vi se en dame fra Nordjylland, et sted, hvor der er stor arbejdsløshed, gå frem og sige: Jeg kan ikke få nogen i mit firma. Jeg skal bruge nogle til rengøringsjob. Jeg kan ikke få nogen ansat. Jeg har henvendt mig til systemerne, jeg får ikke nogen.

Det synes jeg er pinligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er påvist så mange gange, at der ikke er de job, som folk gerne vil have, og det, der er brug for, er at skabe de arbejdspladser.

Fru Irene Simonsen sagde i sit indlæg, at regeringen har vist vejen, men man kan jo roligt sige, at det, regeringen har vist vejen til, ikke er, hvordan vi skaber job til alle dem, der gerne vil gå ud og have et ordinært arbejde til en ordinær løn. Nej, det, regeringen har vist vejen til indtil nu, er, hvordan vi får langt større fattigdom i Danmark. Det, regeringen har vist vejen til, er, at vi til jul kunne høre, at vi havde 90.000 fattige børn i Danmark.

Hvor mange fattige børn synes regeringen vi skal op på, før det er nok? Hvor længe vil man blive ved med at skære i ydelserne i stedet for at skaffe ordinære job til en ordinær løn?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var meget spændende at bemærke, hvad det var fru Line Barfod sagde i det spørgsmål, der blev stillet: De job, som folk gerne vil have, er der ikke.

Nej, det kan godt være, for det er ikke absolut sikkert, at man lige kan få sit ønskejob. Det kan godt være, at man skal ud at gøre rent. Det kan godt være, at man skal ud på et gartneri, men

alle undersøgelser viser, at det er en god begyndelse.

Der er ingen, der siger, at man ikke kan ende i et ønskejob en dag, men det er altså nemmere at komme videre, når man er i job. Jeg kender selv et ægtepar, som kom tilbage i 1990'erne, hvor man i øvrigt ikke måtte komme ud i praktik under bosnierloven. De startede i en rengøringsvirksomhed og syntes også, at det var svært. I dag er de færdiguddannede skolelærere og arbejder som lærere.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Selvfølger kan det være, at man starter med et rengøringsjob eller gartnerjob eller alt mulig andet, men det, der er afgørende er da, om det er et ordinært job med ordinær løn, i stedet for at det er aktiveringsfabrikker, som vi har masser af, eller aktiveringsjob, hvor man presser folk, der ellers fik ordentlig løn og havde ordentlige arbejdsvilkår, ud, og så tager man nogle ind på aktivering. Men det var slet ikke det, jeg spurgte om.

Det, jeg spurgte om, var, hvor længe man vil blive ved med at skære ned på de sociale ydelser, hvor mange fattige man gerne vil have i Danmark. Hvad er det for en udvikling, man ønsker fra Venstres side? Er det, at vi skal blive ved med at have flere og flere fattige børn? Det, man lægger op til med det her udspil, er, at først straffer vi de unge, ved at vi tager deres uddannelsesmuligheder fra dem med skolepraktik osv., og bagefter straffer vi hele familien og eventuelt også deres yngre søskende ved at skære i ydelserne til familien.

Er det den udvikling, man ønsker at fortsætte, og hvor langt vil man gå, før man synes, at nu har man fået fattigdom nok?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne henvise til den familie, jeg omtalte før, der i dag underviser som skolelærere, som startede med rengøringsjobbene. Hvis ikke de var startet der, så havde der været en stor risiko for, at de var blevet marginaliseret, var kommet på en varig offentlig ydelse. I dag har de en indtægt, der gør, at deres børn bestemt ikke er fattige, og at der også er råd til at give de børn noget.

Det, det her handler om, er jo, at der skal være et klart incitament, der skal være nogle klare mål at gå efter, de job, der er, skal være synli-

ge, og det er det, der står i regeringens nye oplæg.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil da godt starte med at takke Venstres ordfører for, at Venstre nu vil være med til at give dem, der kom i 1990'erne, en ny chance, men jeg vil godt spørge: Hvorfor kun dem? Vil fru Irene Simonsen og Venstre ikke være med til at give den gruppe, der kom i 1980'erne under Schlüter-regeringerne, en ny chance? Jeg synes da, det er lidt beskæmmende, at man kun vil hjælpe Socialdemokratiet og De Radikale og ikke sig selv.

Helt konkret vil jeg godt spørge om kontanthjælpsmodtagerne. I det papir, vi fik i går fra regeringen, står der, at hvis et kontanthjælpsmodtagerpar ikke har været ude på arbejdsmarkedet i 2 år, så skal den ene betragtes som hjemmegående.

Er det ikke sådan, at hjemmegående ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet? Er det ikke sådan, at hjemmegående ikke får ydelser? Derfor kunne jeg godt tænke mig at få en forklaring på, hvem det er, der skal have de her 4.200 kr., og hvordan man vurderer, hvornår folk er hjemmegående, og hvornår de står til rådighed for arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det bliver der lavet en vurdering af ude i kommunerne, hvor man vurderer, hvem af ægtefællerne, der er tættest på at få et job, hurtigst kan komme i arbejde.

Det, man siger, er, at det jo ikke er en varig ydelse, det handler om, for der er stadig væk et incitament til, at ægtefælle nummer to også kan tage et job. De beregninger, jeg ved er på vej med eksempler, vil vise, at der nu virkelig vil være gevinst ved at tage arbejde også for ægtefælle nummer to, som er vurderet længst væk fra arbejdsmarkedet.

Det, der er væsentligt at sige også her, er, at vi skal se oplægget som en helhed, og jeg ved, at det betyder meget for Socialdemokraterne, at vi også får styrket indsatsen for integrationen i hele familien, dvs. også for børnene.

Den ægtefælle, der får ægtefællertilægget, har jo stadig væk forpligtelser og bliver jo med det her oplæg koblet meget mere op på også at forpligte sig til at hjælpe med integration af den næste generation.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det blev jeg nu ikke ret meget klogere af. Jeg synes ikke, jeg fik svar på den der vurdering, som står i papiret, af, at man betragtes som hjemmegående.

Jeg er meget tilfreds med, at i den periode, hvor man får en lad mig være-ydelse eller borgerlønsydelse, skal man stå til rådighed, for det er da forudsætningen for, at det her kan komme til at hænge sammen.

Men hvordan vil fru Irene Simonsen sikre sig, som der så også står i papiret, at den ægtefælle, som så kommer ud på arbejdsmarkedet efter måske at have gået 13-14 år på kontanthjælp, kan få en løn på 22.000 kr., som der står, for at kunne forsørge denne her familie, eller for at få den gulerod, som de 2.400 kr. ekstra giver?

Jeg mangler altså simpelt hen en forklaring på det midt imellem at være hjemmegående og det at kunne komme og få et jo til 22.000 kr.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis ægtefællen får et job til 90 kr. i timen, vil familien selvfølgelig blive trukket samlet set. Det vil sige, at vedkommendes kontanthjælp forsvinder, men der vil også forsvinde en del af det ægtefællertilæg, der er, så man ser samlet på det. Man vurderer hele familien og forsørgelsesgrundlaget, hvilket jo betyder, at der også klart er et incitament til, at det også kan betale sig for den ægtefælle, der var på ægtefællertilæg, at få et job.

Det betyder altså ikke, at man ikke skal aktiveres eller overhovedet ikke røres resten af sit liv, og det er væsentligt, for det går Venstre heller ikke ind for.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet, da de resterende korte bemærkninger vil tage en halv time. Det genoptages i dag kl. 13.00, og så genoptager vi korte bemærkninger til fru Irene Simonsen. Den første, der har kort bemærkning kl. 13.00, er hr. Hüseysin Arac.

Mødet udsat kl. 11.59

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren komme på talerstolen, da der stadig væk er et antal korte bemærkninger tilbage. Jeg skal lige kort sige, at til fru Irene Simonsen, som jo er ordfører for Venstre, har følgende spørgere meldt sig: hr. Hüseyin Arac, fru Mette Gjerskov, fru Marianne Jelved, hr. Jesper Langballe, hr. Søren Krarup og hr. Villy Søvndal. Den første er hr. Hüseyin Arac, værsgo.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg er meget glad for, at vi diskuterer det her emne, og for, at integrationsministeren har lagt en tone, så vi kan diskutere og snakke med hinanden.

Når vi snakker integration, er det ikke kun sort-hvidt, ja-nej, enten-eller, det er måske midt- imellem. Når vi snakker integration, skal der ikke herske nogen tvivl om, at Socialdemokraternes og min holdning er, at de her mennesker skal integreres i det danske samfund med samme pligter, men også med samme rettigheder. Men når man snakker integration, så snakker man om den her gruppe som tung, besværlig, problemfyldt.

Nu har jeg set, at de gode intentioner er kommet frem fra integrationsministerens side, og så vil jeg gerne spørge Venstre: Hvad med den der kontakt til de mennesker, det drejer sig om? Hvad har regeringen tænkt sig? Hvordan skal de kontaktes? Hvordan skal vi skal have deres holdninger og meninger og ideer med i løsnin-gerne?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu hører jeg det meget, som om det er spørgs-mål til ministeren om, hvad ministeren har tænkt sig at sætte i værk af kontakt. Men jeg vil da gerne svare på Venstres vegne og på egne vegne som ordfører og sige, at jeg i Venstre har oprettet det, jeg kalder vores egen tænketank. Og vi har nu nogle og tres tilknyttet af anden et-nisk herkomst, som rent faktisk har en god dia-log med os, som er med til at skabe gode ideer, og som faktisk også selv er kommet med mange af de ideer, der lægges op til her i dag.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg er glad for, at Venstres ordfører nævner den tænketank. Det er nemlig en tænketank, der er nedsat af regeringen, der hedder Tænketanken vedrørende integration, som Erik Bonnerup er formand for. I deres rapport nævner de, at skole-praktikken har været gavnlig og god både for danske unge, men især også for unge med an-den etnisk baggrund. Hvordan kan det være, at Venstre ikke hører efter, hvad det udvalg, som de selv nedsatte, anbefaler og tilråder omkring skolepraktikken?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil først sige, at det ikke er Bonnerupudval-gets tænketank, jeg taler om. Jeg talte om en helt anden tænketank, som vi i Venstres folketings-gruppe har lavet. Det andet er ministerens an-svar og hører hjemme ovre i ministeriet.

Men for Venstres vedkommende kan jeg sige, at det, der er vigtigt med de her praktikpladser, er, at det bliver rigtige praktikpladser, samtidig med at der jo netop er oprettet alle de her nye ideer, som der arbejdes med, til at lave nogle praktiske indgange til, at de unge kan komme i uddannelse.

Hr. Hüseyin Arac nævnede selv, at der er en gruppe, for hvem det er problemfyldt og lidt mere tungt at blive integreret, hvor der skal en større indsats til, og hvor man skal have en god dialog. Der skal man jo også møde de menne-sker, hvor de er. Og det gør vi netop med åbnin-gen af alle de praktisk indgange, bl.a. mesterlæ-reordningen, som vi jo arbejder med, og som Venstre er helt sikker på bliver en succes.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil da gerne starte med at sige, at jeg synes, det er positivt, at ministeren nu ser mennesker med en anden etnisk baggrund end dansk som en ressource. Jeg synes også, det er positivt, at regeringen og Venstre nu er indstillet på endelig at tage fat på integrationsopgaven, men jeg hører ikke fru Irene Simonsens indledning sådan, at man vil være med til at fastsætte nogle kon-krete mål.

I Socialdemokraternes udspil til en integrati-onshandlingsplan ligger der jo nogle helt kon-krete mål frem til 2015, faktisk både nogle 5-åri-ge og nogle 10-årige mål. Og de handler jo om egenforsørgelsen, der skal hæves fra 24 til 50

pct., om, at vi skal have frafaldet på ungdomsuddannelserne ned fra 60 til 30 pct., at vi skal have flere uddannede unge indvandrere – fra 50 til 60 pct.; altså en lang række helt konkrete mål. Vil Venstre ikke bakke op om at have nogle konkrete mål for integrationsindsatsen?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jo, det er jo så bare her, forskellen er mellem den måde, regeringen har handlet på, og det oplæg, der er kommet fra S. For S siger: Vi har nogle mål. Fint med det. Det synes jeg er godt. Vi kan kun støtte op om, at vi også skal have mål, men der mangler bare et hvordan. Og det vil sige handling: Hvordan når vi til målene? Hvordan sikrer vi, at de mål nås?

Jeg kan også meget nemt sætte mig ned og sætte nogle mål for, hvad jeg gerne vil opnå. Men hvis jeg ikke har et bud på, hvordan jeg kommer dertil, så nytter målene altså ikke noget. Så er det bare en vision, der står der.

Nu kommer regeringen med handlinger, nemlig et bud på, hvordan vi kan nå en bedre integration. Hvilke ting skal der sættes i gang? Hvordan får vi handling her? Og det støtter Venstre fuldt ud.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det glæder mig, at Venstre også gerne vil have nogle mål. Jeg forstår bare stadig væk ikke, hvorfor man så ikke vil være med til at fastsætte de her mål. Handling mener jeg faktisk også vi har i vores oplæg. Vi er parate til at diskutere mange ting.

En af de handlinger, jeg kunne tænke mig at høre en kommentar til, er vores forslag om, at arbejdsmarkedets parter skal forpligtes på konkrete opgaver i integrationsindsatsen. Det må vist siges at være en handling, som netop skal føre frem til opfyldelsen af et mål. Det er den ene ting.

Kl. 13.05

Den anden ting er, at det jo også handler om at nedsætte en politisk følgegruppe, som følger det her område. Det er også en handling, som skal lede frem til det mål.

Kunne vi ikke blive enige med Venstre om, at vi både vil have handling og mål?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der ligger faktisk klare mål i det oplæg, der er kommet fra regeringen om bedre integration. Uddannelse til alle ser jeg som et mål, et stort, ambitiøst mål. Forskellen er bare her i forhold til det, jeg tidligere har set fra Socialdemokratiet – men det kan være, at jeg ikke har læst det ordentligt – at der var mål, men ikke handling. Nu er der handling med, der er guleroden at gå efter, der er konsekvenserne, hvis ikke man tager imod den gulerod, der er. Så er vi sikre på, at målet også nås, når vi har et hvordan med.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil tilbage til ægtefælletillægget, som populært kaldes forklædepengene.

Jeg har jo selv været med til at forhandle med beskæftigelsesministeren og andre partier om denne ordning, som i dag betyder, at de, der absolut ikke er til rådighed for det danske arbejdsmarked – og det er oftest kvinder, for ikke at sige altid kvinder – lader vi få fred, og der giver vi 2.700 kr. oven i den kontanthjælp, som manden får. Det var sådan groft sagt.

Nu kan jeg forstå, at den laves om, den afskaffes, og at der kommer en anden ordning, som hedder, at man kan komme ned på den ydelse, som nu bliver 4.200 kr., såfremt man ikke har haft 300 timers arbejde inden for 2 år. Vil det sige, at vi laver en ny ordning her, hvor man ved at arbejde 300 timer på 2 år kan gå ind og få en hyre på 4.200 kr. i overførselsindkomster og være i fred forever? Og er det kun den ene, hvad med den anden ægtefælle?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det, der kommer her – det vil jeg gerne sige med det samme – har intet med et forklædecirkulære at gøre.

Det handler om, at vi ser på familien som helhed, som jeg har sagt tidligere i dag. Det er vigtigt, og jeg håber da, at De Radikale også mener, det er vigtigt, at vi i det mindste så hurtigt som overhovedet muligt får den ene ægtefælle i arbejde. For som det er i dag, kan det bare ikke betale sig.

Nu laver vi det sådan, at det kan betale sig for mindst den ene ægtefælle – i første omgang – at komme i arbejde. Når den ene ægtefælle har fået arbejde, er der et yderligere incitament til, at den

anden ægtefælle også skal have en aktivitet, at arbejde, fordi det kan betale sig.

Så skal vi huske at se hele oplægget som en helhed. Det, der er vigtigt, er, at familien stadig væk forpligtes til integration.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Vi behøver ikke at diskutere, hvor vigtigt det er, at folk kommer i arbejde, det er slet ikke det, vi diskuterer. Men nu laver et flertal i Folketinget åbenbart en ny ordning, der hedder 300 timers arbejde på 2 år, og så har du optjent ret til at få 4.200 kr. om måneden og være i fred. Jeg taler ikke om incitamenter. Jeg er uenig med regeringen i, at man kan skabe flere arbejdspladser, sådan som regeringen gør det her med penge på den måde. Jeg mener, man skal skabe efterspørgsel efter arbejdskraft. Men det er slet ikke det, vi diskuterer.

Nu går jeg ind på tankegangen og spørger: Indfører vi nu en ny ordning, hvor man kan optjene ret til at få borgerløn resten af sit liv, hvis man arbejder 300 timer inden for 2 år, og kun 300 timer – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nej, det gør vi ikke. Det her handler om, at vi laver en ordning nu, så det kan betale sig for en familie at gå ud og arbejde. I det øjeblik manden – hvis det er manden, og jeg kan høre, at det er det, De Radikale tror det er i de fleste tilfælde, og det er det muligvis også – får et job, hører forsørgelsespligten stadig væk med til familien. Og det vil sige, at ægtefælletillægget forsvinder.

Så det skal ses i en sammenhæng som under den gamle kontanthjælpslov, hvor man havde en forsørgerpligt i familien. Det er vigtigt at sige her.

Kl. 13.10

Jeg kan jo fristes til at stille fru Marianne Jelved et spørgsmål, selv om jeg ikke må stille spørgsmål nu, men når det bliver De Radikales tur, har jeg i hvert fald et spørgsmål parat, og det er:

Vil De Radikale ikke prioritere, at der skal være et incitament og en klar handlevej til, at én kommer i arbejde, frem for at man fastholder to på passiv ydelse?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Her efter frokostpausen kan det være lidt svært at huske tilbage til den fjerne fortid, da hr. Steen Gade og hr. Kamal Qureshi havde ordet.

Men jeg vil minde om, at hr. Steen Gades historisk-politiske horisont var hentet i barnekammeret, for han sagde: Nu er der gået 4 år, og der er stadig væk ikke ryddet op, det er ikke sådan, man gør i et hjem.

Nej, det er jo rigtigt nok, der rydder man op med det samme. Men er fru Irene Simonsen ikke enig med mig i, at det her, den oprydning efter den abefest, SR har holdt, ikke er noget, man gør over night? Det kan være, at det tager 10 år, 20 år, 100 år, det er faktisk et land, der er ødelagt.

Jeg vil også spørge fru Irene Simonsen: Hvis der ved sådan en abefest har været fulde gæster, der har brækket sig over det hele og har smadret alle møblerne, vil det så ikke på de fleste virke lidt underligt, hvis de ringer på tidligt om morgenen og spørger værtsfolkene: Har I ikke ryddet op endnu?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jo, det må jeg sige, det ville se underligt ud. Jeg tror ikke, det vil være tilfældet ret mange steder, hvis det har været en rigtig abefest, at der er ryddet op tidligt om morgenen.

Hvis ikke der er ryddet op i hjemmet i 4 år, er det ikke nok at sige, at nu bruger vi lige en time, så får vi ryddet op. Det, vi er i gang med her, er en kæmpe hovedrengøring. Det er det, der skal til, og en kæmpe hovedrengøring ved vi tager tid.

Vi ved også, hvor stor en indsats det er. Jeg kommer til at tænke på en tv-udsendelse, der vistnok kører i øjeblikket, hvor man sender et rengøringshold ud at gøre rent nogle steder, hvor der bestemt ikke altid er lige kønt, og det er altså ikke et rengøringsarbejde, der tager en time. Det kræver lidt planlægning, og det kræver også, at man lige har et overblik over, hvilken takt man tager den her rengøring i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Så kommer jeg til det sådan lidt mere principielle. Hr. Morten Østergaard forsøgte tidligere i sine bemærkninger til fru Irene Simonsen at se en modsætning mellem regeringens integrationsvisioner og hr. Søren Krarups udtalelser om, at problemet er uløseligt.

Jeg vil godt spørge fru Irene Simonsen, om ikke man efter fru Irene Simonsens mening kunne formulere det på den måde, at De Radikale har skabt et uløseligt problem, at de sammen med Socialdemokraterne har gjort det uløseligt, og det problem står vi så med, som *skal* løses. Det uløselige problem *skal* løses, og er fru Irene Simonsen ikke enig med mig i, at de, der har skabt et sådant problem, næppe er dem, man vil bede om at løse det?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er enig i, at jeg synes, det virker underligt, at man nu sådan prygler lidt på regeringen, samtidig med at man selv har skabt problemet.

Men hr. Jesper Langballe kender udmærket mine holdninger til det at have et problem. Et problem er en opgave, der skal løses, og sådan er dét. For mig og i min verden må der aldrig eksistere – og da slet ikke, når man er politiker – en opgave, der er uløselig. Et problem er en opgave, jeg skal gå til og yde mit yderste for bliver løst.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg føler egentlig trang til at complimentere fru Irene Simonsen, fordi hun kæmper så tappert for den gode sag.

Jeg får så lyst til at stille hende et spørgsmål, også på baggrund af hr. Steen Gades udsagn, som jo var præget af dyb viden og megen indsigt, hvor han sagde, at Dansk Folkeparti ikke vil integration.

Det er fuldstændig rigtigt, at integration er blevet en beklagelig nødvendighed, fordi der er sket en katastrofe fremkaldt især af De Radikale, men med støtte fra hele venstrefløjen, og dette er gudskelov blevet ændret med det systemskifte, der skete i 2001, hvor befolkningen gennemtvang et regeringsskifte og netop et systemskifte.

Kl. 13.15

Situationen er vanskelig, i mange sammenhænge uløselig. Men det er klart, at dér, hvor vi taler om dem, der har fået dansk statsborgerskab, og som skal blive i landet, er integration en nødvendighed, som vi selvfølgelig må insistere på. Og der er jo – vil jeg spørge fru Irene Simonsen om – selvfølgelig ikke andet svar end det, at integrationen gennemføres derved, at vi fastholder, at de, der er kommet hertil og skal integre-

res, også skal have vilje til at ville integrere sig i det land, de er kommet til.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er helt enig i, at integrationen ikke alene lykkes ved, at der er en regering, at der er et bredt Folketing, som har nogle holdninger til, at nu skal integrationen lykkes, for hvis den enkelte person ikke er med og ikke har viljen til integrationen, er det en sværere opgave.

Men i og med at regeringen stiller en plan op nu, hvor man har guleroden – det vil sige, at der er en masse gode tilbud, så man ikke som tidligere kan blive holdt ude af det her samfund og passiviseret, men kan komme ind i samfundet – samtidig med at der også er konsekvenser, hvis man ikke viser viljen, så tror jeg på, at vi når længere, hr. Søren Langballe – eller undskyld, hr. Søren Krarup.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, forvekslinger kan indtræde. Nu er det hr. Søren Krarup, der har ordet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg takker for svaret og glæder mig over det, og jeg vil sige, at jeg især glæder mig over den fælles vedtagelse, der er tale om, som slutter med, at man understreger, at integration forudsætter de integreredes egen vilje til at blive en del af det samfund, de er kommet til. Det er naturligvis deri nødvendigheden ligger, for de er jo altså kommet, de, der har fået dansk statsborgerskab, er her.

Derfor er Dansk Folkeparti selvfølgelig ikke, i modsætning til hr. Gades udsagn, afvisende over for integration af dem, der kan og skal integreres, men fastholder den netop som en nødvendighed, hvor det så er nødvendigt, at man i modsætning til tidligere står fast på de mål og krav, der stilles til dem, der skal integreres.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er helt enig med hr. Søren Krarup. Det, jeg blot kan tilføje, er, at når jeg kommer ud i landskabet og taler med mange af anden etnisk herkomst, hvilket jeg har gjort i mange år efterhånden, så hører jeg jo her folk som gruppe stå og simpelt hen være i fuldstændig uvidenhed om, hvad det danske samfund er, og fuldstændig uvidende om, hvad det er for krav, der bliver

stillet for at være borger i det her samfund. Vi har i alt for mange år forsømt at stille kravene, turde sige dem, gøre dem klare. Det er jeg glad for at vi gør nu.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil godt starte med at rose regeringens dygtighed til spin. I går var overskriften på regeringens udmelding, at nu ville der blive tilført 680 mio. kr. til integrationsområdet over 3 år, altså godt 200 mio. kr. om året. Det tror jeg også at fru Irene Simonsen kan bekræfte.

I dag har Jyllands-Posten en overskrift, der hedder, at regeringen vil spare 200 mio. kr. på kontanthjælp om året. Jeg vil bare bede fru Irene Simonsen om at bekræfte, at det nummer, man laver, som man solgte som en stor ny og dyr pakke, er, at man plyndrer mennesker på kontanthjælp og deler de samme penge ud igen over 3 år.

Er det en rigtig beskrivelse, Jyllands-Posten her har?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må for det første sige, at jeg ikke har set en konsekvensberegning af det her fra ministeriet, og jeg vil ikke tage stilling til tal, før jeg har fået en endelig konsekvensberegning fra ministeriet.

Det er jo rigtigt, at man kan tage den indfaldsvinkel, hvor man siger, at det her er bare for at spare nogle penge. Nej, det er netop lige præcis den modsatte vinkel, vi skal have på det: at der nu gives et klart incitament til, at det kan betale sig at tage et arbejde. Der er dog ingen rimelighed i, at i et ægtepar, der i dag er på kontanthjælp, skal den ene ægtefælle ud og tjene 22.000 kr., hvilket er en ret pæn løn, og det tror jeg også at hr. Villy Søvndal vil give mig ret i, før det overhovedet kan betale sig at gå på arbejde. Det er rivravruskende galt, og det er med udgangspunkt i det, at der er tænkt nye forslag.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Men o.k., så tror jeg lige, at fru Irene Simonsen skal gøre sig den umage at spørge ministeren, som jo også sidder her, for det er tal, som Jyllands-Posten har fået og hørt om, og det betyder sædvanligvis, at det er noget, der er sluppet ud fra et ministerium.

Derfor er jeg spændt på, når vi kommer lidt senere hen i debatten, om ministeren vil bekræfte, at det er helt rigtigt, at man tager 200 mio. kr. om året, som man flytter over, og så kalder man det en stor dyr pakke, som folk altså selv finansierer. Men det kan vi formentlig høre om senere.

Kl. 13.20

Men i forlængelse af fru Irene Simonsens svar vil jeg godt spørge: Er der en underste kant for, hvad man synes, man kan byde folk at leve for? Jeg kan se i Information i dag, at fru Irene Simonsen er citeret for at støtte den konservative ordførers tanker om at skære yderligere i starthjælpen. Jeg citerer bare tre linjer:

»Venstres udlændingeordfører, Irene Simonsen, byder diskussionen om yderligere sænkning af starthjælpen velkommen.«

Vi er i dag på et niveau, hvor mennesker på starthjælp er nede på 60 pct. af kontanthjælpen. Er vi ude i et eksperiment, hvor Venstre vil se, hvor lidt mennesker overhovedet kan overleve for? Er der noget kendt i det her, når fru Irene Simonsen argumenterer med, at det skal kunne betale sig? Er man villig til helt at fjerne livsgrundlaget, og står fru Irene Simonsen ved, at man godt vil sænke starthjælpen yderligere i forhold til det nuværende niveau?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

For det første vil jeg sige, at den underste kant, som Venstre står for, har vi nået, men med udgangspunkt i noget helt andet, nemlig hvor meget vi vil være bekendt bare at sætte folk passivt ud uden en fair chance for at blive en del af det her samfund. Den underste kant har vi nået.

Derfor kommer der nye initiativer, så de får lov at være ordentlige medborgere i dette her samfund, får en chance for uddannelse, får en chance for job, får mulighed for at se, hvor de her job er henne. Det har ikke fremgået tydeligt indtil nu. Det skal styrkes. Det er Venstres underste kant.

Med hensyn til den artikel i Information er jeg fejlciteret. Jeg går ikke ind for en nedsættelse af starthjælpen. Jeg har også fået bekræftet ad anden vej, at den journalist har sagt, at det nok var lidt på kanten af, hvad jeg havde sagt. Det, jeg har sagt, er: Jeg går ind for en åben, fri dialog og debat om det oplæg, og at alle skal have lov at komme frem med deres synspunkter, og dem vil jeg lytte til.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg har bemærket, at fru Irene Simonsen gør meget ud af at understrege vigtigheden af, at der bliver sat mål, og at de derefter bliver fulgt op af handling. Det er jeg selvfølgelig meget enig i. Det handler om at skabe uddannelse til alle, beskæftigelse til alle og gode boliger til alle.

Men netop når målene skal realiseres, har Venstre og regeringen så ikke et problem i valget af samarbejdspartner? Jeg tænker på, om Venstre og regeringen vil i samarbejde med Socialdemokraterne, som både har udtrykt vilje og energi i forhold til at finde løsninger på de her opgaver, eller vil Venstre og regeringen samarbejde med Dansk Folkeparti, som jo klart siger, at de ikke er interesseret i at integrere vore nye medborgere, og som tilsyneladende også mener, at opgaven er uløselig?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

I Venstre synes vi, at det her spørgsmål om integration er et af de allervigtigste spørgsmål, vi har at løse. Derfor er vores klare holdning, at der skal være en åben, en fair og en fri dialog og debat nu, hvor alt kommer på banen, og hvor alle gode ideer kommer frem. Det vil sige, at jeg forventer – og det gør Venstre – at man selvfølgelig får hørt hele vejen rundt og får taget den ordentlige debat af det her. Og hvis Socialdemokratiet ønsker at være med i et samlet oplæg, er det sådan, som det i øvrigt altid er med regeringen, at man altid er velkommen.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Troels Ravn. Undskyld, det er den første taler, der ikke har bedt om begge bemærkninger. Det blev hr. Troels Ravn offer for min forventning om.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg vil godt vende tilbage til spørgsmålet om ægtefællestillægget eller det, som nogle kalder forklædetillægget. For et par, hvor begge er på kontanthjælp, skal man vel ikke langt uden for det her hus for at iagttage, at de fleste vil mene, at de er blandt de socialt svagest stillede i det her samfund. Ikke desto mindre ligger der jo i forslaget, at med ægtefællestillæg kan den ene

ægtefælle komme på en lavere sats end kontanthjælpen.

Jeg har så forstået, at fru Irene Simonsen har den opfattelse, at det i sig selv vil være et incitament til at skaffe sig et arbejde, hvis det er der. Men det ændrer jo ikke ved, at man fortsat vil kunne have en situation, hvor den ene er på kontanthjælp og på den normale sats og den anden er på ægtefællestillægget, som er lavere end kontanthjælp. Det vil altså sige, at det par, som i forvejen er blandt de socialt lavest stillede overhovedet i det her samfund, vil rykke en tand længere ned.

Kl. 13.25

Derfor vil jeg spørge fru Irene Simonsen: Hvor lang tid vil man efter fru Irene Simonsens opfattelse kunne gå på denne nye lavere ydelse, altså ægtefællestillægget eller forklædetillægget? Hvor lang tid vil man maksimalt kunne gøre det efter fru Irene Simonsens opfattelse?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det kan man blive ved med, indtil man får et arbejde eller har optjent de 300 timer, som det klart står i forslaget. 300 timers arbejde over 2 år – jeg ved ikke, om hr. Johs. Poulsen har regnet på det – er 40 minutter om dagen. Det er 40 minutter, man skal gå på arbejde om dagen for at oppebære den fulde kontanthjælp. Der findes masser af job og opgaver, hvor man kan få 40 minutter om dagen, som i dag ikke bliver løst.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Det er altid interessant med statistikker, ting kan jo gøres op på den ene og den anden og den tredje måde. Det var vist Churchill, der sagde: Jeg stoler kun på den statistik, jeg selv har forfalsket.

Jeg synes, at det, der er interessant at forstå ud af det her svar, er, at man altså i al evighed kan gå på den her nye ydelse, som er lavere end kontanthjælp. Det er Venstres opfattelse, at det skal man i princippet kunne gøre resten af livet.

Hvordan harmonerer det med, at fru Irene Simonsen adskillige gange i sin tale har sagt, at det, man vil, og det, man ikke har gjort tidligere, men som man altså vil nu, er at stille krav? Er det at stille krav at sige, at man kan gå i al evighed på en ydelse, der nu hedder ægtefællestillæg?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Ja, for hvis man vil opnå den fulde kontant-hjælp, har man den chance, at det kan man komme til igen ved blot f.eks. at tage en avisrute. Mere skal der ikke til, for at man kan oppebære en fuld kontanthjælp igen.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Et element i hele den her indsats handler jo også om kriminalitet, og der står vi med et alvorligt problem, når vi ser på unge med anden etnisk baggrund. Her må jeg sige, at jeg synes, oplægget er endog meget tyndt. Det handler om ekstremisme, og så tror jeg, at det handler om organiseret kriminalitet. Hvis man læser lidt i rapporter og hører lidt om, hvad politikredsene melder, er det ikke der, hovedproblemet ligger. Det handler om, at det er unge og ofte meget unge indvandreres kriminalitet, som er problemet.

Socialdemokraterne har i Folketinget fremsat et forslag, der skulle forstærke samarbejdet mellem politi, domstole og Kriminalforsorg for at få de her sager hurtigere igennem systemet, så vi ikke står i en situation, som vi ofte gør i dag, hvor de unge venter mellem de forskellige instanser og altså begår gentagelseskriminalitet.

Mig bekendt er det smidt i et udvalg – ikke vores forslag, men en idé fra regeringen – men kunne man forestille sig at mangelen kunne fremme, at det forslag blev regeringens politik?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Når der ikke er flere konkrete handlinger med på hele det indsatsområde, også på det kriminalpræventive område og med hensyn til, hvordan vi vil drage konsekvenser ind, er det netop med udgangspunkt i det, som hr. Morten Bødskov siger, nemlig at der sidder et udvalg, som ganske snart er færdig. Så der er en ting, jeg kan sige til hr. Morten Bødskov, og det er, at man i Socialdemokratiet kan forvente endnu flere handlinger, når det her udvalg ganske snart er færdig med arbejdet. Det er den oplysning, jeg har fået.

Der er jo konkrete handlinger med også her. Nu gør man det, at man kan lave en betinget udvisning af kriminelle indvandrere. Vi ved fra den udvisningsdom, der var for nylig, at det virkelig er noget, der snakkes om. Det er også en

konsekvens, som man tænker lidt over, hvis man er på vej ud i noget rigtig skidt.

Der sættes større forebyggende kriminalpræventive foranstaltninger i gang plus ikke mindst det, at forældrene nu tilbydes et kursus og et handlingsprogram, som de skal deltage i, så de kan være aktive for at få deres børn ud af et kriminelt mønster. Det er vigtigt.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det tror jeg ikke at der nogen som helst problemer i at vi fra Socialdemokratiet vil kunne støtte. Men det eksempel, der bliver nævnt, med at man nu vil lave betinget udvisning, er, når de har gjort det.

Kl. 13.30

Forebyggelse handler jo om, at man skal forhindre de unge i at begå kriminalitet. Det her er ligesom, når de har gjort det. Det er lidt ligesom, at man her forleden dag kunne læse, da man diskuterede forebyggelse i en anden sammenhæng, at den konservative retsordfører sagde, at vi jo havde indført behandlingsprogrammer i fængslerne. Det handler ligesom om, at folk ikke skal i fængsel. Det er det, det handler om.

Det er der, hvor vi mangler konkrete tiltag fra regeringen. Man har skåret ned på beboerrådgivere, kvarterløftprojekter og byfornyelsesprojekter generelt. Man har fjernet folkeoplysningsmidler, som har hjulpet til at skabe skæve aktiviteter i de her områder, som har løftet de her miljøer.

Der er intet, som i tilstrækkelig grad løfter det her, således at vi kan komme ud af de alvorlige problemer. Det er det, vi savner, at man tænker forebyggelse af kriminalitet ind i en bredere sammenhæng og altså ikke bare stiller sig op og siger, at vi nu giver dem en betinget udvisningsdom, for det tror jeg faktisk ikke, at særlig mange af dem, der bor i de her boligområder, vil synes afhjælper kriminaliteten.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, der ligger meget forebyggelse i, at vi nu klart giver både incitament og tilbud til forældrene. Vi ved jo godt, at det er her, det halter. Og jeg er glad for, at hr. Morten Bødskov udtrykker, at Socialdemokratiet også kan gå ind for det her.

Det er i hvert fald en ny handling, at vi forpligter forældrene nu. Vi ved, de skal være en aktiv del af, at det ikke går galt med deres børn.

Vi skulle måske i virkeligheden have gjort det her for rigtig mange år siden, sådan at vi sikrede, at de mindre søskende ikke også kom ud i kriminalitet, hvad vi desværre kan se et mønster på. Det sætter vi ind på nu, nu sker der konkrete handlinger.

Så vil jeg gerne bare komme med et enkelt eksempel, når hr. Morten Bødskov nævner kvarterløft og byfornyelsesmidler: Vi har pumpet så mange penge over i Vollsmoseområdet. Er det det, der hjælper? Er det virkelig alle de penge, der hjælper på forebyggelse af kriminalitet? Det er nogle helt andre handlinger. Jeg og Venstre ser frem til, at der nu meget snart kommer flere tiltag på det her område, også på forebyggelsesområdet.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Det er en lang omgang, hun har været igennem. Den næste ordfører er fru Anne-Marie Meldgaard.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Da Socialdemokraternes nye formand opfordrede statsministeren til at tage integrationsopgaven mere alvorlig, slog vi samtidig til lyd for et nationalt kompromis om den store opgave, vi mener en succesfuld integration er.

Vi synes derfor, det er positivt, at regeringen har lyttet så langt, at vi i går fik præsenteret et udspil fra regeringen frem for at skulle vente helt til efteråret. Jeg er dog lidt skuffet over den negative tilgang, når regeringen siger, at den nu efter knap 4 år i regering kommer med en plan, der skal rette op på SR-regeringens mislykkede integrationspolitik. Det synes jeg er en unødigt og måske lidt ansvarsforflygtigende kritik. Mig bekendt så vi ikke mange bidrag fra den nuværende regering til en bedre integrationspolitik i de mange år, den sad i opposition.

Socialdemokraterne har dog trods alt nærmest fra dag et i opposition fremsat mange og, synes vi selv, gode beslutningsforslag for at fremme integrationen. Men lad nu det ligge. Jeg synes ikke, vi skal skændes om, hvem der er skyld i hvad og ikke gjorde eller gør nok.

I stedet vil jeg glæde mig over, at regeringen er kommet op af hullerne og tilsyneladende er med på at tage integrationsopgaven alvorlig. Det burde love godt for vores forslag til vedtagelse her i dag. Vi har tidligere foreslået regeringen at invitere alle partier, der ønsker at påtage sig et ansvar for en bedre integration i Danmark,

til et forpligtende samarbejde om en national plan for integration.

Vi mener, at der er brug for at opstille nogle ambitiøse målsætninger for forbedringer af integrationen, som vi sætter alt ind på at indfri over en 5-10-årig periode. Vi mener, at partierne i fællesskab skal tage integrationsopgaven på sig. Vi skal sammen definere nogle målsætninger, og vi skal sammen sætte de initiativer i værk, som er nødvendige for at nå dem. Vi skal sammen være enige om at finde og afsætte de ressourcer, der skal til.

Det hele lykkes kun, hvis vi også mobiliserer kommunerne, arbejdsmarkedets parter, boligforeningerne og andre relevante aktører. Kort sagt: Ikke mere ævl og kævl og fedtspilleri. En succesfuld integration er forudsætningen for, at vi får et samfund, som hænger sammen, hvor unge indvandrere foretrækker uddannelse frem for kriminalitet, fordi de ved, at det er det, der giver job, og hvor etniske kvinder har sprog og styrke til at tage aktiv del i deres børns skolegang og selv tage en uddannelse, og hvor danskere og indvandrere har et godt naboskab både i og uden for ghettoområderne.

Kl. 13.35

Denne her forespørgsel er rejst, fordi stort set alle er enige om, at der er lang vej igen, inden vi når dertil, og uanset at regeringen har taget en del initiativer i sin regeringsperiode, så kommer vi ikke uden om, at der i dag er et stigende antal unge med udenlandsk baggrund, som begår kriminalitet, at alt for få udlændinge og efterkommere får en uddannelse og et arbejde, at den religiøse tone i nogle indvandrerkrædre radikaliseres, og at for mange etniske udenlandske kvinder lever isoleret hjemme uden kontakt til samfundet.

Jeg vil også lige sige, at selv om regeringen har taget mange initiativer, som på den ene eller den anden led kan styrke integrationen, så er det tankevækkende, at det først er her i 2005, vi ser et samlet udspil fra regeringen. Til gengæld er det jo glædeligt, at vi kan genkende mange af initiativerne i vores eget udspil fra 2003.

Men der er et par forslag, som forvirrer lidt. Hvad har regeringen tænkt sig i forhold til det her med, at det kunne betale sig for et ægtepar at arbejde i stedet for at kunne få kontanthjælp? Som jeg læser det, er det et spørgsmål om at indføre borgerløn, som i realiteten betyder, at flere kvinder kommer til at gå hjemme uden at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det kan vi selvfølgelig ikke støtte, og da det er forligsstof, går

jeg ud fra, at det er noget, vi kommer til at diskutere i forligskredsen.

Jeg kan heller ikke helt se, hvordan forslaget om at trække i børnechecken skal fungere. Altså, hvem skal vurdere, hvornår et barn er for lidt i skole? Vil der ikke nemt kunne opstå forskelsbehandling kommunerne imellem? Og jeg er faktisk ret bange for, at det her vil ramme børnene mere, end det vil fremme deres skolegang. Men som sagt, vi ser overordnet noget glædeligt i det her, og jeg synes også, der skal knyttes den kommentar til, at det forslag, som BL kom med forleden dag, er der rigtig mange gode og konkrete forslag i, som vidner om, at boligsekskaberne også er parate til det her.

Så alt i alt mener vi, at vi står med et godt udgangspunkt for politiske forhandlinger og samarbejde omkring en styrket integrationsindsats i Danmark.

Derfor skal jeg på vegne af Socialdemokratiet, SF og De Radikale fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der stadig er lang vej til en succesfuld integration af mange udlændinge, flygtninge og efterkommere. Integrationsopgaven løses bedst ved et bredt forankret samarbejde i form af en »aftale om integration«.

På den baggrund opfordrer Folketinget regeringen til

- at invitere alle Folketingets partier til at deltage i udformningen af en national plan for integrationen. Planen skal indeholde klare mål, som i et nært samarbejde med kommunerne skal indfries inden for en 5- til 10-årig periode,
- at afsætte de nødvendige ressourcer til realiseringen af planen,
- at sikre, at alle offentlige initiativer med betydning for integration spores ind på at opfylde planens mål, og at nødvendige nye initiativer igangsættes,
- at planen løbende evalueres med årlige afrapporteringer, så målene nås, og
- at sikre en stærkere resultatorientering af den kommunale integrationsindsats, så resultaterne af indsatsen tydeliggøres.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 18).

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, vi skal bede ordføreren om at blive stående. Der er ganske mange, der har bedt om bemærk-

ninger. Jeg skal lige erindre om endnu en gang, at man ikke behøver at stille spørgsmål. Man er velkommen til at stille spørgsmål til ordføreren, men Folketingets forretningsorden siger, at korte bemærkninger er korte bemærkninger til det, der er blevet sagt. Så hvis man ikke har et spørgsmål, behøver man ikke at opfinde et for at leve op til forretningsordenens bestemmelser.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 13.40

Jeg skal lige nævne, hvem jeg foreløbig har på min liste. Jeg har fru Pia Kjærsgaard, fru Henriette Kjær, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Søren Pind, fru Irene Simonsen og hr. Søren Krarup. Og hvis jeg skulle have overset nogen, eller nogen i mellemtiden har lyst til at melde sig, så gør man bare det.

Den første er fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Så fik vi konstateret, at Socialdemokraterne og De Radikale stadig står sammen, også i integrationspolitikken.

Denne her gang er der jo så ikke en risiko for Socialdemokraterne. Det her forslag bliver ikke vedtaget, fordi der ligger et forslag fra Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, som jo kan samle flertal. Men jeg vil godt lige høre fru Anne-Marie Meldgaard, for jeg hørte talen lidt som en tale, jeg synes, jeg plejer at høre fra Socialdemokraterne, altså hvor man tyer til bortforklaringer, hvor vi skal bebrejde os selv her i Danmark, at vi ikke har været flinke nok til at få integrationen i gang, at vi bare er dårlige til det hele, at det er vores skyld, at det er os, vi skal kigge på og spørge, hvorfor vi ikke gjorde det bedre.

Må jeg godt spørge fru Anne-Marie Meldgaard om den sidste pind, der står i det forslag til vedtagelse, som ligger fra et flertal her i Folketingssalen, hvori der står, at al integration forudsætter, at den enkelte indvandrer selv tager et ansvar og viser vilje til at lade sig integrere: Kunne det ikke godt have stået hos Socialdemokraterne, De Radikale og SF?

Altså, hvorfor udelader man dog trods alt så væsentlig en betragtning, at det i allerhøjeste grad drejer sig om for den nytilkomne eller lidt længere tilbage tilkomne, at det er en positiv velvilje, der skal vises i forhold til integration?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jo, det kunne den såmænd godt, vi har bare ikke tænkt på den, men vi havde ikke set regeringens og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, inden vi lavede vores eget. Så det er jeg sådan set enig i. Jeg kan godt være lidt ærgerlig over, at den ikke var med, for jeg kan være enig i intentionerne, at integration går begge veje, og at det både er rettigheder og pligter, og at ansvaret også følger, hvis man får lov at komme til Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, men er fru Anne-Marie Meldgaard ikke enig i, at vi hele tiden må lægge øre til fra Socialdemokraterne – jeg tror, det bliver endnu værre, når De Radikale får ordet for slet ikke at tale om SF – at det alene er vores skyld alt sammen? Det var det også i den tale, fru Anne-Marie Meldgaard holdt. Altså, hvor er forpligtelsen for den, der kommer til Danmark? Hvor var det i fru Anne-Marie Meldgaards ordførertale? Hvor står det i forslaget til vedtagelse?

Så kan man komme med nok så mange hensigtserklæringer, som jeg lidt opfatter, at der er i den vedtagelse. Altså, der er stillet nogle mål op, som man ikke rigtig kan redegøre for, hvordan man vil nå, der er overhovedet intet om økonomi i den ordførertale, som fru Anne-Marie Meldgaard kom med – heller ikke i det oplæg, som Socialdemokraterne kom med for en 14 dage, 3 uger siden.

Jeg må sige til Socialdemokraterne, at man er nødt til også at vende blikket mod indvandrerne, mod udlændingene, mod dem, der er kommet her til Danmark, og sige: Det drejer sig i allerhøjeste grad og i første omgang om jer selv.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er jeg fuldstændig enig i. Og det her bekræfter jo bare, at fru Pia Kjærsgaard ikke læser de beslutningsforslag, som bliver fremsat. For den målsætning, som Socialdemokratiets nye formand gik til statsministeren med, var udarbejdet med afsæt i de 11 beslutningsforslag, som Socialdemokratiet og i nogle tilfælde sammen med De Radikale har fremsat, hvoraf vi skal behandle nogle efter den her forespørgsel og senere, inden vi går på sommerferie.

Der er en række tiltag med både rettigheder og pligter, opstramninger og alt det, fru Pia

Kjærsgaard ligesom efterlyser. Så jeg ser frem til, at når vi nu skal til at behandle de her beslutningsforslag, så får vi opbakning fra Dansk Folkeparti, for lige præcis i de forslag ligger alle de tiltag, som fru Pia Kjærsgaard efterlyser.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg havde jo håbet, at fru Anne-Marie Meldgaard ville gå op på talerstolen og sige, at Socialdemokraterne kunne støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat her af fru Irene Simonsen, og som Dansk Folkeparti og De Konservative også står bag.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad det er i det forslag, man ikke kan støtte i Socialdemokratiet. For det er sådan, at man fra socialdemokratisk side har sagt, at man støtter regeringens udlændingepolitik, og jeg mener også, at det udspil, regeringen er kommet med på integrationsområdet, opstiller nogle af de mål og i øvrigt også krav, som Socialdemokraterne selv har været ude med.

Så hvad er egentlig årsagen til, at man selv kommer med et forslag til vedtagelse sammen med en række andre partier, der traditionelt ikke samarbejder med regeringen om den her type politik?

Kl. 13.45

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu ved fru Henriette Kjær godt, at jeg har rettet henvendelse både til Venstres ordfører og til De Konservatives ordfører og spurgt, om der kunne forhandles om en vedtagelse. Det er blevet træneret, og først her i morges fik jeg at vide, at der var en aftale på plads kl. 2 i nat, som ikke omfattede Socialdemokratiet. Man kan ikke forlange, at Socialdemokratiet ikke selv tager nogen initiativer, når vi ikke bliver inviteret med til at kunne diskutere en vedtagelse. Det synes jeg da er fair nok.

Jeg synes til gengæld ikke, at det forslag til vedtagelse, som ligger her, er progressivt nok. Det er meget mere bagudrettet. Det forherliger de stramninger, regeringen har foretaget for at komme hertil, hvor vi er i dag. Det anerkender vi, og det har vi også bakket op om. Vi synes, det er vigtigt at begrænse familiesammenføringer, sådan at vi kan tage integrationsopgaven alvorligt.

Vi vælger at have en mere fremadrettet linje, hvor vi siger: Kan vi bruge det til noget at blive

ved med at dunke hinanden i hovedet? Skulle vi nu ikke i stedet for sætte os sammen og gøre en indsats for at gøre noget ved integrationen?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Regeringen lægger da bestemt også op til, at man sætter sig sammen. Der er da lagt op til, at man laver en stor plan udmøntet på forskellig måde, både via satspuljen og de midler, man kan finde der til gode initiativer, og bestemt også via konkrete lovforslag.

Så må jeg sige, at jeg er uenig i, at fru Anne-Marie Meldgaard ikke er blevet inddraget, og man kan jo også godt tage stilling. Altså, nu har der været nogle forhandlinger om en vedtagelse, og hvis man i øvrigt var enig i teksten, skulle man jo ikke lave sit eget forslag i surhed over, at man måske mener, at man ikke er blevet inddraget så meget som muligt. Jeg synes i hvert fald igen, at det er et underligt signal at sende fra socialdemokratisk side, at man i salen laver vedtagelser med den fløj, som man siger man ikke er enig med, hvad angår de her spørgsmål.

Men det, jeg så helt konkret vil spørge om, og som jeg bliver nødt til at få et svar på, er mere uddybende om børnechecken. Hvad er løsningen for de familier, der efter min mening svigter deres børn ved ikke at hjælpe dem til en uddannelse, ved ikke at fastholde dem i uddannelses-systemet? Hvad vil man så gøre?

Vi har jo prøvet alt det, fru Anne-Marie Meldgaard i øvrigt taler om. Vi har gadearbejdere, klubber, projekter, rollemodeller osv. Hvad er løsningen?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Med hensyn til børnechecken har Socialdemokratiet meldt helt klart, at vi gerne vil være med til at løse problemerne, hvis der er nogen, men vi synes ikke, at man skal symptombehandle et Helsingørproblem ved at udbrede det til resten af landet. Men vi har sagt, at vi gerne deltager i en forhandling om, hvordan man eventuelt kan lave en dispensationsordning, eller hvad man nu kan gøre for romafamilierne. Det kan regeringen bare invitere til.

Så synes jeg for øvrigt, det er noget pjat at sige, at vi står her og er sure osv., og at vi bare sådan efterslæbende kan sige, om vi er med eller vi ikke er med. Den måde arbejder man altså ikke sammen på.

Jeg synes til gengæld også, det er fuldstændig forkert at sige, at vi er uenige med de parter, vi laver en vedtagelse om integrationen med. Det passer ikke, det er på udlændingeområdet, vi er uenige, ikke på integrationsområdet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt gribe fat i den socialdemokratiske ordførers bemærkninger om de her muligheder for at beskære folks børnefamilieydelse.

Lad mig tage et eksempel: En eller anden går ud af skolen, starter i lære som elektriker, kan meget typisk ikke få nogen praktikplads, kan heller ikke mere få en skolepraktikplads og er nødt til at opgive sin uddannelse. Vedkommende står på gaden, og som konsekvens af de nedskæringer, der har været på skolepraktikken, står vedkommende uden job, uden uddannelse.

En sådan situation vil med det udspil, der er kommet fra regeringen, betyde, at børnefamilieydelsen til denne persons forældre vil blive taget fra dem eller beskåret. Er det rimeligt? Er det en rimelig måde at betragte folk på, bare i den grad at mistænkeliggøre dem og sige, at det også er, fordi forældrene eller de unge ikke er gode nok eller ikke vil nok?

Det er jo ikke det, der er virkeligheden. Virkeligheden er, at der tit mangler job og uddannelsespladser også til de unge. Derfor vil en nedskæring i børnefamilieydelsen jo bare gøre ondt værre.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er jeg sådan set enig i at resultatet kan være, og det er også derfor, at der i den målsætning, Socialdemokratiet har sat op, er en pind, hvor det er arbejdsgiveren, der forpligtes til at skaffe de her praktikpladser. Hvis enten arbejdspladser eller uddannelsespladser er til rådighed, så vil jeg ikke afvise, at der kan være unge mennesker, som ikke har interesse i at gennemføre en uddannelse, og dér kan en sanktion være o.k.

Men det første er, at uddannelsespladserne er til stede, og hvis uddannelsespladserne er til stede, så er der jo ikke nogen grund til at skære nogen som helst steder.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nej, det er fuldstændig rigtigt. Hvis uddannelsespladserne er til stede, er der ikke grund til at

skære nogen steder. Men virkeligheden er jo, at uddannelsespladserne ikke er til stede, virkeligheden er, at jobbene ikke er til stede, og det er altså den virkelighed og ikke en eller anden forestilling om, at det bare svæver rundt i luften med uddannelsespladser og job, som man må forholde sig til.

Det er i den situation, at regeringens udspil altså går ud på, at forældrene til dem, som ikke kommer ind i de her uddannelsespladser, ikke kommer ind i de her job, skal have deres børnefamilieydelse beskåret. Det er altså den virkelighed, som vi kommer til at se, hvis det lykkes at komme igennem med nedskæringer på de her ydelser.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det kan jeg også godt se vil blive resultatet nogle steder, og derfor er jeg også meget glad for, at i den socialdemokratiske målsætning er der lige præcis den forpligtelse for arbejdsgiverne.

Det er selvfølgelig også en af de ting, der i de forhandlinger, som jeg går ud fra vi skal have om det her udspil fra regeringen, vil blive lagt stor vægt på fra Socialdemokratiets side.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Der er jo kun en ting at konstatere med de bemærkninger, fru Anne-Marie Meldgaard er fremkommet med, og det er, at oppositionen til regeringens udlændingepolitik består klippefast. Det har den socialdemokratiske ordfører selv lige bekræftet ved sin nægtelse af at ville være med til at lave økonomiske incitamenter for folk til at komme i arbejde. Det er selvfølgelig rart at få afsløret her i Folketingssalen, at det forholder sig, som det hele tiden har forholdt sig.

Jeg havde håbet og troet, at den socialdemokratiske ordfører ville iklæde sig en vis ydmyghed ved sin start på ordførertalen, men i stedet for konstaterer ordføreren, at regeringen har lyttet til Socialdemokratiet med sit oplæg. Jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvor langt tilbage regeringen i givet fald så skulle have lyttet.

Jeg kunne i mandags offentliggøre tal fra min egen forvaltning i Københavns Kommune, der offentliggjorde en statistik, der viser, at andelen af udlændinge i almene boliger fra 1955 til 2005 var steget fra 20 pct. til 40 pct.

Det kunne være meget interessant at høre, hvem fru Anne-Marie Meldgaard mener har an-

svaret for det, om fru Anne-Marie Meldgaard mener, at det er et problem i det hele taget, eller om hun som sin overborgmesterkandidat i Københavns Kommune bare mener, at vi skal opføre endnu flere ghettoer og udvide den andel.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Altså, nu kommer det ikke bag på mig, at den politiske dagsorden her i dag ligesom er at udstille, at Socialdemokratiet og De Radikale er på den ene side med hensyn til en udlændingepolitik, og at vi har regeringen og Dansk Folkeparti på den anden side. Er det ikke lidt latterligt at blive ved med den melodi? Virkeligheden er jo en anden.

Men altså, o.k., hvis det er det, regeringen og Dansk Folkeparti vil, så står jeg gerne til rådighed her, om det så skal tage til klokken fire i eftermiddag, og gentager og gentager, at sådan er virkeligheden ikke.

Integrationsopgaven har vi alle et ansvar for kan lykkes, og jeg vil meget, meget gerne sige, at det udspil, jeg henviser til, faktisk er et ghettoudspil, som er fremlagt fra Socialdemokratiets side, inden hr. Søren Pind kom i Folketinget. Men jeg går ud fra, at man som nyt folketingsmedlem også sætter sig ind i de beslutningsforslag, som bliver fremsat, og der vil hr. Søren Pind kunne læse, at inden sommerferien kommer vi til at behandle det her spørgsmål.

Jeg påtager mig gerne et medansvar for, at integrationsopgaven ikke er blevet løst, men jeg påtager mig ikke et ansvar for, at jeg alene skal løse den. Skulle vi ikke se at komme fremad!

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Vil fru Anne-Marie Meldgaard venligst bekræfte, at hun fra Folketingets talerstol for et kort øjeblik siden afviste, at der skulle skabes økonomiske incitamenter på det her område, og dermed har erklæret sig fuldstændig på linje med Det Radikale Venstre og SF i dansk udlændingepolitik og i løsningen af de integrationsproblemer, vi står over for?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det kan jeg overhovedet ikke bekræfte. Det var noget sludder.

En gang imellem ville det være nyttigt, hvis man hørte efter, hvad der blev sagt. Jeg har tværtimod i hele min tale signaleret til regerin-

gen, at vi gerne vil samarbejde. Jeg har også sagt, at jeg vil være med til at forhandle om, hvorvidt ydelserne er rigtige, og hvad det er for instrumenter der skal til.

Det her går jeg ud fra er et oplæg til forhandling, og så sætter vi os til bordet, når vi bliver inviteret.

Kl. 13.55

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen det her er et oplæg til forhandling, men jeg må sige, at jeg er lidt forvirret, og jeg bliver nødt til at skulle have skabt lidt klarhed nu.

Når jeg læser, hvad fru Anne-Marie Meldgaard i de seneste dage har sagt i avisen, så har der været udtalelser om, at man er helt enig i regeringens linje, at den skal fortsættes, og at det er det, der virker. Jeg har hørt fru Anne-Marie Meldgaard stå, hvad jeg synes var flot, ærligt, reelt og tage ansvar for, at vi er der, hvor vi er med integrationen. Flot gjort, ros for det.

Men nu er jeg virkelig forvirret, for man laver en vedtagelse sammen med De Radikale, og jeg er nødt til at sige, at man tager afstand og siger, at man ikke vil være med til at stille de krav om konsekvens, som også hører med til de gulerødder, der er i det her oplæg. Træk i børnechecken vil man ikke være med til, man kan ikke helt forstå, at vi overhovedet skal skære på ydelserne.

Så kunne jeg da også godt tænke mig at vide: Vil fru Anne-Marie Meldgaard heller ikke være med til at lave det økonomiske incitament, så kommunerne bedre kunne lave en god integration?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg bliver også forvirret. For det første har jeg rost genstarten meget og ser frem til, at vi kan forhandle om det. For det andet har jeg ikke sagt, at jeg ikke vil trække i børnechecken. Jeg har bare sagt, at jeg ikke på nuværende tidspunkt har oplysninger nok på baggrund af det, der står her, til at sige, at jeg synes, det er løsningsmodellen. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Der, hvor jeg siger, at jeg ikke vil være med til at trække i børnechecken, er på ungedelen, medmindre vi har sikkerhed for, at de uddannelsespladser er til stede. Jeg har ikke noget som helst imod, at de, der ikke gider, eller de, der ikke vil, skal trækkes nogle steder, hvis det er det, der er det afgørende, men forudsætningen for, at vi er

med, er, at uddannelsespladserne eller arbejdspladserne også er til stede.

Med hensyn til lige det der med børnechecken til skolebørnene, så var det kun et spørgsmål til regeringen om, hvorvidt retssikkerheden var i orden.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Igen er jeg nødt til at stille spørgsmålet for at få en større viden om, hvor fru Anne-Marie Meldgaard er, for da jeg tidligere stod på talerstolen, fik jeg spørgsmål om, hvor målsætningerne var henne.

Vi har jo nogle klare målsætninger: Alle skal have en uddannelse, men de, som ikke vil tage imod tilbuddet – og det er ikke sikkert, det lige er ønskejobbet, man får tilbud om, det kan også godt være det næstbedste eller det næste igen, hvis det er det, der er ledigt – skal altså trækkes, så skal det have konsekvenser.

Jeg hører ikke klar tale fra fru Anne-Marie Meldgaard, om hun er med her, eller om fru Anne-Marie Meldgaard og Socialdemokraterne er med sammen med De Radikale og SF, som vi jo har hørt i dag klart tager afstand fra de her ting, hvor det aldrig kan komme på tale. Det står stadig væk uafklaret for mig, hvor vi er henne her i forhold til Socialdemokraterne.

Man laver i stedet for et forslag til vedtagelse sammen med De Radikale, og jeg ved, at fru Anne-Marie Meldgaard blev inviteret til at være medunderskriver på vores forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Korrekt, at jeg er blevet indbudt til at være medunderskriver, men jeg har ikke fået lov til at være med til at forhandle teksten, så selvfølgelig er vi ikke med der.

Så vil jeg godt sige, at jeg slet ikke kan forstå den forvirring, der er opstået. Jeg har lige stået her helt tydeligt og klart, stille og roligt og har sagt, at hvis der er en garanti for, at uddannelsespladserne er til rådighed, og at det er den unges egen skyld, at han ikke kan gennemføre en uddannelse, så er jeg også parat til sanktioner. Det kan da ikke være klarere.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har lyttet med stor interesse til fru Anne-Marie Meldgaard, og jeg synes i det hele taget, det er interessant at se, hvordan integrationen er

blevet et fremherskende tema i debatten. Det hænger selvfølgelig sammen med, at der er sket en udvikling, som gør, at situationen ikke blot i Danmark, men i Vesteuropa som helhed bliver mere og mere anspændt, uhyggelig – jeg minder bare om det, der skete i Holland.

Derfor melder problemet sig, og i takt med det er Socialdemokratiet, som jo, vil jeg lige sige i en sidebemærkning, er med blandt de egentlig ansvarlige for problemet, også blevet opmærksom på det. Jeg kan ikke lade være at nævne den ganske interessante bog, som den socialdemokratiske journalist Lars Olsen har skrevet under titlen »Det delte Danmark«, hvor jeg synes han stiller problemet op på en ganske spændende måde, men efter min mening også tager afgørende fejl, fordi han siger, at det kun er et socialt problem. Han vil afvise, at det er et kulturelt problem.

Jeg vil spørge fru Anne-Marie Meldgaard: Vil fru Anne-Marie Meldgaard ikke give mig ret i, at til syvende og sidst er dette integrationsproblem et kulturelt, folkeligt problem, fordi det netop forholder sig til den enkelte indvandrers vilje til at blive en del af det danske folk? Vil fru Anne-Marie Meldgaard ikke give mig ret i, at det sociale er at sætte kikkerten for det blinde øje?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er enig i, at det ikke kun er et socialt problem. Det er et både-og-problem, og det er også derfor, jeg synes, det er en fælles opgave, vi står over for at skulle løse her. Jeg tror meget på, at vi kommer langt med god vilje.

Kl. 14.00

Jeg synes ikke, at det skal gå ud over de ny-danskere, der er kommet her til Danmark, som opfører sig ordentligt, som gør alt muligt for at blive integreret her i samfundet. Jeg synes faktisk også, at vi har en forpligtelse over for dem, lige så vel som vi har det over for vores danske medborgere, og at de kan have en berettiget forventning om, at der er ro og orden her i samfundet, og at man skal kunne gå på gaden uden at blive chikaneret eller slået ned eller i det hele taget blive overdænget med f.eks. Hizb-ut-Tahrir-fornærmelser osv. Jeg tror faktisk ikke overordnet, at vi, hvad det angår, er særlig langt fra hinanden.

Men i forhold til sådan den mere filosofiske del tror jeg ikke, at mine evner slår til til at kunne følge hr. Søren Krarups tankegang.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu skal jeg holde mig fra den filosofiske del, men blot sige, at jeg er glad for at høre, hvad fru Anne-Marie Meldgaard siger, for jeg hilser med glæde, at vi herinde kan være enige om, at der er et, jeg er lige ved at sige nationalt problem, som vi må se at løse.

Så kan jeg ikke lade være med lige at stille det spørgsmål: Vil fru Anne-Marie Meldgaard så ikke indrømme, at når det har udviklet sig til at være så uhyggelig stort, som det er, er det så ikke, fordi den venstrefløj, som er de ansvarlige for det, har lukket øjnene for, at netop det folkelig-kulturelle er problemets kerne, og kun har sat kikkerten for det øje, som var blindt, fordi det kun var rettet mod det social-økonomiske?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror ikke, det er så enkelt. Jeg vil gerne indrømme, at jeg har et medansvar for, at vi står, hvor vi er i dag. Det var en lidt naiv holdning, som gik på, at selvfølgelig ville det her sådan på en eller anden måde udjævne sig, når først førstegenerationsindvandrerens børn kom i dansk skole og lærte dansk, og i anden generation ville det gå bedre. Det har jeg også givet udtryk for tidligere og sagt, at sådan gik det ikke, og derfor skiber vi os også ind for at være med til at løse opgaverne.

Så jeg synes, det vil være rart, hvis også andre ville sige, at det er et fælles problem, og at der altså er andre end venstrefløjen, der har et ansvar. Nu kan jeg kun tale på Socialdemokratiets vegne, og det holder jeg mig til.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo den store bekendelsesdag, kan jeg forstå.

Jeg vil da også godt spørge Socialdemokraterne, om Socialdemokraterne ikke også kan se, at den oppiskede stemning, som Socialdemokraterne også i en grad har haft ansvar for, og den oppiskede debat om de etniske minoriteter på ingen måde har været med til at få de etniske minoriteter til at føle sig medinddraget i det danske fællesskab. Når de konstant bliver udsat for hetz, når det konstant er, som om det ligesom er dem, der bærer problemerne ind, er det ikke medvirkende til at give dem en oplevelse af, at her er der altså et samfund, hvor de er ligeværdige borgere.

Jeg vil gerne citere Hans Skov Christensen, som er administrerende direktør i Dansk Industri, som udtaler:

»Jeg elsker mit land. Men jeg er træt af at høre på den indre svinehund og alle dens griseavlere, alle de fortvivlede forsøg på at omdefinere næstekærlighedsbegrebet og krumspringene for at få almindelig indskrænkethed og egoisme til at lyde af anstændig politik.«

Kan fru Anne-Marie Meldgaard ikke støtte mig i, at det også er medvirkende til, at vi får den polarisering, som vi står med i dag?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jo, det kan jeg godt, men jeg kan ikke være herre over den retorik, mange andre mennesker bruger. Hvis man holdt det nede på et niveau, hvor jeg synes at det var til at have med at gøre, så man så på problemerne og de positive ting og så ligesom prøvede at tage afsæt i det, så synes jeg selvfølgelig, at vi var nået meget længere.

Det gælder begge fløje, både når vi taler om der, hvor den indre svinehund ligesom går i gang, og når vi taler om humanismen, for der er et langt spænd, hvor de, der måske sådan står mere eller mindre i midten og faktisk har et reelt ønske om at gøre noget ved den her problemstilling, aldrig kommer i gang, fordi det er yderfløjene, der hele tiden sætter dagsordenen, ikke mindst i medierne.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg er glad for, at Socialdemokratiets ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, støtter mig i det. Årsagen til jeg lige præcis nævner Hans Skov Christensen, som er administrerende direktør i Dansk Industri, er netop for at slå hul på myten om, at det er et eller andet venstrefløjsprojekt, at det handler om en holdning, venstrefløjen har, og at det ikke er en holdning, der deles af de mennesker, som elsker Danmark, og som vitterlig ønsker et Danmark, som er åbent og er et Danmark, som vi alle sammen kan være stolte af.

Derfor synes jeg, at det er vigtigt, at citere Hans Skov Christensen – jeg tager formandens ord om, at man ikke behøver stille spørgsmål, men også godt må komme med kommentarer, for pålydende – og jeg vil gerne citere ham en gang til, for det er jo meget præcist sagt:

»Jeg elsker mit land. Men jeg er træt af at høre på den indre svinehund og alle dens griseavlere, alle de fortvivlede forsøg på at omdefinere næstekærlighedsbegrebet og krumspringene for at få almindelig indskrænkethed og egoisme til at lyde af anstændig politik.«

Det synes jeg ikke kan siges mere præcist.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det var en kommentar. Jeg tager den til efterretning.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og så går vi videre. Den næste er hr. Kristian Pihl Lorentzen.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg synes jo, det er fantastisk, at fru Anne-Marie Meldgaard i sin ordførertale kunne stå og tale om fedtspilleri i forhold til integrationspolitikken. Er der nogen, der har fedtspillet i forhold til udlændingepolitik, er det vel netop Socialdemokraterne støttet af De Radikale, men nok om det.

Jeg synes også, det har været interessant at konstatere her de seneste dage, at Socialdemokraterne forsøger at give et billede af, at de lægger afstand til de tidligere våbenbrødre i Det Radikale Venstre. Men så må man konstatere, at i praktisk gøren og laden står de to partier stadig væk last og brast. Og her tænker jeg selvfølgelig på det forslag til vedtagelse, som er fremsat her i dag. Jeg synes jo, at det havde været en god start på en forhandling, hvis også Socialdemokraterne kunne have støttet det forslag til vedtagelse, som er fremsat af regeringen og Dansk Folkeparti.

Så jeg må spørge: Hvem vil Socialdemokraterne helst være gift med, når vi taler om udlændingepolitikken? Skal det være De Radikale, eller skal det være regeringen? For hvis man foretrækker begge dele, så ligner det lidt bigami. Jeg efterlyser lidt klar tale.

Det andet spørgsmål ...

Første næstformand (Svend Auken):

Det må vi vente med til næste omgang. Nu er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er det sådan, at Socialdemokratiet hverken er gift med den borgerlige regering eller med

venstrefløjen. Vi er et parti, der har vores selvstændige politik, og det vil sige, at de lovforslag, vi er enige med regeringen i, støtter vi, og de lovforslag, vi er enige med venstrefløjen i, støtter vi. Dem, vi ikke er for, er vi imod, og dem stemmer vi også imod. Så det synes jeg er meget, meget klart.

Det er faktisk en enorm frihed at have det sådan, at man kan sige, at det er politikken, der driver værket, og ikke fløjkrige, i forhold til om man er borgerlig eller man er på venstrefløjen. Det er en rar situation.

Så vil jeg godt sige, at den integrationsplan, som Socialdemokratiet har lagt frem, er jo netop en invitation til et bredt samarbejde i hele Folketinget. Det er en åbenhed for, at alle partier skal tage denne integrationsopgave på sig og ligesom arbejde alvorligt med den. Jeg har ikke sagt, at den plan, som ministeren og regeringen er kommet med, ikke er rigtig god. Jeg synes bare ikke, at ministerens plan i forhold til integrationen hænger sammen med den vedtagelse, der er her i dag, undtagen den lille sidste pind, som fru Pia Kjærsgaard var inde på, som jeg synes er meget, meget fin.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Der lægges ikke op til fløjkrig i dette spørgsmål, og det går jeg også meget imod, for det er en stor national opgave, hvor vi er nødt til at samle kræfterne for at få løst den. Men jeg savner bare lidt mere begejstring fra Socialdemokraternes side for det udspil, der er kommet nu.

Mit andet spørgsmål går på kommunerne. Der er ikke nogen tvivl om, at kommunerne får en meget væsentlig rolle i forbindelse med den forestående integrationsopgave. Vi skal have sat turbo på det ude i de enkelte samfund. Her er det jo således, at der i dag er 50-50-tilskud i forhold til kommunernes indsats for at få udlændinge i arbejde og bort fra kontanthjælp, og der er så foreslået en 35-65-regel for at øge kommunernes incitament. Går Socialdemokraterne ind for denne ændring?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er det jo ikke særlig konkret, hvordan det skal udmøntes i forhold til kommunerne, men vi har lagt op til, at vi meget gerne vil være med til at diskutere det. For jeg synes da, at det er en af de positive ting, der kan være i den her, at den pisk, som regeringen også lægger ind i forslaget,

ikke alene er rettet mod indvandrere, men at kommunerne også skal være med til at løse opgaven. Hvis man bare læner sig tilbage og siger, at det ikke er kommunens opgave, det er alle de andres, så er det jo tydeligt, at der kan være brug for sanktioner mod andre end indvandrere.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg tror ikke, man skal lade sig snyde af det, som fru Anne-Marie Meldgaard står og siger på talerstolen, for det, man skal bedømmes på, er sine handlinger. Det er jo ikke ret længe siden, at vi havde en anden debat her, hvor De Radikale og Socialdemokratiet var sammen, altså hvor Socialdemokratiet valgte De Radikale som partnere, selv om Socialdemokratiet sagde, at det ville man ikke. Nu har vi igen et forslag til vedtagelse fra de samme partier, hvor De Radikale og Socialdemokratiet står samlet. Så Socialdemokratiet har valgt side. Det synes jeg da åbent og ærligt at man skal erkende.

Kl. 14.10

Så vil jeg godt spørge, for vi skal også være lidt konstruktive i debatten: Hvad er det i denne her vedtagelse, som V og Dansk Folkeparti og De Konservative har fremsat, som fru Anne-Marie Meldgaard ikke er enig i? Der står, at der skal være hurtigere og bedre danskundervisning, en virksomhedsnær aktivering, en opstramning af kontanthjælpsreglerne, flere relevante uddannelsesstilbud, og at den enkelte indvandrer også kan være ansvarlig. Hvilke af de fem ting er fru Anne-Marie Meldgaard ikke enig i?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Så en gang til for prins Knud: Det her er ikke en udlændingdebat, men en integrationsdebat, og det er en forespørgsel til en regering om de tiltag, som regeringen agter at foretage sig, men også om, hvad den har gjort, og det forholder jeg mig til. Men som jeg sagde før, så skal jeg nok svare på det, om så klokken bliver 16 i eftermiddag.

Der er ét ord i den her vedtagelse, og det er jeg helt sikker på er meget, meget bevidst, at Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har sat ind, og det er lige præcis starthjælpen. Regeringen og Dansk Folkeparti ved udmærket, at Socialdemokratiet ønsker at afskaffe starthjælpen, så jeg synes kun, det er ærgerligt, at man ikke har villet have Socialdemokratiet med, altså

i forhandlingen om en tekst her. Jeg er sikker på, at det godt kunne have ladet sig gøre.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Men kunne man ikke have opfattet debatten her som et oplæg til at finde et fælles fodslag om en vedtagelse? Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet allerede inden denne debat har valgt side og har sagt, at de ikke vil være med på regeringens vedtagelse uden egentlig at kende den på forhånd.

Det virker jo lidt underligt, for hvorfor står fru Anne-Marie Meldgaard ellers på talerstolen, hvis det her ikke er et debatforum, hvor vi egentlig skulle kunne nå frem til nogle fælles løsninger? Med de forandringsmuligheder, som fru Anne-Marie Meldgaard kunne komme med, kunne vi være nået frem til en fælles vedtagelse, men det er jo ikke det, der er lagt op til. Her er lagt op til en konfrontation, hvor fru Anne-Marie Meldgaard allerede inden det her møde siger nej til at være sammen med regeringen og vælger De Radikale. Jeg vil ikke sige, at det er klar tale fra talerstolen, for det er det ikke, men det er det jo i handlinger.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu minder det her meget om kommuneforhandlingerne, altså at man signalerer, at Socialdemokratiet kan komme med i forhandlingerne, og samtidig bliver vi nærmest smidt ud. Det er jo fuldstændig det samme, der sker her. Man siger: I kan tage bind for øjnene, og så kan I bare tilslutte jer, fordi så sender I et signal om, at nu er I enige med regeringen. Sådan foregår politik ikke, og det ved hr. Vesselbo også godt, og derfor er det her selvfølgelig et spil for galleriet, det er et spil for medierne, og så må vi jo se, om medierne hopper på det én gang til.

Derimod synes jeg faktisk, at Socialdemokratiets forslag til vedtagelse, som vi har spurgt partierne om hvorvidt de ville være med til, lige præcis signalerer et samarbejde i hele Folketinget. Det lægger op til, at alle partier i Folketinget kan foretage sig noget konstruktivt i forhold til integrationen og have en fælles målsætning om, hvad vi skal nå de næste 5-10 år.

Jeg tror såmænd godt, at vi kan nå et stykke hen af vejen, uanset om det er den ene eller den anden vedtagelse, men det andet er drillierier.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, det er nogle mærkelige forklaringer, fru Anne-Marie Meldgaard giver.

Der er da ikke andre end fru Anne-Marie Meldgaard og hendes parti, der har trukket den streg i sandet mellem den ene side og den anden side, og så står fru Anne-Marie Meldgaard meget irriteret og siger: Sådan ser virkeligheden ikke ud. Jamen hvem har tegnet den virkelighed op?

Og det der med, at regeringspartierne ikke vil forhandle, er noget, jeg slet ikke kender noget til, men det er da en søforklaring, for sagen er jo den, at fru Anne-Marie Meldgaard og Socialdemokraterne bare kunne have fremsat deres eget vedtagelsesforslag. Hvorfor skal man høre hjemme på en eller anden fløj, det væsentlige må vel egentlig være, hvad man siger?

Når fru Anne-Marie Meldgaard så siger, at vores vedtagelsesforslag ikke er progressivt nok, at det er for bagudrettet, vil jeg sige: Der er jo altså det, at hvis man aldrig ser bagud, så tør man aldrig nogen sinde gøre op med fortiden og erkende sine fejl.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

For at starte bagfra: Jeg synes næsten ikke, at jeg har gjort andet fra talerstolen, her mens jeg har stået heroppe, end at erkende, at vi har lavet fejl på det her område, og at vi appellerer til, at det er fremadrettet for at få rettet op på det, som jeg synes at vi skal bruge tiden på.

Sidst jeg stod heroppe, fik jeg jo skældud for, at jeg ligesom refererede fra smalltalk i forhold til forhandlingerne om et forslag til vedtagelse. Det vil jeg så ikke gøre i dag, selv om jeg måske kunne bringe nogle nye oplysninger, men det vil jeg altså undlade.

Kl. 14.15

Jeg kan fortælle hr. Jesper Langballe, at hvis de partier, som nu har bakket op om den her vedtagelse, som jeg har læst op her i dag, ikke havde villet været med, havde jeg selv fremsat den, og det er vel rimeligt nok. Det er vel lige så rimeligt, som når regeringen og Dansk Folkeparti kommer her og siger: Vi smider et forslag til vedtagelse på bordet, hvorfor kan Socialdemokratiet ikke bakke op om det? Jeg giver jo frit valg til, at regeringen også kan bakke op om vores forslag. Det kunne måske være fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg skal gerne medgive fru Anne-Marie Meldgaard, at fru Anne-Marie Meldgaard jo virkelig i modsætning til den der pralende tone, som hr. Morten Østergaard anlagde, erkender fortidens fejl. Jeg vil sige, at man kunne jo næsten sige til Socialdemokraterne, som B.S. Ingemann skriver i »Valdemar den Store og hans Mænd«:

»Stig op af graven, du slægt, som døde! Forkynd dit fald og afmal din brøde!«

Men det er måske alligevel, som om det bliver lidt for let, når nu fru Anne-Marie Meldgaard her og også forleden i fjernsynet siger: Vi er blevet klogere, vi gjorde fejl. Så tager man det bare derfra. Nu er så alt, hvad man har strittet imod i årevis, mens man har ødelagt landet, blevet regeringspolitik nu, og så siger man, at nu tager vi den så bare derfra, hvorefter fru Anne-Marie Meldgaard et sekund efter siger: Vi glæder os over, at regeringen nu også er kommet med. Også kommet med! Jamen altså, hvad skal man så tro på ...

Første næstformand (Svend Auken):

Ja ...

Jesper Langballe (DF):

Det er da en mærkelig måde at erkende sine fejl på.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg tror, at vi lader ordføreren svare nu.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

I 2001, da den borgerlige regering kom til, brugte man tiden på at stramme udlændingelovgivningen. Det er fint nok, og jeg tilslutter mig mange af forslagene. Mit spørgsmål har så været: Hvorfor har man ikke sideløbende kunnet gøre noget ved integrationen; hvorfor skal der gå næsten fire år, inden vi får et udspil fra regeringen på integrationsområdet?

Hr. Jesper Langballe må da medgive, at allerede to måneder efter, at den borgerlige regering var tiltrådt, kom det første store samlede integrationsudspil fra Socialdemokratiet, som blev stemt ned her i salen, og vi har løbende fremsat forslag. Jeg forventer selvfølgelig også, at de 11 forslag, som vi har fremsat her efter valget, vil blive stemt ned, fordi det er os, der er kommet med dem, selv om der vitterlig i det oplæg, der kom i går fra regeringen, stort set er de samme

forslag – der er nogle små krusninger. Men det vil jeg gerne diskutere med ministeren, for alt andet lige er det ministeren, Socialdemokratiet skal forhandle med om et samlet udspil.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen, og hun er den sidste på min liste.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg syntes, der var en lidt interessant debat før mellem fru Anne-Marie Meldgaard og hr. Søren Pind, som gør opmærksom på, at man har det store problem i København, at andelen af indvandrere i ghettoerne nu er steget med 20 pct. inden for en meget kort periode. Her kunne jeg godt tænke mig at høre fru Anne-Marie Meldgaards vurdering af den kommunale indsats på hele det her område, for vi kan jo konstatere, at der faktisk er rigtig stor forskel på, hvor godt kommunerne gør det.

Jeg håber, at fru Anne-Marie Meldgaard kan bruge spørgsmålet som afsæt til også få sagt noget om, hvad det så er, vi har brug for i forhold til kommunerne for at sikre, at der rent faktisk kommer gang i, at alle kommuner bruger de redskaber, der er stillet til rådighed for dem, herunder de muligheder, der hele tiden har været på ghettoområdet for kommunerne, men som de ikke har benyttet sig af, heller ikke hr. Søren Pind.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er da klart, at den mulighed vil jeg gerne benytte mig af, for jeg har jo oplevet ikke mindst Københavns Kommune nærmest begrave sig selv i bureaukrati i forhold til at gøre noget.

Jeg kan tage et meget fint eksempel på integrationsområdet, og det er Mjølnerparken. Lige bag ved Mjølnerparken har DSB et meget stort areal, som beboerne i Mjølnerparken og boligforeningerne i årevis har ønsket at kunne benytte for at give nogle bedre forhold for børnene derude, sørge for, at der er nogle fritidsaktiviteter, i stedet for at de går og bliver kriminelle. Der har været en pingpong med Københavns Kommune og staten, så man ikke har kunnet besinde sig til at sige: Her er virkelig en integrationsopgave, som kunne løses.

Nu er der ikke meget på boligområdet i det her udspil, men jeg tror, at hr. Søren Pind mere tager afsæt i sin rolle som medlem af Borgerre-

præsentationen end som medlem af Folketinget, og jeg er ikke imponeret over den måde, Københavns Kommune har løst integrationsopgaven på. Men vi kan jo så se i den kommende valgkamp, om det ikke bliver hovedoverskriften.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er vi ved vejs ende, og vi siger tak til ordføreren og går videre til hr. Jesper Langballe.

Kl. 14.20

Jesper Langballe (DF):

Er der mon nogen i Folketinget, der stadig erindreren den 27. februar 1992? Ja, nogle må der vel være, især fra Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF, for den dag rejste de tre partier her i Folketingssalen en retshistorisk skamstøtte over sig selv. De vedtog nemlig den berygtede særlov, der underkendte asylmyndighedernes afslag til 321 palæstinensere, og gav dem asyl som belønning for, at de i julen havde besat Blågårdskirken i København med hjælp fra følgagtige præster og politisk korrekte kunstnere.

Efter at den skændige særlov var vedtaget, rejste 200 af de 321 angivelig forfulgte palæstinensere et smut hjem til Palæstina for at fejre, at de med folketingsflertallets hjælp havde sejret over lov og ret i Danmark og sikret sig varigt ophold.

Hvad er der så blevet af Blågårdspalæstinerne i dag? Ja, af de 321, som Socialdemokraterne, SF og De Radikale gav ophold i Danmark, er 42 pct. siden dømt for kriminalitet, 74 pct. var i 2003 på overførselsindkomst, og af deres børn er 56 pct. noteret for lovovertrædelser, oplyser Integrationsministeriet.

Det er et mikrobillede af tilstanden i det land, som det nuværende folketingsflertal i 2001 overtog fra SR med den opgave at rydde op efter en systematisk ødelæggelse, som landet måske aldrig vil forvinde. Et mikrobillede, der anskueliggør den gigantiske kraftanstrengelse af en integrationsindsats, der i dag forestår. Den er kun muliggjort af, at regeringen og Dansk Folkeparti har lukket så meget af for tilstrømningen af fremmede, at man overhovedet kan drømme om at integrere.

Bemærk, at regeringens nye integrationspakke retter sig imod alle dem, som SR lukkede ind i landet og lod leve på passiv forsørgelse, så man nu må forsøge at bearbejde dem én for én med pisk og gulerod for at drive dem ud på arbejdsmarkedet.

Derfor koger vreden stadig ved tanken om, hvad der skete den 27. februar 1992 og gennem alle de år, hvor SR i medmenneskelighedens navn grundlagde Danmarks ulykker, mens de håned en bekymret befolkning som fremmedfjendsk.

Nu er tiden så inde til det helt store oprydningsforsøg. Vi finder, at regeringen er gået til værks med konsekvens i sin integrationspakke, ikke mindst i sammenkædningen af økonomiske tilskud og resultater, både i forhold til kommunerne, til de enkelte skoler og til de unge indvandrere selv, når de, der nægter at uddanne sig, mister kontanthjælpen, hvis de er over 18 år, ligesom forældrene mister børnechecken, hvis børnene er under 18 år.

Vi tror, at regeringen ser rigtigt, når den vil genindføre mesterlæren i erhvervsuddannelserne for at få de unge hurtigt ud på arbejdspladserne i stedet for at slide skolebænke. Derimod er vi sandt at sige stærkt betænkelige, når det også skal gælde social- og sundhedsuddannelser, hvis det betyder, at de unge bare skal gå i gang ude på plejehjemmene. Er der noget, vores gamle ikke har behov for, er det at blive integrationsprøveklude for uintegrerede unge udlændinge, som måske endog taler et dansk, de gamle dårligt forstår.

Vi er også betænkelige ved den målsætning, at 4 pct. af de statslige ansatte skal være udlændinge. Den slags kvoteordninger fører erfaringsmæssigt til usaglige ansættelseskriterier, der på lang sigt skader integrationen ved at vække irritation hos de måske velkvalificerede danske unge, der forbigås. Alt det ser vi hen til at tale med regeringen om.

Kl. 14.25

Grundlæggende er vi tilfredse med, at regeringens foranstaltninger, både mod kriminalitet og ekstremisme, mod ghettoiseringen og mod passiv forsørgelse, er i niveau med opgavens enorme omfang.

Vi vil ikke glemme, hvem der lod opgaven vokse sig skræmmende stor. Vi vil ikke glemme det SR-makkerskab, som i medmenneskelighedens navn påførte landsmænd disse lidelser og problemer. Nej, vi vil ikke glemme den 27. februar 1992. Blågårdspalæstinerne og deres efterkommere vil en rum tid endnu minde os om den dato.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren.

Der er ganske mange, der har meldt sig også her. Den første er fru Elsebeth Gerner Nielsen, derefter kommer hr. Hüseyin Arac, hr. Morten Østergaard, hr. Johs. Poulsen, hr. Kamal Qureshi, fru Anne-Marie Meldgaard og hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes jo, det er ømt, at man endnu en gang skal høre om palæstinenserloven og det ansvar, som en række parti har på det område, for det ansvar har Dansk Folkepartis forgængere, Fremskridtspartiet, jo også, for Fremskridtspartiet valgte ikke at hive tæppet væk under regeringen på det tidspunkt. Man kunne have udskrevet et valg og spurgt befolkningen, hvorvidt den var enig i palæstinenserloven eller ej. Men det havde man jo ikke mandsmod til. Med andre ord: Fremskridtspartiet har et ansvar, og dermed har hr. Jesper Langballe også et ansvar for den udvikling.

Mit spørgsmål er: Der står i det forslag til vedtagelse, der er fremsat, som hr. Jesper Langballe har skrevet under på, at Folketinget tager regeringens redegørelse om integration, »En ny chance til alle«, til efterretning. Det undrer mig meget, at hr. Jesper Langballe og hans parti kan skrive under på sådan et forslag til vedtagelse, for det indebærer da også, at man skriver under på finansieringen – med andre ord er Dansk Folkeparti parat til at bruge 600 mio. kr. på integration.

Jeg havde forstået det sådan, at man hellere ville bruge 600 mio. kr. til ældrecheck, forbedret kræftbehandling og til forbedret hjemmehjælp. Er de forslag taget fuldstændig af bordet? Var det ren retorik? Har Dansk Folkeparti sagt ja til finansieringen med denne her vedtagelse?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren. Man kan godt være meget ivrig og så samtidig overholde talefristerne.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er dog noget udsøgt nonsens at sige, at jeg skulle være ansvarlig for noget, som jeg lige siden 1986 har skrevet vildt og voldsomt imod i aviserne. Jeg har slet ikke nogen andel i Fremskridtspartiets beslutninger, som jeg aldrig har deltaget i.

Jeg vil da godt lige i historisk interesse påpege, at mig bekendt var det sådan dengang, at fru

Pia Kjærsgaard gjorde V og K opmærksom på, at ved at sende den skændige retsløse lov ud til folkeafstemning, kunne man have vendt det, for i befolkningen var der massiv modstand mod den. Det turde V og K så desværre ikke.

Hvad jeg skulle have med den sag at gøre, det fatter jeg simpelt hen ikke. Hvad skulle jeg have ansvaret for i den forbindelse?

Så vil jeg lige sige, at det er bevidst, at jeg ikke i min ordførertale har nævnt noget om finansieringen. Det er, fordi den er så usikker, for som også fru Irene Simonsen sagde, er der ikke nogen konsekvensberegninger fra ministeriet. Der er nogle rigtig store potentielle udgifter i det her, men der er jo altså også nogle besparelser. Det er faktisk umuligt at sige noget om det. Det vil vise sig løbende under forhandlingerne. Vi har taget det til efterretning. Vi har ikke udskrevet en blankocheck, men vi har taget til efterretning, at et interessant forslag er fremsat.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er da ikke rigtigt, at der ikke er lavet beregninger. Regeringen har sagt, at det her koster rigtig mange penge. Derfor spørger jeg igen hr. Jesper Langballe: Når nu Dansk Folkeparti kan være med på den her vedtagelse, hvor der jo decideret står, at man tager regeringens redegørelse om integration, »En ny chance til alle«, til efterretning, er det da også det samme som at udskrive en blankocheck til regeringen og bruge penge på integration.

Det er vi selvfølgelig glade for i Det Radikale Venstre at man vil. Men jeg er da dybt forundret over, at Dansk Folkeparti nu står og siger, at man er parat til at bruge penge på at integrere etniske minoriteter, når man i øvrigt siger, at hvis man havde 600 mio. kr. i hånden, ville man hellere bruge dem til kræftbehandling, til at forøge ældrechecken, til at forbedre hjemmehjælpen. Hvad skal befolkningen tro på? Hvor har vi Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det var dog den mest fantastiske logik. Vi har jo hver vores prioriteter med hensyn til, hvad vi vil bruge penge til. Men jeg tager da til efterretning, at fru Elsebeth Gerner Nielsen har stået og sagt de mærkværdigheder, hun har sagt nu. Det tager jeg bestemt til efterretning. Jeg synes, det var en højst besynderlig og mørk og kryptisk tale, men jeg tager da til efterretning, at det er sagt.

Dermed har jeg da vist ikke udstedt en blanko-check til fru Gerner Nielsen.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg vil på ingen måde forsvare de mennesker, der ikke overholder loven i Danmark, uanset hvor de er født, og hvornår de er kommet til Danmark. Så er det sagt. Men synes hr. Jesper Langballe ikke, at han generaliserer voldsomt? Det kan godt være, at der er nogle, der ikke overholder loven, men der er rigtig mange, der overholder loven i Danmark. Jeg har den holdning, at man skal behandle hinanden ordentligt og anstændigt. Man skal ikke pisse på folk og bagefter påstå, at de lugter.

En af de ting, som ikke giver resultat med hensyn til integration, er den negative snak, den generalisering, den fordomsfulde snak, synes jeg. Hvad synes Dansk Folkeparti og hr. Jesper Langballe? Fremmer den måde, man behandler vores medborgere på, hvor man betragter dem alle sammen som kriminelle, vores integrations-tiltag?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er ikke rigtig klar over, hvad hr. Arac hentyder til i min ordførertale. Jeg ville ønske, at hr. Arac havde citeret mig. Jeg mener ikke, jeg har sagt, at nogen lugtede. Det ville ligne mig meget dårligt at udslynge den slags.

Jeg har sagt noget om indvandrerkriminalitet, fordi der er et afsnit i regeringens integrationspakke om indvandrerkriminalitet, kriminaliteten blandt de unge indvandrere, som vi alle sammen godt ved er tårnhøj, og som skal bringes ned. Det må da vist også være i de unge menneskers og i forældrenes interesse, ligesom det er i hele samfundets interesse, at man gør det.

Men hvis jeg skal gøre rede for, hvad jeg selv har sagt, må hr. Arac være mere præcis i sin kritik.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det anden og sidste korte bemærkning til hr. Hüseyin Arac.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det der med at bekæmpe kriminalitet vil vi gerne være med til. Det har vi sagt gang på gang.

Vores ordfører har sagt det, og jeg vil gentage det igen.

Det, jeg hører fra Dansk Folkeparti, er kun det negative, kun det, der ikke kan lade sig gøre. Jeg forventer, at vi politikere, der sidder her, uanset hvilket parti vi kommer fra, kommer med nogle løsningsmodeller for, hvordan vi kommer videre.

Nu har vi hørt hr. Søren Krarup sige, at man gerne vil gøre noget for dem, der er danske statsborgere. Jeg vil gerne høre Dansk Folkepartis løsningsmodeller for, hvordan vi kan hjælpe de unge mennesker, der har en uddannelse, der har viljen og sproget til at ville gå i gang her og nu, til at komme i arbejde, så de kan forsørge sig selv. Hvilke løsningsmodeller har Dansk Folkeparti til det? Det vil jeg gerne høre.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu vil jeg lige sige, at hvis man analyserer et bestemt problem, som man gerne vil løse, så er man jo nødt til at begynde med at forholde sig til det negative. Man er jo nødt til at indse problemet, før man kommer med positive løsninger.

Jeg ved ikke rigtig med hensyn til det der med, at det var for negativt. Vi står jo ikke og synger halleluja, vi står og taler om nogle konkrete problemer, som skal løses.

Så vil jeg sige til hr. Arac, at et ungt menneske, som har en uddannelse, og som har viljen til at komme videre, for mig at se overhovedet ikke har nogen problemer. Han skal nok komme videre. Hvis han har en uddannelse, viljen til at komme videre, og han ihærdigt søger et job, ser jeg ikke noget problem. Så vil den unge indvandrer ligesom den unge dansker også komme videre.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg har to korte spørgsmål.

Hr. Søren Krarup var inde på, at det er danske statsborgere, der skal blive her, som vi skal gøre en indsats for. Men den indsats, der lægges op til her, drejer sig jo ikke alene om danske statsborgere. Skal det forstås sådan, at når Dansk Folkeparti tager hele oplægget her til efterretning, så tager man også til efterretning, at den indsats, der skal gøres, også skal gøres for at integrere dem, som endnu ikke er blevet danske statsborgere? Det var det ene spørgsmål.

Kl. 14.35

Så kommer det andet spørgsmål. Fru Pia Kjærsgaard skosede Socialdemokratiets ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, for, at i det forslag, som hun fremsatte på vegne af de tre partier SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, var der ingen økonomi med. Der kan man så sige, at i den vedtagelse, som Dansk Folkeparti medvirker til, er der heller ingen økonomi, og derfor vil jeg bare spørge, om det er korrekt forstået med hensyn til det oplæg, der er kommet fra regeringen, at der vil Dansk Folkeparti naturligvis medvirke til at finansiere de tiltag, der ligger, altså 580 mio. kr. til arbejdsmarkedet – store, massive investeringer på det boligsociale område.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det første spørgsmål er meget nemt at svare på, om vi mener, at integrationsopgaven kun omfatter danske statsborgere. Nej, selvfølgelig mener vi da ikke det. I virkeligheden burde det jo være sådan, at danske statsborgere slet ikke var noget problem, fordi de slet ikke havde noget integrationsbehov. Sådan er det desværre ikke, fordi man har frådset vildt og vanvittigt med statsborgerskaber. Men det er da klart, at integrationsopgaven gælder alle.

I det sidste spørgsmål gentog hr. Morten Østergaard fru Elsebeth Gerner Nielsens spørgsmål om finansieringen, og hr. Morten Østergaard spurgte i sine korte bemærkninger til fru Irene Simonsen, om flertallet var sikret med Dansk Folkeparti. Hr. Morten Østergaard må jo tro, at det, vi behandler nu, er et lovforslag, som på et tidspunkt her om et par måneder skal til tredje behandling. Men det er det ikke. Det er en forespørgselsdebat, hvor regeringen lægger nogle visioner frem. De ligger nu til forhandling, det gør finansieringen også. Og det vil vi byde ind på og sige vores mening om, men det er lidt svært for mig at have en helt klar mening om det nu, fordi der slet ingen konsekvensberegninger er. Vi synes, 600 mio. kr. er rigtig mange penge. Vi ved, at der også er nogle besparelser i det.

Vi er med andre ord med hensyn til finansieringen noget ude at svømme, så det kan jeg ikke gøre nærmere rede for.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

Hvis der var nogen, der syntes, at ordføreren fik lidt lang tid, så var det ikke ordførerens skyld. Det var formanden, der havde glemte at

trykke på startknappen, så den begyndte ikke at lyse rødt.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for, at vi fik korrigeret det udsagn, hr. Søren Krarup kom med, om, hvem integrationsindsatsen omfatter.

Men så vil jeg bare henholde mig til en pressemeddelelse udsendt i går fra Dansk Folkeparti, hvor fru Pia Kjærsgaard som leder af Dansk Folkeparti ikke lægger skjul på, at Dansk Folkeparti er modstander af at afsætte store summer til integration, men hellere vil prioritere bedre kræftbehandling osv. Der vil jeg gerne spørge hr. Jesper Langballe, om 580 mio. kr. er en stor sum i den forstand, som fru Pia Kjærsgaard her taler om.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen det er jo bare at variere spørgsmålet i det uendelige at sætte ølse for og ølse bag, pølsen beholder dog sin smag. Jeg synes ikke, jeg kan sige mere om det, end jeg har gjort.

Vist er det mange penge, og de kræftsyrge vil ganske givet gerne have dem, men jeg kan ikke komme det nærmere her. Når der virkelig bliver realitetsforhandlinger, vil der, hvis det er muligt at lave eksakte konsekvensberegninger, ligge noget bedre på bordet.

Var der et spørgsmål mere? Nej, det tror jeg ikke.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ellers er der sikkert en af de mange andre spillere, der vil tage det op siden hen.

Så går vi til næste korte bemærkning, og det er til hr. Johs. Poulsen.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Nu kunne jeg forstå på hr. Langballes svar til hr. Arac, at han meget gerne ville citeres for noget, fordi han så bedre kunne forholde sig til det. Jeg vil gerne citere hr. Langballe fra ordførertalen, hvor hr. Langballe sagde, at vreden endnu koger i ham over det, som skete i 1992.

Jeg synes, det er vigtigt, at den kogende vrede, der er i hr. Langballe, ikke fuldstændig slører for udsynet. Det er der i hvert fald noget der tyder på er tilfældet, når jeg også kan citere hr. Langballe for at sige: Man har ødelagt landet, man har lagt landet øde. Jeg forstår jo, at hr.

Langballe lægger vægt på ord, og han siger altså: Man har lagt landet øde, man har ødelagt landet.

Hvordan harmonerer det – og det er spørgsmålet – med, at utallige internationale undersøgelser, Verdensbanken, OECD og mange andre igen og igen siger, at vi har et af verdens bedste samfund, at vi er dygtige til demokrati, vi er dygtige til sociale løsninger, vi er dygtige til at undgå korruption, det er et af de mest attraktive steder at placere virksomheder? Hvordan harmonerer det med, at man i de undersøgelser kun når frem til én ting, man kritiserer, nemlig at vi er alt for lukkede over for fremmede kulturer, at vi er alt for dårlige til at integrere, at vi ikke er åbne nok over for omverdenen?

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er faktisk rigtigt, at vreden koger i mig, og det er faktisk rigtigt, at jeg mener, at De Radikale og Socialdemokraterne har ødelagt landet og i dag fører sig frejdigt frem med sådan lidt hånen-de kritik af os andre, fordi vi ikke har fået ryddet op efter S og R hurtigt nok.

Ja, jeg mener, at man har ødelagt landet, og jeg vil sige om mit udsagn om, at mit eget land er ødelagt, at det søreme ikke er noget, jeg spørger Verdensbankens statistikere om; jeg kan godt bruge mine egne øjne og mit eget hjerte.

Man har ødelagt en sammenhængskraft, man har skabt parallelsamfund, som nu vokser sig større og større uden nogen forbindelse med det øvrige Danmark, bortset fra at man – og det er i virkeligheden efter min mening det mindste af det – har skabt nogle enorme økonomiske problemer.

Hele regeringens integrationspakke, som i dag sådan set nærmest er blevet dagsorden, er jo da et vidnesbyrd om, hvor meget man har ødelagt landet, og hvilken kraftanstrengelse der skal til for at rette op på det, uden at vi kan have nogen sikkerhed for, at ødelæggelsen bliver neutraliseret. Jeg tænker, at den vil sætte sig spor 100 år frem.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg synes ikke, der var meget svar på spørgsmålet om, hvordan disse ting harmonerer, medmindre jeg skal forstå hr. Langballes svar sådan, at han er totalt uenig med de utallige undersøgelser, som rent faktisk siger, at Danmark som sam-

fund betragtet klarer sig rigtig godt, når man tager den internationale målestok frem.

Jeg kender også folk, der har været til eksamen og siger, at de ikke er tilfredse med det, censor gav dem i karakter, men det behøver jo ikke være censor, der har uret. Og i det her tilfælde er det altså sådan, at det er utallige undersøgelser, der viser det her.

Der er kun ét kritikpunkt, og det er vores manglende åbenhed over for andre kulturer, vores manglende evne til at integrere og vores polarisering, kan man sige, netop i forhold til andre kulturer. Hvordan harmonerer det med hr. Langballes opfattelse? Jeg synes, vi skal have et mere præcist svar på det.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvis der havde været en vilje til at åbne ørerne, så ville man have hørt, at jeg altså gav det svar. Jeg sagde, at om mit land er ødelagt eller ej, er ikke noget, jeg spørger Verdensbankens statistikere om, det spørger jeg mine egne øjne om og mit eget hjerte.

Men når det er sagt, så vil jeg da godt sige, at mine ord jo heller ikke betyder, at jeg føler, at jeg hvert sekund på dagen går rundt i en ruin og græder og er tungsindig. Der er meget ved livet i Danmark, som jeg glæder mig ufattelig meget over.

Når jeg taler om ødelæggelse, så er det – og det skulle Socialdemokraterne og De Radikale tage og lytte efter og tage til sig og tænke lidt over – fordi det, der er sket, det, som de er skyld i, simpelt hen er en folkelig forbrydelse imod nationen, som ikke er klaret over nigh, som ikke er klaret på 3 eller 4 år, men som vil sætte sig spor 100 år frem.

Der er brug for, som hr. Søren Krarup tidligere har sagt, noget anger og ruelse, det ville være klædeligt.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

En af de ting, der står i regeringens handlingsprogram, er jo noget om de danske værdier, som man meget gerne vil have at folk skal tilegne sig, når de kommer til Danmark. Så vil jeg meget gerne spørge Dansk Folkeparti, hvordan de har det med sådan et integrationsprogram, eller om det er noget, som Dansk Folkeparti føler sig ramt af.

Jeg vil citere hr. Søren Krarup, som siger til Radioavisen:

Det er lidt, som at gå i krig, et job, man må give drenge at klare. Det at være regent er så belastende et arbejde, at jeg nødigt vil lægge piger til. Vores dronning gør det fortræffeligt, men der er ingen tvivl om, at hun må betale privat i forhold til familielivet. Jeg synes, det er rimeligt, at den pris betales af en mand, der har nemmere ved at indløse den. Det er kvinderne, der føder børnene, de ammer dem og er i hvert fald i den første tid dem, som står dem nærmest og opfostrer dem. Hvad enten damesagen kan lide det eller ej, så er det kvinderne, der holder sammen på hjemmet.

Hvordan er det på linje med et ønske om, at man skal respektere ligestillingen i det danske samfund, når man mener, at kvinder ikke er egnede til at være regenter i Danmark?

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har flere gange haft lejlighed til at diskutere med hr. Kamal Qureshi, sidst i debatten i fjernsynet, og jeg har altid den der fornemmelse af at diskutere med et fuldstændigt abstraktum, som ikke forholder sig til den konkrete virkelighed, som vi har fået af Vorherre, men som forholder sig til sådan en selvopfundne ideologisk abstrakt virkelighed.

Jeg ved ikke, om jeg siger noget dybt forargeligt nu, jeg ved ikke, om jeg kan anmeldes af et eller andet ligestillingsnævn og blive straffet, men det er kvinder, der føder børn. Jeg er ked af at sige det, men sådan er det altså. Hr. Kamal Qureshi kan ikke lave om på det. Og det har gennem århundreder været kvinder, der først og fremmest tog sig af børnene. De kan også amme, det kan jeg ikke. Man kunne nævne flere ting.

Med hensyn til det der med, at dronningen har sagt det: Dronningen har altså åbenbart den samme mening om det der som hr. Søren Krarup. Det synes jeg da hr. Søren Krarup kan være glad for og stolt af.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu tror jeg da, at læger trods alt har mere forståelse på biologien i, hvorvidt det er kvinder eller mænd, der kan føde, end præster har. Så det er sådan set ikke nogen ny viden for mig, at det er kvinder, der føder børn, og at det også er kvinder, der ammer børn.

Det, der bare er min pointe, er, at når hr. Søren Krarup udlægger de biologiske fakta om

kvinder som en begrundelse for, at kvinder ikke er egnede til at være regenter i Danmark, vil jeg sige, at det da er i strid med de ligestillingstanke, vi i Danmark gør os. Det er da i strid med den ligestilling, vi gerne vil have i det danske samfund. Det er da i strid med ligestillingslogikken, hvis man sætter kvinders biologi som en hæmmende faktor for, at de er i stand til at bestride det hverv at være dronning i Danmark eller for den sags skyld være statsminister eller have andre ledende hverv.

Ja, det er kvinder, der føder børn, men skal det være en begrundelse for, at de ikke egner sig til at være regent i Danmark? Det er det, der er problemet, og det er det, mit spørgsmål går på: Hvordan harmonerer det med et ønske om at fremme ligestillingen i det danske samfund, når Dansk Folkepartis folketingsmedlem hr. Jesper Langballe egen partifælle hr. Søren Krarup udtaler, at det, at kvinder føder børn, er en hæmsko for, at de kan passe regenthvervet?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er sådan en mærkelig formallogisk måde at nedfælde den vinkelrette på. Jeg synes, der er sådan noget underligt, jeg vil næsten sige følelsesafstumpet i det. Nej, det ord vil jeg ikke bruge, det var et grimt ord. Nej, jeg vil sige, at der er noget utrolig humorforladt ved den der formallogik, der altid kan nedfælde den vinkelrette.

Herregud, vi fik en grundlov i 1953. Da indførte man kvindelig arvefølge, og der var så ikke nogen, der lige tænkte på, at man skulle have lavet den der kvindelige arvefølge sådan helt hundrede procent. Det har vi så levet med siden, og ingen af os har set noget stort problem i det.

Pludselig bliver det et kæmpe problem, og hvorfor gør det det? Det er selvfølgelig ikke, fordi hr. Kamal Qureshi interesserer sig for det, men fordi man så kan få åbnet grundloven og få den plastret til med SF's sociale rettigheder. Det er da klart, at det er det, der er formålet med det.

Det er altså blevet et kæmpe problem, i hvert fald siden 1953. Måske er det egentlig bare blevet det, siden kronprinsesse Mary blev gravid. Jeg synes, det er en fuldkommen mangel på proportionssans.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre i rækken af korte bemærkninger.

For god ordens skyld gør jeg lige opmærksom på, at det er en forespørgsel til integrationsministeren om status for integration af flygtning-

ge og indvandrere, så vi ikke bevæger os for langt ud på mange meget interessante sidespor. Jeg kommer bare lige med denne henstilling, da der er mange korte bemærkninger endnu.

Så går vi til den næste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er ikke sikker på, at der er ret mange i den danske befolkning, der er enig med hr. Jesper Langballe i, at vi har et ødelagt land. Jeg tror faktisk, der er mange, som mener, at det er meget, meget lang tid siden, det har været så godt at leve i Danmark, som det er nu. Jeg har endda hørt, at regeringen bryster sig af, at det er den politik, der bliver ført, der er årsag til, at det går så godt her i Danmark.

Så kan det undre mig, at det skal kædes sammen med integrationsindsatsen, og at det er folkelige forbrydelser, vi er udsat for her. Der har jeg et spørgsmål til hr. Jesper Langballe om de der udmeldinger, der kom fra Dansk Folkeparti i forbindelse med lanceringen af integrationsudspillet fra regeringen.

Kl. 14.50

Den første udtalelse kom fra hr. Peter Skaarup, som sagde, at man vil bruge pengene til at tilbagesende asylansøgere og dem, der ikke har indfødsret her i Danmark. Så blev det modereret og vendt til, at det var til kræftsyrge og til ventelister.

Så ser vi her i dag, at man bakker fuldstændig op om regeringens politik, og det vil sige de 580 mio. kr., som skal være en del af finansloven. Nu har hr. Jesper Langballe godt nok sagt, at det jo er til forhandling osv. osv., men vi har af tidligere ordførere fået at vide, at hvis man nu skriver under på sådan en vedtagelse, så er det også den, der gælder. Hvorfor gør det ikke det for hr. Jesper Langballe?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen fru Anne-Marie Meldgaard har slet ikke forstået, hvad det drejer sig om. Jeg har prøvet at forklare hr. Morten Østergaard, at det her jo ikke er en lov, hvor man binder sig til et flertal.

Vi har i øjeblikket en forespørgselsdebat, som hr. Morten Østergaard har rejst, og der er regeringen så kommet til at sætte dagsordenen med sit integrationsudspil, og det diskuterer vi, og der vil blive en løbende diskussion i fremtiden. Så har vi lavet en vedtagelse sammen med regeringen, hvor vi siger, at det grundlæggende i det

her synes vi er meget fint og meget, meget påkrævet.

Jeg er da fuldstændig enig med fru Anne-Marie Meldgaard i, at Danmark er et godt land at leve i. Det er det da især blevet efter november 2001, men altså, Danmark er grundlæggende et godt land at leve i. Jeg ville aldrig bruge udtrykket ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ja tak!

Jesper Langballe (DF):

... et ødelagt land. Det er noget andet at sige, at der er nogen, der har ødelagt landet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så slutter vi her, må jeg sige til hr. Langballe, for tiden er overskredet. Der kommer en anden kort bemærkning, så der er mulighed for at svare.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Min undren går selvfølgelig lige præcis på det, hr. Jesper Langballe gentager her: Det her er jo ikke nogen lov, der binder et flertal, men det er en forespørgsel – altså sådan noget lidt let noget – og det er jo en vedtagelse, som skal til forhandling i forbindelse med finansloven osv. Hvorfor gælder det kun for Dansk Folkepartis og regeringens vedtagelse? Hvorfor gælder det ikke også for de andre vedtagelser, som vil blive fremsat her i dag?

Nu har man lige skudt på både den radikale ordfører og på mig selv som Socialdemokratiets ordfører og sagt, at nu har vi lige vist vores sande jeg, og nu har vi bundet os sammen med SF os sådan noget. Hvorfor gælder det kun for os? Hvorfor vil hr. Jesper Langballe ikke vedstå, at han også har bundet sig op på det her, også har et ansvar for det sammen med regeringen?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil ikke drømme om at skjule, at med hensyn til det grundlæggende i indvandrerpolitikken og også i de integrationsbestrebelse, der er lagt frem nu, står vi last og brast med regeringen. Der kan være forskellige nuancer, der kan være nogle steder, hvor vi presser mere på osv. Vi er hører ikke med i regeringen, men vi er regeringens støtteparti.

Der skal overhovedet ikke herske nogen tvivl om, at vi i det grundlæggende står last og brast

med regeringen, på samme måde som fru Anne-Marie Meldgaard jo i virkeligheden grundlæggende står last og brast med De Radikale og med venstrefløjen, idet hun selv har trukket den streg i sandet, som deler de to sider, ligesom vi selv har trukket den.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at tage en anden del af regeringens integrationsudspil og spørge lidt til, hvad hr. Jesper Langballes holdning er til det, nemlig hele det spørgsmål, der handler om at skære i de sociale ydelser, altså dels de forslag, der ligger om nedskæringer på kontanthjælpen både for unge og for folk, som ikke har tilstrækkelig meget arbejde, dels de nedskæringer, som handler om børnefamilieydelsen for forældre, der ikke får afrettet deres børn ordentligt.

Der kunne jeg godt tænke mig at høre, om de her nedskæringer i de sociale ydelser er noget, Dansk Folkeparti bakker op om, om man har den indstilling til folk, der er i social og økonomisk nød, at det er rimeligt, at de skal beskæres endnu mere og blive endnu fattigere af hensyn til regeringens bestræbelser på at give folk incitament. Jeg vil høre, om det også er Dansk Folkepartis politik.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Bortset fra den politisk-ideologiske retorik til sidst i spørgsmålet vil jeg sige: Ja, det bakker vi op om.

Vi tror, at der er sket det ulykkelige, at de mennesker, som Socialdemokratiet og venstrefløjen og De Radikale har trukket her til landet fuldstændig kritikløst og bare parkeret på passiv forsørgelse, faktisk er umulige at nå, de er umulige at påvirke. Spørgsmålet er, om de hører dansk radio eller ser dansk fjernsyn. Man kan frygte, at de kun ser Al-Jazeera.

Vi tror faktisk, at det er nødvendigt at gå ind og sige til sådan et ungt menneske: Hvis du ikke efter 9. klasse vil tage en uddannelse, hvis du ikke vil dygtiggøre dig, så du kan få et job, så tager vi din kontanthjælp, hvis du er over 18 år. Og hvis der er tale om, at man er under 18 år, så er det altså børnechecken, det går ud over. Vi tror, det er nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

I virkeligheden blev jeg bekræftet i, at jeg tror, hr. Jesper Langballe har misforstået, hvad det her drejer sig om, for de mennesker, det drejer sig om, er ikke specielt flygtninge og indvandrere, det er jo i lige så høj udstrækning danskere.

Det, vi snakker om, er nogle sociale nedskæringer for nogle bestemte mennesker, nemlig folk, der står meget, meget langt uden for eller på kanten af arbejdsmarkedet, og som har nogle sociale problemer. Lovgivningen på det her område skelner ikke mellem hudfarve eller navne eller statsborgerskab eller noget som helst andet. Det er nedskæringer, som rammer flygtninge, indvandrere, danskere. Hr. Jesper Langballe skal bare være klar over, at det er sociale nedskæringer, vi snakker om, og ikke noget, der specielt skal gå ud over nogen, som har en anden hudfarve end den, hr. Jesper Langballe har.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det ville fremme lødigheden i debatten, hvis hr. Arbo-Bæhr ikke på sådan pseudoracistisk vis begyndte at tale om hudfarve.

Jeg vil godt citere, hvad Martin Luther engang har sagt: Hvis man ser på, hvad kirurgen foretager sig sådan isoleret set, så vil man sige, hvor er han dog brutal, han skærer en arm af patienten. Men hvis man ser på, hvorfor han gør det, så er han jo ikke brutal, så er det jo en kærlighedshandling, for der var måske koldbrand i armen, og manden blev reddet ved det.

På samme måde her. Det virker brutalt, at folk, der i forvejen ikke har så meget, nu skal have endnu mindre. Men formålet er jo ikke, at de skal have endnu mindre, formålet er, at de gerne skulle få noget mere, fordi det simpelt hen skulle loppe dem op, så de kom i gang og begyndte at forsørge sig selv og dermed få en bedre tilværelse både menneskeligt og økonomisk.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne starte med at opfordre Dansk Folkeparti til at skue en lille smule frem i denne her diskussion. Jeg synes, at det, vi har været vidne til i diskussionen i dag fra Dansk Folkepartis side, har været en skuen tilbage, det har været at pålægge skyld, at finde syndere. Det har ikke drejet sig om syndsforladelse, og det har overhovedet ikke drejet sig om at se ret meget frem.

Det synes jeg er ærgerligt, for vi står faktisk med nogle problemer i dag og i morgen og i overmorgen og om 5 år og 10 år, som skal løses, og det kunne jeg godt tænke mig at Dansk Folkeparti også var med til at påtage sig et ansvar for.

Dansk Folkeparti har skrevet under på vedtagelsen i dag, og jeg håber, at det betyder, at man er parat til at være med til diskussionen fremover. Jeg håber, at det også betyder, at man er enig i integrationsministerens ord om, at mennesker med en anden etnisk baggrund end dansk er en ressource. Det ville jeg i hvert fald meget gerne have svar på fra hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan ikke tro, at man skulle have en moralsk forpligtelse til at svare på noget, som simpelt hen bare er fraser. Mennesker kan være ressourcer, de kan også være det modsatte, og det har ikke nødvendigvis noget at gøre med, af hvilken etnisk herkomst de er.

Jeg synes, det meste af, hvad der blev sagt, simpelt hen er fraser, som jeg har svært ved at forholde mig til. Men der var da en lille kerne i det. Det er jo så moderne at sige, at man altid skal skue frem, fuld fart fremad, lad være at beskæftige dig med fortiden. De mennesker, der taler sådan, er mennesker, der aldrig nogen sinde tør vende sig om, aldrig nogen sinde tør gøre status, aldrig nogen sinde tør spørge: Hvor tog jeg egentlig fejl? Derfor er de i virkeligheden i deres fuld fart frem-brusen ude af stand til at orientere sig i landskabet og banker ind i de samme fejl igen og igen, fordi de aldrig nogen sinde har tænkt sig om. Det at tænke sig om er faktisk at se lidt tilbage.

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes, det er meget interessant at høre hr. Jesper Langballes svar, for det lyder, som om hr. Jesper Langballe i dag alene har talt og overhovedet ikke lyttet. Fra Socialdemokratiets side har vi netop vedgået os historiske kendsgerninger, vedgået os, at integrationen også kunne have været bedre, dengang vi havde ansvaret.

Så derfor er vi overhovedet ikke historieløse fra Socialdemokratiets side. Næh, det, jeg gerne ville have og efterlyser fra Dansk Folkepartis side, er en afvejning, det er både det, at vi ser tilbage og ser, hvad vi kunne have gjort bedre,

men i høj grad også skuer frem og er med til at stå sammen om løsningen af problemerne i Danmark i fællesskab. Jeg fik heller ikke svar på mit spørgsmål om, hvorvidt hr. Jesper Langballe er enig i integrationsministerens udtalelse, om, at mennesker med en anden etnisk baggrund end dansk er en ressource for Danmark.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det kan jeg ikke svare på. Det kan simpelt hen ikke besvares, det spørgsmål. Hvis der kommer et menneske af anden etnisk herkomst til Danmark, som er et dynamisk, et glad, levende menneske, der tager hensyn til andre og er en gevinst for alt, så er det en ressource. Hvis han er en forbryder, der tilbringer det meste af tiden i fængsel, så er han det ikke. Fuldstændig som det er tilfældet med danskere. Spørgsmålet er simpelt hen meningsløst.

Med hensyn til det sidste, at vi vil stå sammen med andre om at løse problemerne, så fremgår det da vist af vores deltagelse med Venstre og De Konservative i det vedtagelsesforslag, der foreligger. Sådan er det. Det vil vi. Når jeg har sagt, at problemerne nærmest var uløselige, så skal min eftersætning høres. De skal jo løses, og vi ved af erfaring, at det skal vi ikke forvente fra S og R. De kan skabe problemerne. Vi andre må løse dem. Og det forsøger vi så på uden at foregøgle os, at det er let, og uden at jeg synes, det er særlig spændende så at skulle høre: Hvorfor har I ikke løst dem endnu?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det bliver så på et senere tidspunkt, at vi går videre med løsningen, for nu går vi til næste korte bemærkning. Det er hr. Troels Ravn.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg bemærkede, at hr. Jesper Langballe i sit svar til hr. Hüseyin Arac postulerede, at unge indvandrere præcis har samme vilkår som etniske danskere. Vil det sige, at hr. Jesper Langballe ikke er vidende om og ikke mener, at det er et problem, at efterkommere af flygtninge/indvandrere i mange tilfælde oplever at blive chikaneret og diskrimineret, når det handler om at komme til jobsamtale, opnå beskæftigelse, at de eksempelvis må skifte fremmedklingende navne ud med Hansen og Sørensen og Langballe osv. for overhovedet at komme til samtale, at de bliver chikaneret og afvist ved diskoteksdøren? Er

det ikke et problem, som alle partier i Folketinget, også Dansk Folkeparti, må være parate til at løse?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jo, det er et problem, og jeg er mig udmærket det problem bevidst, og jeg har ikke sagt, at unge indvandrere ikke har større problemer end unge danske. Det, jeg sagde, var noget andet. Det var, da hr. Arac spurgte mig om, hvad den unge indvandrer, som har en uddannelse, som har viljen til at få job, viljen til at komme videre, skal gøre. Og dertil svarede jeg, at det skal han såmænd nok komme. Det er jeg ret overbevist om.

Men jeg har ikke sagt, og desværre vil jeg ikke være i stand til at sige, at det vil han have lige så let ved som en ung dansker. For det tror jeg generelt og gennemsnitligt bestemt ikke at han ville. Og det er da problematisk. Men jeg vil også sige, at der jo igen er tale om et af de problemer, som De Radikale og Socialdemokraterne har skabt siden 1983 med den indvandrerpolitik, der er ført ...

Kl. 15.05

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg bliver nødt til at afbryde her og også sige til de kommende ordførere, at rødt betyder stop. Man må godt tale kortere end de 60 sekunder, man har, men man må ikke tale ret meget længe. Men vi er ikke færdige endnu, for hr. Ravn har sin anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg vil bare understrege, at det jo netop viser sig, at efterkommere af flygtninge/indvandrere ikke har eller får de samme muligheder som etniske danskere.

Jeg vil også godt vende tilbage til, at du til Mette Gjerskov udtalte, at positive ressourcer i forbindelse med indvandrere og flygtninge var en frase. Jeg vil alligevel godt spørge dig, fordi der er flere ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Her bliver jeg nødt til at bryde ind. Vi bruger ikke den direkte tiltaleform. Det hedder hr. Langballe eller ordføreren for Dansk Folkeparti.

Troels Ravn (S):

Ja, det er klart.

Jeg vil gerne alligevel spørge hr. Jesper Langballe: Flere politikere har på talerstolen i dag slået til lyd for, at vi skal have en åben, fri og fair debat omkring integrationen af flygtninge/indvandrere i Danmark, og at flygtninge/indvandrere bør betragtes som en positiv ressource i det danske samfund. Vil hr. Jesper Langballe og Dansk Folkeparti deltage konstruktivt i debatten og understøtte, at debatten bliver åben, fri og fair? Og for at den kan blive det, er det så ikke nødvendigt at betragte flygtninge/indvandrere som en positiv ressource?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Altså, det er jo en banalitet. Vi deltager i debatten hver eneste dag, og vi mener, at vi gør det åbent og frit og på enhver måde fortræffeligt. Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for en bekendelse, jeg derudover skal aflægge.

Jeg vil så godt lige sige det, som jeg blev bremsat af formanden i før, at også det her problem om det ulykkelige, som vi er fuldstændig enige om, det behøver vi ikke at gentage mere, i, at unge indvandrere altså ikke har det så nemt som danskere, når de skal i job, jo er skabt af den syndflod af indvandring, som De Radikale og Socialdemokratiet har sat i gang siden 1983. Og så er det simpelt hen eskaleret op gennem 1990'erne.

Der er noget af det, vi ikke rigtig har kunnet få svar på i dag. Det er det, at det er så pinligt at skulle se i øjnene, at integrationsmulighederne har med antallet at gøre. Der kniber det lidt med at få en helt klar bekendelse. Men det har selvfølgelig med antallet at gøre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så lyser den røde knap igen. Der er ikke flere korte bemærkninger til hr. Langballe. Vi går så til den fjerde ud af de syv ordførere, og den fjerde ordfører er den konservative ordfører, fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi glade for, at vi får lejlighed til at drøfte den integrationsindsats, der foregår ude i kommunerne og selvfølgelig også får lejlighed til at bidrage med det, vi i den forbindelse kan bidrage med herinde i Folketinget. Det er nemlig helt afgørende for den udlænding, der kommer til landet, at der de første 3 år tages ordentlig hånd om vedkommende. Sproget skal læres, vores kultur og skikke skal

læres, og har man børn, så er der også en masse ting, der kræver god og solid viden, for at man kan give dem en god start på den nye tilværelse.

Netop fordi disse ting er så vigtige, følte vi det nødvendigt med den stramme udlændingepolitik, som regeringen har gennemført de første år af sin levetid. Nu har vi styr på tilstrømningen, og nu skal vi i den grad til at koncentrere kræfterne om at sikre en god integration.

Problemet er bl.a., at indsatsen simpelt hen er for svingende. De store byer er kommet med kritik af de mindre kommuners indsats, og det er fuldt ud forståeligt. Det er helt uacceptabelt, at en udlænding, der har opholdt sig i landet og har gennemgået et integrationsprogram, ikke kan tale dansk, ikke kender de basale regler i samfundet og er helt uden mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Netop det faktum betyder utrolig meget for de store kommuner, da vi ser et – desværre – alt for tydeligt mønster på, at når integrationsprogrammet er slut efter de 3 år, så flytter man ind til de store byer. Og her er det så et chok for myndighederne at erfare, at udlændinge ikke kan tale dansk, aldrig har stiftet bekendtskab med det danske arbejdsmarked, og at man faktisk skal starte forfra igen.

Der er derfor ikke nogen tvivl om, at vi skal have set på indsatsen og også stille nogle større krav til kommunerne. Men det er jo ikke bare de små kommuner, der har problemer, de store kommuner kan bestemt heller ikke prale af at være lige dynamiske alle sammen.

Kl. 15.10

Ser vi på arbejdsmarkedet, er det meget svingende. Nogle kommuner er gode til at få ledige udlændinge så vel som danskere i job, og så er man jo bare heldig, hvis man bor et sted, hvor der faktisk sker en introduktion til arbejdsmarkedet. For hvis der aldrig bliver stillet krav, og man aldrig får hjælp til at komme ind på arbejdsmarkedet, jamen så bliver man passiv og usikker på sig selv, og det ender jo med, at man bliver bange for at komme i job, fordi man simpelt hen ikke kan overskue det, og fordi man har fået sig lullet ind i en hverdag, hvor den ene dag tager den anden, og det er en grufuld bjørnetjeneste at gøre folk.

Det er derfor vigtigt, at vi får lavet nogle mekanismer, så kommunerne økonomisk kan se en fordel i at skaffe folk i job eller uddannelse.

Regeringen har spillet ud med et oplæg, som vi Konservative er meget tilfredse med. Man ser

på refusionsandelen fra statens side, men bestemt også på, at vi nu giver alle en ny chance.

Jeg har engang mødt et menneske, der har været på kontanthjælp i 18 år, uden at kommunen havde bekymret sig om det, og det bliver der nu sat en stopper for. Alle skal have gennemgået deres sag inden for de næste par år, og derefter skal kommunen mindst én gang om året give den ledige et tilbud.

Vi mener også, at reglen om, at man for at modtage kontanthjælp skal have været i arbejde mindst 300 timer inden for 2 år, er helt nødvendig. Hvis man vil være hjemmegående, så er det en ærlig sag, men det kan og bør ikke være på kontanthjælp.

At komme på ægtefælletillæg er et åbenlyst incitament til at komme i job eller til at gå i gang med en uddannelse.

Et andet vigtigt element i en flygtnings eller indvandrers liv handler om boligen, for vi ved jo alle, at vores hjem er vores base, og det er der, vi skal føle os trygge og godt tilpas. Men det sted, man bor, og de naboer, man har, har også meget betydning for integrationssuccesen. Hvis alle naboerne nu er udlændinge, så er det lidt svært, ja, måske ligefrem direkte unaturligt at tale dansk, og hvis området er præget af trøstesløshed på grund af arbejdsløshed og hærværk, så er det måske lidt svært selv at have den helt store fighterånd, og det er derfor vigtigt, at vi tænker nyt.

I Odense har man set i øjnene, at der i Vollsmose bor mange udlændinge, og det er svært at gøre noget ved. Derfor har byrådet besluttet at bruge nogle ressourcer på at gøre området pænt og ordentligt, at sikre sig, at der er aktiviteter, der tiltrækker de unge osv. Det er ikke, fordi jeg mener, at vi skal bruge flere midler på at male facader og lave nye altaner, men graffitien skal væk, der skal være lyst og åbent på stierne, og der skal i det hele taget være pænt og rent.

Det er vigtigt, for vi kan altså ikke bare rive Mjølnerparken og Vollsmose og Gellerupparken ned, men vi kan gøre det bedre og mere attraktivt at bo der.

Det er så det, vi skal i gang med nu. Man skal have en plan for, hvad man vil med de pågældende områder, og overveje mere seriøst, hvordan vi tiltrækker ressourcestærke mennesker og fastholder mønsterbryderne, de studerende og dem, der er i arbejde.

Det er i det hele taget vigtigt, at vi tænker utraditionelt. Og et måske lidt utraditionelt tiltag, vi Konservative har været meget optagede

af, er de såkaldte forældreprogrammer, der hjælper forældre til adfærdsvanskelige børn med at få nogle redskaber, som de kan bruge i opdragelsen. Det har været en succes i England, og vi tror også, at det kan blive det her.

Så alt i alt er vi glade for regeringens udspil, som vi synes er flot og fremadrettet. Der er masser af gode initiativer, som vi glæder os til at samarbejde med resten af Folketinget om og få gjort til virkelighed, og vi støtter det forslag til vedtagelse, som blev præsenteret af Venstres ordfører, fru Irene Simonsen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der foreløbig fem korte bemærkninger, og vi starter med hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først vil jeg lige zoomme ind på det her med ydelser. Der har jo været nogle forlydender om, at den konservative arbejdsmarkedsordfører skulle have fremlagt en idé om, at man skulle reducere starthjælpen. Jeg ville bare høre, om det er den officielle konservative politik.

Derudover vil jeg også godt høre, hvad skal der ske, hvis nu regeringen får held til at gennemføre det her forslag om, at børnechecken skal fjernes, hvis børnene pjækker og forældrene ikke gør noget ved det. Hvad skal der så ske bagefter? Når man så har fjernet børnechecken, fordi forældrene ikke gør noget ved det, hvad så med de børn? Hvem skal så sætte ind, hvor kommer ressourcerne fra til det?

Er det her børnecheckforslag ikke bare et slag i luften, for at man fortsat kan sige: Vi strammer, og vi slår hårdt ned og straffer dem, der ikke gør det godt nok, uden at man egentlig kommer ind til det, der er problemet, nemlig de unge, og hvordan man får bragt dem i god gænge?

Og endelig vil jeg sige: Er det ikke sådan, at man må opfatte hele planen, der bliver lagt frem her, som en meget fornuftig massiv investering og opprioritering af ressourcer til området?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Først vil jeg sige, at de udtalelser, hr. Jakob Axel Nielsen er kommet med i Information, ikke er nogen, der har været drøftet i vores gruppe. De står for hans egen regning, og jeg regner ikke med, at de får nogen gang på jorden.

Kl. 15.15

Så er der så spørgsmålet om børnefamilieydelsen, og der mener jeg altså, det er et utroligt godt redskab. Hr. Morten Østergaard spørger så: Hvad så, når man har fjernet denne her børnecheck, som vi kalder den? Jamen så skal der jo i øvrigt sættes massivt ind i forhold til denne her familie. Jeg er da enig i, at det er et tiltag, der ikke kan stå alene. Jeg tror bare, at det har den effekt, at forældrene vil tænke sig en ekstra gang om, tage fat i barnet og støtte det med at komme i gang med en uddannelse eller komme ind i et job på anden måde. Det tror jeg virker i sig selv. Men det er da klart, at det også kræver, at kommunen måske går ind og hjælper med at lave en handleplan for den unge og på den måde er aktiv i forhold til, at barnet eller den unge kommer på ret kurs.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kvitterer for svaret omkring starthjælpen og konstaterer, at vi i hvert fald er enige om, at det at fjerne børnechecken i sig selv ikke løser problemet.

Så vil jeg gerne fokusere på den del af ordførertalen, hvor den konservative ordfører sagde, at det handler om boligen. Vi skal føle os hjemme og trygge og godt tilpas. Hvordan er det nu lige, det harmonerer med den politik, som man fører i Gentofte Kommune, hvor der jo er konservativt flertal i byrådet? Den type byggeri, hvor man ligesom har sagt, at nu bygger vi noget, som alle andre steder ville gå direkte ind i kategorien ghetto og socialt belastet område, og så er det dér, i øvrigt midt mellem tre motorveje, vi ønsker, at folk skal rykke ind i alment boligbyggeri, som fuldstændig er indrettet til netop det, vi forsøger i resten af landet at nedbryde.

Er det en kommunal udmøntning af den konservative politik på det her område, at man simpelt hen skal opføre nye boligområder i beton mellem motorveje og bede kontanthjælpsmodtagere og andre om at rykke derind, så andre er fri for at være i nærheden af dem og kan føle sig trygge der, hvor de nu måtte være?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes, den radikale ordfører skulle sætte sig ind i, hvad byggeriet i Gentofte egentlig går ud på. For det første bliver det nemlig en blandet anvisning eller beboersammensætning, der kommer til at være der. Dels vil der være udlændinge, men der vil også være unge mennesker,

og der vil også være ældre mennesker, der kommer til at bo i det byggeri.

For det andet, hvis ikke det byggeri skulle være godt nok, så kunne man godt begynde at rive alle de boliger ned, der i øvrigt ligger ud til Lyngbyvej og alle de motorveje, der krydser der, hvor der bor helt almindelige folk, der har købt deres lejligheder i dyre domme. Det her bliver heller ikke beton, og det bliver i øvrigt heller ikke noget, der minder om en ghetto. Det er byggelsen alt for lille til.

Så jeg bakker fuldstændig op om Gentofto, der her er ved at lave nogle gode boliger for nogle borgere.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg kunne forstå på den konservative ordfører, at man var meget tilfreds, sådan var udtrykket vist, med regeringens udspil. Der blev så nævnt som eksempel, at ordføreren kendte en eller havde hørt om en, som havde været på kontanthjælp i 18 år, uden at der var blevet gjort noget som helst ved det.

Med hensyn til den nye ydelse taler vi om folk, som er socialt meget dårligt stillet og har svært ved at hjælpe sig selv ud af den situation. Er der ikke en risiko for, at man, ved at man sætter folk over på den type ydelse, reelt varigt, måske resten af livet, skaber en situation, der er endnu værre end den, ordføreren beskrev i forbindelse med den person, der havde været på kontanthjælp i 18 år, uden at der var blevet gjort noget?

Sagen er jo, at hvis man kommer på den nye ydelse, skal der ikke foretages noget som helst. Man kan reelt gå på den resten af livet, uden der bliver foretaget noget. Er det i overensstemmelse med det, man kunne kalde traditionel, god konservativ, social tankegang? Er det i overensstemmelse med at tage hånd om dem, som måske har det allersværest på samfundets bund?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er specielt god konservativ politisk ånd, at dér, hvor der er mennesker, der kan klare sig selv, vil vi gerne have at de gør det, så vi virkelig kan tage hånd om de svageste, de handicappede og alkoholikerne, narkomanerne og de psykisk syge, der virkelig er i en svær situation. Her taler vi om udlændinge, som der skulle være gode muligheder for at skaffe job. Men incitamentet er der simpelt hen ikke i dag.

Derfor vil vi have strammet op på det her område, sådan at man selvfølgelig ikke kan gå rundt på kontanthjælp uden reelt at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det bliver vi nødt til at gøre noget ved.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg forstår på ordføreren, og det må jeg sige overrasker mig, at det er konservativ politik. Jeg forstår på ordføreren, at man synes, det er helt o.k. at cementere, at vi altså placerer en gruppe af de mennesker, som i øjeblikket befinder sig på det nederste trin på den sociale rangstige på kontanthjælp, på en endnu lavere ydelse resten af livet.

Kl. 15.20

Må jeg så ikke også sige til den konservative ordfører: Jeg har ikke i det her tilfælde talt om udlændinge. Det er noget, den konservative ordfører siger. Så vidt jeg ved, er det en lov, som gælder alle danskere.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det sidste er ganske rigtigt, men nu har vi en debat i dag, der handler om udlændinge. Men ja, det er da selvfølgelig rigtigt, at der er tale om nogle mennesker, der ikke er så ressourcestærke, som man kunne ønske sig. Men det er jo netop derfor, at der skal være en løftestang for at komme et trin op.

Hr. Johs. Poulsen brugte ordet, at man står på nederste trin. Ja, men så skulle man også gerne kunne komme op, og det er det, vi skal hjælpe med til. Det er dels ved at skabe nogle incitament, og det er det her. Det hedder incitament til, at der bliver en løftestang nu, så det bedre kan betale sig at gå ud og tjene nogle penge og få sig et job. Og det tror jeg altså på at mange af de her mennesker kan.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er fru Henriette Kjær jo tidligere ligestillingsminister, derfor kunne man måske håbe på, at fru Henriette Kjær havde en særlig forkærlighed for ligestillingsproblemerne i forbindelse med integrationspolitikken.

Et af ligestillingsproblemerne ligger jo i det oplæg, som er kommet fra regeringen, hvor man vil gøre øget brug af det såkaldte forklædetillæg, et forklædetillæg, som ikke går til den enkelte, men som i virkeligheden går til den anden oven

i kontanthjælpen. For mange familier vil det betyde, at det så er manden, der får de indtægter, der er – ikke særlig mange – og kvinden bliver så erklæret stående uden for arbejdsmarkedet, bliver isoleret og har i øvrigt overhovedet ikke sin egen indtægt. Er der ikke et ligestillingsproblem i det?

Et andet kort spørgsmål er også, at regeringen har fjernet grundlaget for to projekter, som Kvinderådet har stået for, som handlede om at få kvinder fra flygtninge/indvandrerfamilier tættere på samfundet, ud i foreningslivet og tættere på arbejdsmarkedet. Må det ikke også betegnes som et problem for integrationen af de kvinder?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener lige præcis det modsatte af hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Jeg mener netop, at det her er med til at få kvinderne ud af hjemmet og ud på arbejdsmarkedet og i uddannelse, fordi familien samlet set bliver ramt på pengepungen. Det er jo klart, at det for de fleste familier er uholdbart i det lange løb, og så vil man selvfølgelig som kvinde forsøge at komme ude på arbejdsmarkedet og væk fra den isolation, som mange kvinder, især udlændinge, befinder sig i i dag. Så jeg mener faktisk, at det her løsningen på et ligestillingsproblem.

Og så må jeg sige om de der midler, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr nævner, at jeg tror, der er tale om nogle puljer, der udløber eller noget, man kan søge om igen via satspuljen eller andre ting.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Bare lige til det sidste: Det gør jo ikke noget ved, at de hersens projekter aktuelt står og mangler penge og må lukke. Et af projekterne er allerede lukket, og det andet vil lukke meget snart. Det var bare det.

Det andet er, at jeg mener, det må skyldes en misforståelse, når man tror, at det vil bringe kvinderne ud på arbejdsmarkedet. Der er jo tale om familier med to kontanthjælpsmodtagere, hvor man vurderer, at den, der står længst væk fra arbejdsmarkedet, er den, som så mister retten til kontanthjælp. Og den, der står længst væk fra arbejdsmarkedet, har regeringen jo selv dokumenteret oftest er kvinden.

Derfor vil det betyde, at hvis det endelig skulle være så heldigt, at måske én af dem kunne komme på arbejdsmarkedet, vil det typisk være

manden, og det vil være kvinden, der står tilbage som den, som er dybt afhængig af sin mand og fastlåst til kødgyderne derhjemme.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jeg helt uenig i. Der vil da være god fornuft, sund fornuft i, at det er kvinden, der er kommet på ægtefællertillægget, der prøver på at komme ind på arbejdsmarkedet, så hun slipper ud af at være på det tillæg, men kan få sig en reel løn, og manden kan så vedblive med at være på kontanthjælp. Det ville så også være ønskeligt, at han fik sig et job, men det er da den vej rundt, vi tænker, og det er da sådan, vi håber på, at det vil gå.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Når man lytter til den konservative ordfører, er man enig i mange af punkterne. Det ene punkt, vi er enige i, er, at boligen spiller en stor rolle i forbindelse med integration. Vi er også meget enige i, at der brug for de almennyttige boliger, vi har. Derfor skal de hverken nedrives eller sælges efter vores mening.

Kl. 15.25

Men en anden beboersammensætning kan tænkes og ønskes også fra vores side, og en af de måder, man kan gøre det på, er efter vores mening at få det private boligmarked med til at hjælpe. Vil Det Konservative Folkeparti være med til, at kommunerne får henvisningsret til det private boligmarked for at løsne op for den ghettoisering, vi har på nogle af boligområderne i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Til det sidste kan jeg svare klart nej. Det vil vi ikke være med til. Vi mener, at det er ejeren af boligen, udlejeren, der suverænt må bestemme det. Men så må jeg også sige, at jeg er uenig med hr. Hüseyin Arac i, at det ikke er klogt at sælge nogen af de almene boliger. Jeg mener virkelig, at det vil skabe den dynamik og styrke i en beboersammensætning, at nogle af boligerne bliver solgt. Så er man mere loyal i forhold til at bo i boligen, vedligeholder den bedre, og vi fastholder også de ressourcestærke dem, der har haft mulighed for at købe boligen, i de kvarterer, vi med et grimt ord kalder ghettoer.

Så det synes jeg faktisk er meget klogt, og jeg synes, at det er den vej, man skal gå. Der er jeg

så glad for, at regeringen kommer med et udspil her senere i år om, hvordan vi kan få sat gang i den proces.

(Kort bemærkning).

Hüseysin Arac (S):

Det er reelt nok – vi er ikke enige. Vi mener ikke, at vi skal sælge de velfungerende almennyttige boliger, for vi kan risikere, at nogle af de velfungerende afdelinger bliver købt, og så har vi endnu stærkere ghettoisering.

Jeg vil til et andet punkt, og det er, som fru Henriette Kjær har sagt, at der er nogle kommuner, der har gjort et godt stykke arbejde omkring integration, og der er nogle, der ikke har gjort det. Nogle kommuner, især store kommuner, har et specielt problem, fordi nogle af vores flygtninge flytter fra de små kommuner til de store, og så får de store kommuner, som får flygtningene nu, lige pludselig en ekstra opgave.

Hvis den opgave skal løses hurtigt og på en god måde, er der brug for nogle ressourcer. Kommunerne har nogle økonomiske problemer både med skattestoppet og også ved, at der kommer nogle ekstra opgaver til kommunerne. Vil Det Konservative Folkeparti være med til, at man yder en hjælpende hånd til de kommuner, der får nogle ekstra opgaver?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det vil vi jo indirekte, i og med at vi siger, at det her udspil koster omkring 600 mio. kr. Vi rykker så rundt på nogle incitamentsstrukturer, som så også gør, at der kommer nogle penge i kassen, så vi også har noget at betale med. Det synes jeg er den rigtige måde at gøre tingene på, at det lønner sig at gøre en indsats, og det er jo det, der er et bærende element i udspillet her.

Så ja, de kommuner, der virkelig vil gøre en indsats her og vil gøre det godt, vil kunne søge midler. De vil blive belønnet, hvis de får udlændinge til at gennemføre sprogkursus eller får dem i job. Det synes jeg er en god måde at gøre tingene på.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil spørge fru Henriette Kjær, som jo fremsætter forslag til vedtagelse sammen med bl.a. Dansk Folkeparti i dag, hvordan hun har det med følgende udtalelse fra Dansk Folkepartis leder fru Pia Kjærsgaard i går til Ritzau. Fru Pia

Kjærsgaard siger, at partiet som udgangspunkt har, at indvandrere og udlændinge ikke skal integreres i Danmark, men sendes tilbage hvor de kommer fra.

Jeg synes, det kunne være relevant at få Det Konservative Folkepartis kommentarer til den udtalelse, at et af de partier, som man står sammen med, har det udgangspunkt, at indvandre- re og udlændinge ikke skal integreres.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det skal de, og længere er den ikke. Der er jo bestemt også nogle udlændinge, som vi ikke kan sende tilbage. Hvis man har fået varigt ophold her i landet, så er man dansker, og så bor man her. Det er jeg ikke enig med fru Pia Kjærsgaard i. Det er jo ikke en løsning, det er abstrakt tænkning eller måske ønsketænkning. Det må jeg sige.

De udlændinge, der er her, er her nu engang, og der får samfundet altså mest ud af en god integration, så vi har nogle mennesker, der kan bidrage til det her samfund, tjene deres egne penge, forsørge deres egne familier, betale skat osv. Så jeg mener, at god integration er fornuftig for samfundet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det havde jeg også forventet. Det ville jo også have været lidt overraskende, om nogen havde turdet sige, at de var enige med fru Pia Kjærsgaard. Men det er jo ikke det problem, fru Henriette Kjær har, at hun er uenig i udtalelsen. Det problem, som Det Konservative Folkeparti har, er, at man vil lave, siger man, en integrationsindsats og tilsyneladende støtter sig – det fremgår af vedtagelsen i dag – til et parti, som har en formand, der siger, at hun er imod integrationsindsatsen.

Kl. 15.30

Kan fru Henriette Kjær ikke forstå, at der er nogle af os, der bliver i tvivl om seriøsiteten i integrationsindsatsen og viljen hos regeringen, når man allierer sig med Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, det kan jeg overhovedet ikke forstå. Jeg synes, hr. Jesper Langballe var meget klar i sin ordførelse i forhold til, hvad man vil i Dansk Folkeparti. Selvfølgelig blev der også sagt, at man er uenig i, at der er så mange udlændinge, man

skal bruge ressourcer på at integrere, men der var også en erkendelse af, at nu er de her, og så må vi prøve at få det bedste ud af det. Så jeg har det ganske godt med det samarbejde, må jeg sige, ligesom jeg sagde, da vi havde den anden debat.

Der er selvfølgelig nogle ting og nogle formuleringer, vi ikke er enige om, men overordnet kan vi sagtens blive enige om, i hvilken retning der skal gås.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Vi går videre i de korte bemærkninger. Der er foreløbig yderligere fire korte bemærkninger. Det er først fru Mette Gjernskov.

(Kort bemærkning).

Mette Gjernskov (S):
Jeg vil gentage, at jeg synes, det er positivt, at regeringen nu er indstillet på endelig at tage fat på integrationsopgaven. Men jeg vil også spørge den konservative ordfører, ligesom jeg spurgte Venstres ordfører, om man ikke vil være indstillet på at være lidt mere ambitiøs end det, der ligger i denne her plan, være så ambitiøs, at man sætter nogle konkrete mål som det, vi fra Socialdemokratiets side har stillet op i vores plan frem til 2015, altså om at forøge egenforsørgelsen efter et integrationsforløb fra 24 til 50 pct., at mindske frafaldet af unge fra ungdomsuddannelserne fra 60 til 30 pct., altså praktikpladser, forøge erhvervsfrekvensen. Det er nogle af de helt konkrete ting og konkrete målsætninger, som vi fra Socialdemokratiets side foreslår at vi sætter for integrationen, så vi har noget at måle på. Eller er Det Konservative Folkeparti enig med Venstres ordfører i, at den noget luftige målsætning om uddannelse til alle er et tilstrækkeligt mål at måle på i integrationsindsatsen?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):
Jamen vi kan da bare overføre målsætningerne fra vores uddannelsesudspil til integrationsudspillet, for der har vi klare mål for, hvor stor en andel af ungdomsårgangene vi ønsker skal gennemføre en ungdomsuddannelse. Så det er at flytte de tal.

Der er også mål i vores udspil, i forhold til hvor mange vi ønsker at få i job, i forhold til hvor mange den offentlige sektor skal kunne rumme osv., så mål kan vi godt blive enige om. Nu har vi måske lige valgt at fokusere på nogle

andre end Socialdemokraterne, men lad os da bare tale om det. Det er udmærket at have noget at holde sig selv op på. Men det skal også være realistiske mål, som man mener man kan overholde.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det anden og sidste korte bemærkning til fru Mette Gjernskov.

(Kort bemærkning).

Mette Gjernskov (S):
Det glæder mig da, at Det Konservative Folkeparti er enig i, at vi skal have nogle mål. Men er det ikke væsentligt, når vi nu taler integration, at det er mål for integration, vi taler om, og ikke de helt almindelige, generelle mål, for netop nogle af de mål, som vi fra Socialdemokratiets side stiller op, er jo netop, at mennesker med en anden etnisk baggrund end dansk skal komme op på noget, der ligner det niveau, resten af danskerne er på, i forhold til, hvad det er for en uddannelse, de skal have?

Jeg synes, at det ville klæde Det Konservative Folkeparti så at være med til at sætte de her helt konkrete mål med nogle helt konkrete tal på og nogle helt konkrete årstal på i det her integrationsoplæg, sådan at vi har noget at måle på og kan se, at det er en reel indsats, der bliver gjort, og ikke bare er nogle luftige målsætninger.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):
Jeg synes, den sidste sætning om luftige målsætninger er sjov, for når jeg ser på den vedtagelse, man har fremsat fra Socialdemokraternes side med støtte fra andre, så må jeg sige, at så kan vi tale om luftige mål. Der er jo stort set ikke noget konkret i det. Det kunne jeg godt have tænkt mig at have set her i dag.

Jeg synes, vi har mange utrolig konkrete ting i det udspil, regeringen har fremlagt, og som Det Konservative Folkeparti også støtter fuldt ud. Der er masser af mål, og jeg synes, hele oplægget er gennemsyret af, at gruppen af udlændinge selvfølgelig skal sidestilles med danskere, og vi kunne godt tænke os samme grad af deltagelse på arbejdsmarkedet, gennemførte uddannelser osv., som danskere har i dag, men vi har høje ambitioner både for danskere og for udlændinge, og det synes jeg da ligger implicit i det udspil, regeringen er kommet med.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan næsten ikke lade være med at tage bolden op fra det sidste svar, fru Henriette Kjær her kom med. I min verden er der altså forskel på målsætninger og så de forslag, der skal til for at realisere, at man når målsætningerne. Så det var sådan lidt en sammenblanding. Men lad nu det være.

Jeg kunne forstå på fru Henriette Kjær tidligere her i dag, at forslaget om at trække i børnechecken i forhold til fremmøde i folkeskolen var udsprunget af Helsingørs problem omkring romabørnene. Det synes jeg er fair nok, og jeg synes, at det er et reelt problem, som jeg faktisk gerne vil være med til at løse. Men jeg vil godt spørge fru Henriette Kjær: Hvor lidt fremmøde skal der til i skolen, før man vil trække i børnechecken? Og hvordan skal det vurderes, og hvem skal vurdere, når der skal trækkes i børnechecken?

Det synes jeg er et rent retssikkerhedsspørgsmål, som vi bør have nogle svar på, nogle klare svar på endda, ikke mindst hvis man skal gå ind og forhandle den problemstilling.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg må sige, at jeg ikke tror, at det bliver så svært. Men jeg er enig med fru Anne-Marie Meldgaard i, at selvfølgelig skal vi have retssikkerhed omkring det her, så det ikke er tilfældigheden, der råder, og at det bliver meget forskelligt fra kommune til kommune.

Selvfølgelig har vi ladet os inspirere af romabørnene i Helsingør, men det er jo også kommet af, at man har tænkt: Hvad kan man dog gøre for at få løst nogle af de her meget, meget svære problemer med børn, der bliver væk fra skolen, ikke gennemfører folkeskolens afgangseksamen og dermed aldrig kan komme videre i en ungdomsuddannelse? Så bliver man nødt til at gøre noget. Og der synes vi, at det er meget effektivt, fordi det virkelig er noget, der får forældrene til at vågne op, når de ikke modtager børnefamilieydelsen.

Der var engang en regel inden for det offentlige – og den gjaldt som målestok alle mulige andre steder også – som hed, at hvis man havde haft 120 sygedage, så blev man fyret. Så forsvandt den, men man bruger den stadig væk som tommelfingerregel. Det kunne man altså godt administrere. Og det er jeg sikker på at vi

også kan gøre her. Og jeg glæder mig da til at drøfte det her med Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Da fru Pia Kjærsgaard ikke er til stede i salen, synes jeg, at jeg vil optræde som hendes advokat. Jeg tror nemlig ikke overhovedet, at hun har sagt det, hun er blevet citeret for – det tror jeg også hr. Steen Gade udmærket ved, men det kan da altid bruges – at indvandrere og udlændinge ikke skal integreres, fordi de skal hjem, hvor de kommer fra. Jeg er ganske overbevist om, at hun har sagt: Flygtninge skal ikke integreres, for de skal hjem, hvor de kommer fra. Og jeg vil gerne spørge fru Henriette Kjær, om det ikke er vores fælles udgangspunkt.

Der er nogle, der har det politiske synspunkt, at repatriering er en frivillig sag. Det er ikke regeringens synspunkt, og det er ikke Dansk Folkepartis synspunkt.

Så vil jeg også gerne spørge fru Henriette Kjær: Er det ikke rigtigt, at når flygtninge skal hjem, så skal de selvfølgelig ikke integreres? Det ville jo kun være at øge tragedien, om jeg så må sige. Jeg husker på et tidspunkt, hvor vi var enige om, at de skulle have noget at lave i asylcentrene. De skulle ikke sidde og rådne op af kedsomhed. Og så skulle de lære sprog. Og der blev vi så enige om, at de selvfølgelig ikke skulle lære dansk. Hvad skulle de det for, når de skulle hjem? De skulle lære engelsk.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden ordføreren får ordet, skal jeg lige sige, at jeg overså fru Anne-Marie Meldgaard, som har en anden kort bemærkning, så når vi er færdige med hr. Langballe, kommer fru Anne-Marie Meldgaards anden korte bemærkning. Og så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg er meget enig i, at udgangspunktet er, at flygtninge skal tilbage, og det må de også have en interesse i. Når man er flygtet, så er det jo ofte med negativ baggrund, og man er jo trist og ked af, at man må forlade sit land, og derfor er mit og Det Konservative Folkepartis udgangspunkt også, at vi bestemt regner med, at de mennesker kommer op og får hjælp her i en periode, og så skal de tilbage.

Jeg synes også, det er fornuftigt, at der kan foregå nogle aktiviteter – for selvfølgelig skal

der ske noget, man bliver jo skør af at sidde på et asylcenter og trille tommelfingre hver dag – som netop forbereder dem på et liv i deres hjemland igen. Så der er vi meget enige.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Anden og sidste korte bemærkning til hr. Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg takker for svaret, og sådan lige for tydelighedens skyld vil jeg lige følge det op med dette spørgsmål: Er det ikke helt logisk og rimeligt at sige, at flygtninge, som skal hjem – og det skal flygtninge som udgangspunkt, det kan være, fordi de bliver afvist som asylsøgere, men det kan jo også være, fordi der bliver fred i hjemlandet – og hvor det er noget, som er umiddelbart forestående, selvfølgelig ikke skal integreres?

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener ikke, at de skal integreres ud fra de store planer, vi har for folk med opholdstilladelse. Jeg mener, det er nyttigt, når man opholder sig i et land i længere tid – det kan være bare 3 måneder eller mere – at man bliver sat ind i, hvordan landets skikke, omgangstone og andre ting er. Så det vil jeg da synes vil være meget praktisk at man fik kendskab til som flygtning, men jeg vil ikke kalde det direkte integration.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg var glad for fru Henriette Kjærs svar omkring retssikkerheden, når vi snakker om at trække i børnechecken.

Men vi kender jo den måde, det fungerer på i dag i forhold til forklædeydelsen, hvor der kun er ca. 100 tilfælde i landet, fordi kommunerne ligesom skubber det fra sig og siger: Det vil vi ikke have noget med at gøre. Hvordan vil fru Henriette Kjær sikre sig, at vi ikke har kommuner, der fremover siger, at de ikke vil arbejde med det her med at trække i børnechecken, fordi de ikke mener, det er deres opgave?

Hvordan skal det administreres, og hvordan vil man sikre sig, at der ikke sker den forskelsbehandling, og at kommunerne vil bruge det her redskab, hvis det nu engang bliver vedtaget, at det skal foregå over hele landet? For jeg kunne godt forestille mig et meget, meget stort bureau-

kratisk system, hvor lærerne siger fra, pædagogerne siger fra, og sagsbehandlerne siger fra, og hvor det til sidst skal være domstolen, der afgør det her. Hvordan har man nu tænkt sig at det skal fungere?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg håber da bestemt, at vi kan finde et meget smidigt administrativt system, hvor der er nogle rammer, man holder sig inden for, så man via en vejledning kan finde ud af, hvornår det er, man går ind og stopper betalingen af børnefamilieydelsen. Det er jo staten, der udbetaler den, og der mener jeg, at vi kan lave nogle rammer, sådan at vi finder ud af, hvornår den skal stoppes.

Det er klart, at vi skal have nogle tilbagemeldinger fra skolerne, fra forvaltningen i den enkelte kommune, i forhold til hvor meget eller hvor lidt det enkelte barn er der. Men som jeg siger, når man kunne finde ud af at lave sådan en 120-dages-regel på sygdomsområdet, så er jeg da helt sikker på, at vi også kan finde ud af at lave nogle overordnede retningslinjer på det her område, sådan at det ikke bliver noget problem.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg bliver nødt til at vende tilbage til fru Henriette Kjærs svar til fru Mette Gjerskov, hvor fru Henriette Kjær postulerer, at Socialdemokraternes oplæg til en bedre integration er luftigt og ukonkret.

Er det luftigt og ukonkret, når Socialdemokraterne siger, at egenforsørgelse efter et integrationsforløb skal gå fra 24 til 50 pct., altså at mere end dobbelt så mange, der har afsluttet et integrationsforløb, skal have opnået varig beskæftigelse og selvforsørgelse; at frafaldet skal nedbringes fra ca. 60 til 30 pct.; at vi skal have flere uddannede unge, et tal fra 50 til 60 pct.; at vi skal have flere i arbejde, så erhvervsfrekvensen hæves fra 57 til 70 pct.? Og vil fru Henriette Kjær forklare, hvorfor De Konservative og regeringen ikke selv sætter konkrete mål på sine oplæg?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Først vil jeg lige rette en misforståelse, for jeg sagde ikke, at oplægget var luftigt, jeg sagde, at forslaget til vedtagelse var luftigt, fordi jeg synes, det er meget ukonkret, og jeg har svært ved

at se, hvad man vil. Ud over at man siger, at man vil forhandle, og at man synes, at alle skal sætte sig sammen om at finde en løsning, så kunne jeg godt have tænkt mig nogle skarpere udmeldinger på, hvad det er, man vil.

Men det, jeg så kunne anke, nu vi er ved Socialdemokraternes oplæg, er, at man har en masse mål, men med hensyn til midlerne – dér, hvor det gør ondt, og det er jo derfor, jeg godt vil diskutere børnecheck og ægtefælletillæg og de her ting – vil jeg godt vide lidt mere om, hvad det er, Socialdemokraterne vil, for det er jo det, der kan være det ubehagelige at gå i gang med at lave. Så målene kan vi nok godt blive enige om, men hvordan gør vi det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg kan oplyse fru Henriette Kjær om, at vi faktisk har 11 beslutningsforslag. Og med hensyn til midlerne: Jamen der er vi også meget konkrete.

Jeg vil så spørge, om fru Henriette Kjær er enig i, at det vil være afgørende vigtigt, at arbejdsmarkedets parter skal forpligte sig til konkrete opgaver i integrationsindsatsen på den enkelte virksomhed, sådan som Socialdemokraterne foreslår, og at der for at sikre den nødvendige overvågning af initiativernes succes og muligheder for ændringer nedsættes en politisk følgegruppe bestående af forligspartierne og deltagere fra offentlige og private arbejdsgivere og fagbevægelse, repræsentanter for foreningslivet og de etniske minoriteters organisationer.

Kl. 15.45

Er det her ikke et udtryk for, at man er meget konkret fra Socialdemokratiets side, både omkring mål og omkring midler?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg ved ikke, om det er et middel, at man siger, der er nogle mennesker, der skal sætte sig sammen. Det er altid fornuftigt, og det står også i regeringens oplæg. Der bliver nogle arbejdsgrupper, der skal arbejde videre med nogle ting for at gøre dem mere konkrete. Men igen: Hvad er det så, man godt vil have? Hvilke midler er det så, de godt må få lov til at bruge? Det mangler jeg lidt mere om.

Selvfølger ville det være rart, hvis de opfandt nogle fantastisk gode løsninger, og tingene faldt ned som en appelsin i turbanen. Det er jo ikke nemt, det her, så vi skal ind og gøre noget

utraditionelt, noget, vi ikke har gjort før, og der mangler jeg lidt nogle meldinger på, hvad det så skal være, men det kommer vi jo til, når vi skal diskutere beslutningsforslaget. Jeg synes, at det bærer meget præg af den sang, vi har sunget i mange år, om mentorordninger og følordninger og projekter. Og der tror jeg altså, vi skal have nogle mekanismer, der er mere effektive.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil da godt fortsætte i det sidste her, for jeg synes næsten, det lyder, som om fru Henriette Kjær siger, at den eneste metode, der duer nu, er en pisk. Hvad så, hvis kommunerne ikke ser sig i stand til at bruge piskemetoden, sanktionsmetoden? Er der så slet ikke nogen motiverende faktorer, nogen motiverende sanktioner, man kan bruge? Er det kun negative sanktioner, man kan bruge?

Det handler vel også om, at folk, som er her, har nogle forskellige årsager. Så piskan kan godt være egnet for én slags familier, mens en anden familie måske skal hjælpes til at udvikle en forældreevne, som man ikke er i stand til at bære selv.

Så jeg vil gerne spørge: Hvor nuanceret kan viften af sanktioner være i positiv og negativ retning, og hvad vil man gøre? Hvordan vil man understøtte kommunerne i at vælge den rette metode til den konkrete familie?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu ved jeg ikke, om fru Karen Klint ikke lige var her, da jeg holdt min ordførertale, for jeg sluttede faktisk af med at sige, at noget af det, vi fra konservativ side syntes er spændende, er de her forældreprogrammer, hvor forældre, der virkelig har svært ved at tage hånd om deres børn – de kommer ud i en masse skidt – bliver tilbudt nogle kurser i, hvordan man opdrager sine børn.

Det virker i England, for i England er det lidt en straf. Altså, barnet har gjort noget kriminelt eller øvet hærværk, og så bliver forældrene kaldt ind til de her kurser. Det kan umiddelbart virke negativt, som en straf. Men det er utrolig positivt. Folk melder sig jo frivilligt til tv-programmer for at blive hjulpet af de her cand.-psych.er, og hvad ved jeg, der fortæller dem, hvordan de skal gøre tingene. Så det er jo alle tiders tilbud, som vi utrolig godt kunne tænke os.

Så bruger man jo også i kommunerne, hvad jeg godt kunne tænke mig udbredt, de her mul-

terapisystemer, og hvad ved jeg, hvor man går ind og arbejder med familierne, sådan at man finder ud af, hvor problemerne ligger, og hvordan man løser dem. Og det er jo bestemt godt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jo, jeg har såmænd også set de danske programmer om, hvordan der kommer en eller anden frelsende engel ind og på 3 uger lærer nogle ressourcestærke danske forældre at reprogrammere sig selv, så børnene opfører sig ordentligt.

Men det er måske ikke den metode, vi kan kopiere over på mennesker, som har en forældreevne, der har været udsat for noget under en eller anden periode. Det var derfor, jeg bad om netop nuancerne i forbindelse med, at vi har med mennesker at gøre, der har en livshistorie, der er ekstremt forskellig.

Det kan være sigøjnerne, det kan være romarnerne, der har en livshistorie, der er forbundet med deres kultur. Det kan være flygtninge, som har en helt anden traumatiseret livshistorie, som gør, at de måske ikke kan nøjes med en god specialist og et tv-program. Så det er derfor, jeg ligesom spørger: Hvornår skal sanktion og forældreevne hænge sammen?

Jeg vil lige se, om jeg ikke også kan nå at stille et andet spørgsmål, for der var det der med, hvornår man er flygtning. Jeg har lyst til at spørge fru Henriette Kjær: Hvor længe er man så flygtning? Er man det livslangt, også selv om man har vurderet på et tidspunkt, at det er umuligt at vende hjem, og man måske er blevet dansk statsborger?

Tror fru Henriette Kjær, at regeringen og Dansk Folkeparti er enige om, hvor lang tid man er flygtning? Er man det for ever, eller er man det kun, til man får fast opholdstilladelse i Danmark?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jo en løbende diskussion, hvor man må gå ind og vurdere. Vi kan se, at af chilenerne, der kom herop i sin tid, er mange her endnu. Mange er så også, skal det siges, utrolig velintegrerede.

Men det er jo noget, vi må tage en debat om løbende, og det gør vi jo også. Der kan være svære diskussioner, men det ender jo altså med, at vi bliver enige. Man kan ikke lave en skabelon for, hvordan det skal se ud. Der må man så, når man kan se, at uroen bliver ved i de pågældende

lande, eller hvad det kan være, diskutere, om man skal påbegynde en integration

Kl. 15.50

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger til fru Henriette Kjær. Vi går videre i ordførerrækken, og det er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Debatten om integration er vigtig, og vi anser det for det absolut alvorligste problem, vi har i den brede diskussion i samfundet om flygtninge og indvandrere. Derfor er det en diskussion, som vi synes er så vigtig, at den burde have en folketingsdebat og for den sags skyld også en lang folketingsdebat.

Jeg synes, debatten har manglet, og regeringen har manglet et fokus. Vi har været lidt inde på det i nogle korte bemærkninger, f.eks. fra hr. Johs. Poulsen fra Det Radikale Venstre, men vi mangler jo sådan set den debat om, at hvis skal have integration til at fungere, så må vi også sende et signal om, at vi vil integrere. Jeg er enig i det, som er fremført fra Dansk Folkepartis side om, at flygtninge også må give et signal om, at de vil integreres.

Men nu står vi jo altså her som danskere i det danske Folketing. Vi må give et signal, og regeringen må også give et signal, også et anderledes signal end det, der er givet, om, at vi vil integrere. Og det betyder, at vi også tager udgangspunkt i den mangfoldighed, der er i det danske samfund, at fremtidens samfund handler om at være åben over for omverdenen, og at vi skal modvirke polarisering.

Når jeg så lytter til den debat, vi har haft i dag, synes jeg, at den jo har været ganske meget præget af meget polarisering, først og fremmest fra Dansk Folkepartis side. Jeg siger det ikke bare for at sige noget ondt om Dansk Folkeparti, men jeg siger det, fordi jeg faktisk mener, at Dansk Folkeparti er en hindring for integration, og at den måde, der føres debat på fra Dansk Folkepartis side, er en hindring for integration. Det har det været i den tid, Dansk Folkeparti har eksisteret, og det er det fortsat.

Det er også derfor, jeg henvendte mig til fru Henriette Kjær og spurgte: Hvordan kan I egentlig være allieret med nogle, som jo giver det modsatte signal af det, vi burde give, at vi virkelig ønsker at integrere? Hvis vi virkelig ønsker at integrere, så må vi også stille krav.

Derfor synes jeg også, at et af de initiativer, der ligger her, om at man kan gå på ægtefælle-ydelse og dermed placeres i passivitet i større udstrækning, end tilfældet er i dag, er et helt forkert signal.

Jeg synes, at den del af udspillet, der ligger her, fører, kan man sige, direkte den modsatte vej af det signal, som regeringen, i hvert fald som jeg har forstået det, har ønsket at sende: at man ønskede integration. Jeg synes, at man med den model for, at man kan gå på en varig ydelse, der er lavere end kontanthjælpen, faktisk siger til folk: Gem jer væk, isoler jer! Og jeg er fuldstændig enig med dem, der har sagt, at det i høj grad er kvinderne, der bliver ramt af den tankegang.

Så synes jeg egentlig, vi har haft for lidt diskussion om, hvordan vi skaber de her job. Altså, hvad er det egentlig, vi skal her – job og uddannelse? Det hænger også sammen med ressource-diskussionen. Jeg har hørt fra hr. Jesper Langballe, at hvad angår finansiering, er man ude at svømme. Det er i hvert fald et citat af, hvad hr. Jesper Langballe sagde. Fru Henriette Kjær sagde: Vi flytter lidt rundt på incitamentsstrukturen. Det lød mere indviklet, vil jeg sige, men det betyder, at der faktisk næsten ikke er nogen nye penge, at man bare tager pengene fra andre sociale ordninger og dermed skaber en større social bund i det samfund, og så siger man, at så har man altså puttet nogle penge i det her.

Vi synes, at det, man skulle, var at opsætte nogle klare mål, som også står i det forslag til vedtagelse, vi er medforlagsstillere til, mål, hvor man skal evaluere hvert år. Hvis man ikke er nået det rigtige skridt i retning af målene på arbejdsløshedsbekæmpelse i forbindelse med spørgsmålet om, hvor mange der kan dansk osv., ja, så skal der yderligere initiativer til, så-dan at Folketinget år for år kan se, at det her går den rigtige vej. Og de mål skal så knyttes til resourcediskussionen.

Hvis Folketinget i dag ville sige det: Vi stiller de nødvendige ressourcer til rådighed, men vi laver også en politik, som virkelig fører til integration, så synes jeg, at vi var kommet et godt stykke videre. Det synes jeg ikke vi er.

Kl. 15.55

Diskussionen om kommunerne, meldingen om, hvordan de gør det, vil jeg sige, handler om de resultater, kommunerne opnår. Det handler ikke om, om de følger de råd, som er givet af regeringen. Det må være resultaterne, der tæller.

For øvrigt synes jeg, det er interessant at se den opgørelse, som er lavet her, om, hvilke kommuner der gør det bedre, og hvilke der gør det dårligere, og hvor man har nogle ting, man må forundre sig over i forhold til den offentlige debat. København ligger i den bedre ende, Århus ligger i den dårligere ende. Det passer jo ikke med den officielle debat, vi har. Men det interessante ved afslutningen her er, at man siger, at der, hvor lokalpolitikkerne bakker op om integrationsarbejdet, bliver det bedst, og det er i den ånd, jeg håber, der kunne blive nogle fornuftige forhandlinger om et langt bedre udspil end det, der ligger her. For hvis vi virkelig bakker det op, så vil det også få effekt ude i virkeligheden.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det var i samme positive ånd, at ordføreren fik 25 sekunder ekstra. Vi går til en kort bemærkning fra hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

At Dansk Folkeparti er en hindring for integration er et utroligt udsagn, selv om jeg da må indrømme, at jeg har hørt det før.

Er hr. Steen Gade bekendt med, at Sverige nu med stormskridt er ved at udvikle sig til et samfund, hvor en latent borgerkrig hele tiden ulmer? Og det er ikke bare danske udsagn, det er engelske og amerikanske forfattere og journalister, der har besøgt Sverige og været rystede. Og hvad skyldes det? Hvad skyldes det, at udlændinge er hadet i Sverige på en betændt og giftig måde, som vi ikke kender herhjemme? Det skyldes, at man ikke har måttet diskutere problemet offentligt.

Det må vi herhjemme. Derfor kan vi forholde os frit til det, derfor får vi ikke disse her hadefulde fortrængninger, som er ubehagelige. Og hvem kan vi takke for det? Det kan vi takke Dansk Folkeparti for, som oprindeligt stod fuldstændig alene om at diskutere problemet. Nu er der et flertal i Folketinget, som tør.

Men hvis hr. Steen Gade havde skullet råde, ja, så havde integrationen været fuldkommen umulig, for så havde vi haft det samme had i Danmark.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det er jo en påstand, som ikke er særlig dokumenteret.

Det, jeg synes er vigtigt, er reel integration. Og det vil jo altså sige uddannelse, danskundskaber, så man ikke efterlader folk i passivitet. Det er nu noget, mit parti har kæmpet for også i de år. Jeg kan godt høre på Dansk Folkeparti, at vi skal have skældud for en hel masse ting, men det har vi faktisk kæmpet for. Vi har faktisk været i den situation, at vi havde svært ved at få flertal for det, fordi det flertal, der var, jo sådan set bestod af Venstre og Konservative og Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

At flygtninge og indvandrere eller udlændinge ikke skal hensættes i passivitet, kan vi sikkert sagtens blive enige om, vi to – sådan i hvert fald i princippet. Men det er ikke det, jeg taler om. Det er jo sådan set også det, den her forespørgselsdebat handler om, nemlig hvad vi kan gøre fra Folketingets og regeringens side for at undgå det.

Men der er en hindring for integration, som i virkeligheden, tror jeg, er langt farligere og meget mere prekær. Det er den, der kommer fra befolkningen selv. Når befolkningen når til en eller anden irritationstærskel, dels fordi man af politisk korrekthed holder debatten nede, lægger dyne på den, og dels fordi der simpelt hen bliver så mange, at man ikke kan håndtere det, så slår man alle over en kam, og så er det bare de der forbistrede indvandrere.

Vi kender begge to de der befolkningsreaktioner. Det er farligt, og det eneste middel mod dem er, at debatten er fri, og det er, at der er et Folketing og folketingsflertal og en regering, som kan holde antallet inden for, hvad vi kan magte.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er enig i, at debatten skal være fri. Jeg er enig i, at der skal være en hård konfrontation med de elementer i indvandrer- og flygtningemiljøet, som er kriminelle, som er fundamentalistiske, og som ikke vil gå ind for ligestilling. Det er sådan åndens, hvad skal vi sige, dialog og hårde kamp, hvilket jeg også kan høre at hr. Jesper Langballe værdsætter. Vores uenighed opstår klart der, hvor, sådan som jeg oplever verden – jeg påstår ikke andet end: sådan som jeg oplever verden – Dansk Folkeparti puster til den ild, som hr. Jesper Langballe advarer mod.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

I forlængelse af den diskussion er vi, som hr. Steen Gade også præciserer, fra SF's side entydigt imod og bekæmper politisk de personer, der ikke deler vores synspunkter i forhold til ligestilling, i forhold til tolerance, i forhold til menneskerettigheder.

Vi er sådan set reelt i den situation i Danmark, at det parti i Danmark, som bryster sig af at være dansk, og som også har det i sit navn, lige præcis er det parti, som grundlæggende underminerer det, som mange danskere opfatter som dansk; grundlæggende underminerer vores støtte til menneskerettigheder; underminerer en lang række af de støttetiltag, vi har til at fremme ligestillingen mellem kønnene; underminerer vores støtte til homoseksuelles rettigheder; underminerer vores tiltag for netop at sikre en bred demokratisk tilslutning i det danske samfund.

Så det er jo lige præcis, som hr. Steen Gade siger, et parti, der på den måde går hånd i hånd med ekstreme kræfter i indvandrer miljøerne.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige til hr. Kamal Qureshi, at det har jeg svært ved at være uenig i. Jeg er oven i købet helt enig og vil kun tilføje, at det, vi efter min opfattelse har brug for, er at få noget af den grundlæggende mistænksomhed over for alle væk fra debatten, altså over for alle flygtninge og alle indvandrere, og få den afgrænset til dem, det handler om. Jeg kan se, at hr. Jesper Langballe ryster på hovedet; jeg siger ikke, at jeg kan høre det, som man somme tider siger her i salen.

Det er jo der, vi har problemet: at vi ikke særlig tit går til kernen i den her diskussion.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være med at begynde med at sige, at jeg bliver dybt rørt, hver gang jeg hører hr. Kamal Qureshi fortælle, hvad der er dansk, og så møder han op med alle sine abstrakte fraser, som er uden noget som helst forhold til dansk historie og kultur.

Jeg vil godt sige til hr. Steen Gade, at når Danmark i dag er et foregangsland i Europa, altså et land, hvor der hersker frihed, et land, hvor man tør sige en ubehagelig sandhed og handle efter den, er det, fordi der i de år, hvor ulykken blev grundlagt – først og fremmest i 1980'erne – faktisk var nogen, der turde sige en sandhed, som

af hr. Steen Gade og den øvrige politiske korrekthed systematisk blev undertrykt. Vi, der sagde sandheden, blev kaldt for racister og fremmedhadere. Fordi vi holdt ud, og fordi vi turde sige sandheden, er der nu i dag en åndsfrighed i Danmark, som bl.a. slet ikke findes i det totalitære, socialdemokratiske Sverige.

Dansk Folkeparti har altså sikret åndsfriheden og sikret, at Danmark er et foregangsland i Europa. Derfor kan jeg ikke lade være med at ryste på hovedet, når hr. Steen Gade kommer og siger, at disse værdier er truet af det parti, der faktisk har sørget for, at friheden er blevet genindført.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Når jeg kommer med sådan nogle udsagn, som jeg kommer med, er jeg jo fuldstændig sikker på, at jeg ikke bliver enig med Dansk Folkeparti i analysen.

Til hr. Søren Krarup vil jeg sige, at det jo i dag er politisk korrekt at sige måske ikke helt det, som hr. Søren Krarup siger, men noget, der ligner. Jeg tror bare, at hr. Søren Krarup ikke har fulgt med. På en måde kan man sige tillykke til Dansk Folkeparti. Venstre og Konservative er jo faldet om, og somme tider ligner Socialdemokraterne også nogle, der er faldet om i den her diskussion og ikke tør tage den åndelige konfrontation. Jeg er om ikke af grundtvigsk æt så i hvert fald tillært grundtvigianer, og derfor tror jeg også på den kamp, vi nu har her. Den er nødvendig, og den er en nødvendig del af demokratiet, også når det går hårdt til.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu taler hr. Steen Gade om en analyse. Det er en analyse, der består i, at man simpelt hen lukker øjnene for virkeligheden, så det er jo ikke nogen analyse.

Vil man forholde sig til det problem, der hedder indvandrerproblemet, må man naturligvis også beskæftige sig med de foregående årtier. Der blev problemet grundlagt. Det blev grundlagt med en katastrofal udlændingelov af 1983, som SF var en af de ledende i forsøget på at få indført. SF bidrog siden op gennem 1980'erne og 1990'erne med at søge at kriminalisere den befolkning, der i stigende grad bad politikerne om at tage vare på sin velfærd.

Så var der nogle, der turde sige den ubehagelige sandhed. Fordi vi sagde sandheden, fordi vi holdt os til den virkelighed, som netop var folkets, altså var den reelle, kom der et gennembrud, og derfor skete der et systemskifte i 2001. Så det er dog grotesk, at man skal høre hr. Steen Gade, der forsøgte at undertrykke sandheden, komme og fortælle, at vi, der sagde sandheden, er en trussel imod en ordentlig debat.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Folk, der kender mig bare lidt, ved, at jeg ikke undertrykker nogen som helst diskussion eller nogen som helst sandhed, så det udsagn kan jeg ikke tage alvorligt fra hr. Søren Krarup.

Derimod synes jeg, at det er en vigtig diskussion om, hvordan Danmark ser ud i en global verden. Der er jeg meget enig i det, hr. Johs. Poulsen i dag har illustreret, nemlig at der i et samfund, der skal fungere i en åben verden, også vil være flere fremmede. De er her, de skal integreres, og de skal blive danske, ligegyldigt hvilken farve og religion de har. Men det er da klart, at det skal ske i en globaliseret verden, hvor alle lande orienterer sig i en retning, der ikke ligner den, som hr. Søren Krarup har i baghovedet.

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da jeg sad i går og prøvede at bygge mig igennem regeringens integrationsudspil, var min første tanke, at det egentlig er ret fantastisk, at vi, når vi snakker om integration i det her land, som regel eller i hvert fald fra regeringens side snakker om, hvordan man kan tvinge folk til at gøre bestemte ting ved at true dem på deres økonomiske grundlag: Hvis ikke man gør det rigtige i skolen, ryger forældrenes børnefamilieydelse; hvis ikke man gør det rigtige efter skolen, ryger forældrenes børnefamilieydelse; hvis ikke man gør det rigtige, når man er fyldt 18 år, mister man retten til konthjælp; hvis ikke man gør det rigtige senere i livet, mister man også retten til konthjælp. Det er sådan et gennemgående træk i det integrationsudspil.

Nu er det jo rigtigt, at der var mange ord i regeringens integrationsudspil, og hvis bare man skriver tilstrækkelig mange ord, skal der også nok være nogle af dem, der er rigtige. Det gælder også i det her tilfælde, at der er nogle få

spredte guldkorn, når det handler om hjælp til, at flygtninge og indvandrere kan få en bedre mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet, en bedre mulighed for at få en uddannelse. Og det er det, det handler om.

For Enhedslisten handler integration om lige ret for alle. Uanset om det er Kasim fra Rabat eller Lasse fra Valby, skal de have reelle muligheder for uddannelse, arbejde og en ordentlig bolig. I dag er det jo nærmest sådan, i hvert fald når man lytter til nogle partier, at integration nærmest bliver til et diskriminerende ord. Ofte og oftere bliver det brugt i den betydning, at de fremmede eller de udstødte blot skal underordne og tilpasse sig, at de bare skal finde sig i det, der bliver tilbudt dem, uanset hvor ringe det er.

Integration kommer til at handle om problemer med de etniske minoriteter frem for det nok så oplagte, nemlig de etniske minoriteters problemer med at få en plads i samfundet. Diskrimination er jo et faktum i dagens Danmark, hvilket måske blev meget godt illustreret, da TV 2 sidste år afslørede, at også en statslig institution som arbejdsformidlingen er parat til at gennemføre diskrimination. Hvis en arbejdsgiver ikke er interesseret i at få andet end ren dansk arbejdskraft, stiller arbejdsformidlingen sig til rådighed.

Kl.16.10

Vores udgangspunkt er, at etniske minoriteter ligesom alle andre befolkningsgrupper skal have ordentlige forhold, at ingen må diskrimineres, og at alle skal have samme rettigheder. For os er integrationspolitik først og fremmest arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik, boligpolitik og uddannelsespolitik.

Det er også vigtigt for os, at integration ikke kommer til at handle om, at flygtninge og indvandrere skal tvinges til at være løntrykkere og til at presse andre ud fra arbejdsmarkedet, boliger og uddannelse. Vi får ikke noget godt ud af det, hvis vi kommer til at slås indbyrdes om jobbene og uddannelsespladserne. Det skaber bare større forskelle, flere modsætninger, mere fremmedhad og mere racisme.

Regeringen presser flygtninge og indvandrere, og det gør de allerede i dag. Starthjælpen er måske et godt eksempel på, hvordan man sørger for, at folk bliver fattigere uden overhovedet at hjælpe dem til at få et arbejde.

Integrationsministeren gentog her i dag den påstand, som er fuldstændig udokumenteret, nemlig at starthjælpen skulle have virket positivt, at starthjælpen skulle have bragt flere i ar-

bejde. Det har starthjælpen ikke, og integrationsministeren har ikke nogen som helst dokumentation for, at det skulle være tilfældet.

I de nylig afsluttede overenskomstforhandlinger på det statslige område lykkedes det at komme igennem med en særlig indslusningsløn ved oprettelse af stillinger for etniske minoriteter i staten.

Dansk Industri, nogle dele af regeringen og Velfærdskommissionen vil gøre den katteløse, der her er åbnet for løntrykkeri, til en ladeport. De vil så at sige skubbe flygtninge og indvandrere foran sig i bestræbelserne på at få lavere lønninger og lavere ydelser til alle.

Der mangler ikke økonomiske incitamenter, der mangler arbejdspladser. Tilknytningen til arbejdsmarkedet er et omdrejningspunkt for økonomiske og sociale muligheder for en aktiv samfundsdeltagelse.

Alt for meget har indtil videre været hensigts-erklæringer, floskler og varm luft. Fra Enhedslistens side mener vi, at der er brug for helt konkrete bud på nye arbejdspladser, bedre boliger og bedre uddannelser.

Derfor vil jeg på vegne af Enhedslisten fremsætte følgende forslag til vedtagelse:

Forslag til vedtagelse

- »Folketinget konstaterer, at integrationsindsatsen er utilfredsstillende, og opfordrer regeringen til en række konkrete forbedringer, bl.a.
- at alle skal have lige ret til sociale ydelser, og at starthjælpen/integrationsydelsen skal ophæves,
 - at der oprettes flere ordinære job for ufaglærte, at ordninger med sidemandsoplæring støttes, og at hjemmeserviceordningen genoprettes,
 - at der i samarbejde med de faglige organisationer laves uddannelser til bl.a. sygeplejerske, lærer og pædagog, hvor den faglige uddannelse kombineres med danskundervisning,
 - at der afsættes penge til forbedringer på folkeskolen, herunder til tolærerordninger, modersmålsundervisning og lavere klassekvotienter,
 - at nedskæringerne på skolepraktik fjernes samtidig med en forstærket indsats for ordinære praktikpladser,
 - at der bygges mindst 10.000 lejeboliger årligt som blandede bydele med erhverv, bolig, kultur- og fritidsfaciliteter, og

- at økonomien til kvarterløft, byfornyelse, byudvikling og beboerrådgivning øges kraftigt.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 16.15

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det har været en lang og grundig debat, vi har haft her i dag om integrationen i Danmark. Jeg er selvfølgelig som integrationsminister godt tilfreds med, at der er den interesse for integrationssspørgsmål.

Som sagt fremlagde regeringen i går sit udspil til en integrationsplan. Det er et udspil, vi lægger frem til forhandling med Folketingets partier, og jeg synes også at kunne høre – og det er jeg da glad for at kunne notere mig – at der sådan set synes at være stor interesse og en bred vilje blandt Folketingets partier til at gå ind i drøftelser med regeringen om det her udspil. Det vil jeg gerne kvittere for, og jeg håber på, at vi i den kommende tid kan få nogle konstruktive drøftelser om en aftale om integrationen fremover.

Jeg vil gerne kommentere nogle få ting i debatten. Jeg synes ikke, at der er blevet vendt så mange forskellige ting, men jeg vil gerne kommentere nogle få af dem.

Der har været meget fokus på mål, specielt har flere socialdemokrater været meget optagede af at få inddraget, at vi nu sætter nogle tal og procenter på. Specielt i deres spørgsmål til Venstres og Konservatives ordførere har de givet udtryk for, at vi nu må sætte nogle procenter på.

Det er helt fint, vi kan godt sætte nogle flere mål på. Det er nu ikke, fordi der ikke er mål i det udspil, der er fra regeringen. Jeg kan her nævne nogle af dem. Der er et mål om, at der, når vi når 2010, er 25.000 flere indvandrere i arbejde. Vi har et mål om, at alle unge skal have en uddannelse – det gælder også alle unge med anden etnisk baggrund – og at 4 procent af de ansatte i staten skal være indvandrere. Det er blot nogle af de mål, regeringen har sat op.

Men jeg vil så også sige, at det altså er vigtigere for regeringen, også udtrykt i det udspil, som regeringen er kommet med, at det er noget med handling i, at det er noget, der kan rykke. At sætte mål op rykker ikke i sig selv. Det, der gør

en forskel, er, at vi gennemfører en række beslutninger, som kan gøre en forskel og skabe nogle resultater, så vi kan nå nogle mål. Jeg diskuterer gerne mål med de øvrige partier, bare vi kan være enige om, at handling i hvert fald er noget, regeringen ikke vil forlade, altså at det vigtigste her er handling.

Jeg mener også, at store dele af oppositionen ikke forholder sig til virkeligheden og realiteterne, når de kritiserer regeringens udspil om brug af ægtefælletillæg. Det er meget fint, at man kan sige, at det vil parkere nogle i en endnu mere passiv forsørgelse. Virkeligheden i dag er bare, at vi har en gruppe af kontanthjælpsmodtagere – ægtepar, hvor begge er kontanthjælpsmodtagere – som i dag for alvor er parkeret og ingen incitament har til at tage et arbejde.

Det er et problem, vi vil tage hånd om. Vi vil sikre, at der for et kontanthjælpsægtepar er et incitament til at tage et arbejde, at det kan betale sig at arbejde. Det er et princip, som regeringen synes er helt fornuftigt; ja, det er faktisk ren, sund fornuft. Det er baggrunden for forslaget her.

Hr. Steen Gade siger så, at der mangler signal om, at vi vil integrere. Det er jeg også meget uenig i. Jeg synes sådan set, at udspillet her ikke udtrykker andet, end at vi vil integrere. Jeg mærker så også en bred enighed om, at det kræver flere parter at integrere, men at regeringen kommer med det her udspil, som har en række handlingspunkter om, hvad vi vil gøre for at skabe nogle bedre rammer og bedre redskaber til at sikre en bedre integration, synes jeg nu er et meget stærkt signal om, at vi vil integrere.

Kl. 16.20

Vi har med det her udspil været hele paletten rundt. Vi er rundt om de parter, som skal spille en aktiv rolle i integrationen, og jeg vil godt starte med den enkelte udlænding selv. Det er selvfølgelig meget vigtigt, at vedkommende har ønsket om det og viljen til det.

Vi har fat om uddannelsesinstitutionerne, som spiller en meget vigtig rolle, og i det hele taget den offentlige sektor: staten, som jeg nævnte tidligere, og kommunerne. Kommunernes rolle er meget vigtig, da de sidder med specielt aktivering og med de redskaber, der skal hjælpe folk i beskæftigelse og i uddannelse. Vi har også taget fat om arbejdsmarkedets parter og det frivillige arbejde.

Så jeg synes, at vi har været meget godt omkring i det her udspil. Det er helt bevidst for at sende et signal om, at der er mange, der skal

spille en aktiv rolle for at sikre en god integration.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at sige – selv om det sådan set bare er et lille hjørne af emnet – at jeg synes, at det er mageløst at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr sige, at udspillet her presser indvandrere til at være løntrykkere. Det billede, hr. Jørgen Arbo-Bæhr tegner her, er faktisk et meget godt udtryk for, hvad specielt den yderste venstrefløj – og så håber jeg, det kan holde sig til den – mener.

Man vil hellere have, at der er nogle, der er på passiv forsørgelse, end at de får en chance for at få en fod indenfor på arbejdsmarkedet. De må måske starte på nogle andre ordninger, men det er den bedste måde at ende i en ordinær beskæftigelse på. Det viser alle erfaringer.

Hvis man går ud og spørger dem, der har fået lov til at komme ind på arbejdsmarkedet ad den vej, så priser de sig lykkelige, i stedet for at skulle være passivt forsørgt og udelukket fra arbejdsmarkedet i endnu længere tid, hvis ikke nærmest i al evighed.

Men det er forskellen på den yderste venstrefløj og regeringen. Vi skal bruge de redskaber, der skal til. Vi skal ikke stille barrierer op for at få en fod indenfor på arbejdsmarkedet. Vi skal nedbryde barrierer for at komme ind på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Som det selvfølgelig er skik og brug ved den her slags debatter, er der en række forslag til vedtagelser, som man kan forholde sig til. Jeg forstår jo, at det ikke er ministeren, der fremsætter forslaget, men derfor kan det godt være, at ministeren vil forholde sig til det. Jeg er optaget af, at der i det forslag, der ligger fra fru Irene Simonsen, hr. Jesper Langballe og fru Henriette Kjær, ikke står et ord om samarbejde, om en invitation til samarbejde af nogen art. Der står intet om økonomi eller tilstrækkelige ressourcer.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke ministerens konklusion på den debat, vi har i dag, er, at det her er et spørgsmål om, at der skal investeres massive ressourcer i integration, hvilket også fremgår af regeringens udspil, altså anselige, store summer i integration. Derudover vil jeg også spørge ministeren, om det ikke er korrekt forstået, at vi her har en invitation til et bredt samarbejde om integrationsudspillet og et eventuelt nationalt kompromis om det.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der ligger en invitation fra mig. Der ligger en invitation fra regeringen til forhandlinger med alle Folketingets partier, altså de partier, som ønsker at være med i drøftelser om det oplæg, som regeringen har lagt frem. Den invitation ligger der.

Til spørgsmålet om økonomien i det har vi jo allerede meddelt, at vi er villige til at sætte penge af til det. Selvfølgelig er vi det. Det siger vi i vores oplæg, og vi har også sat kroner og øre på det største økonomiske satsområde.

Jeg vil så også advare imod, at det kommer til at handle om en eller anden konkurrence om, hvem der kan afsætte den mest anselige sum på det her område, for det handler ikke kun om penge. Det handler også om, hvordan vi indretter os og bruger de penge, der er i forvejen.

Jeg går altså ikke ind i en konkurrence om, hvem der nu kan komme med den største sum, men med det udspil, vi er kommet med, har vi sagt, at der skal sættes penge af til det, og det er vi selvfølgelig også villige til.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Når jeg spørger, er det, fordi man kan blive forbløffet over det forløb, der har været. Vi har sådan set fra flere partiers side været meget imødekommende over for udspillet. Vi har fremlagt vores kritikpunkter i debatten her i dag og er kommet med et forslag til vedtagelse, som man i virkeligheden skulle tro at alle partier kunne slutte op om, idet den netop lægger op til, at der skal inviteres til brede forhandlinger, at der afsættes nødvendige ressourcer, og at alle offentlige initiativer rettes ind på at opfylde planens mål, der evalueres ved årlige afrapporteringer, og der sikres en stærkere resultatorientering af den kommunale indsats.

Det er vel sådan set den største imødekommelse, man kan få på det her område i forhold til det. Der er vel sådan set ikke noget i det, som ministeren på forhånd kan sige, at ministeren er uenig i.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har her i dag haft en forespørgselsdebat, hvor jeg er blevet spurgt, hvordan det er gået de seneste 3 år. Det har også været om, hvad regeringen vil fremadrettet, og derfor synes vi, at det var

oplagt at sikre, at vi kom med vores klare budskab op til debatten her.

I det forslag til vedtagelse, der ligger fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, som regeringen selvfølgelig støtter, er det vigtigt for os at understrege, at der er en klar sammenhæng mellem det, vi har gennemført de sidste 3½ år, snart 4 år, og de muligheder, vi har nu. Det vil vi gerne signalere med det forslag til vedtagelse, der ligger her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når integrationsministeren kunne sige det om Enhedslistens holdning, som hun sagde, må det vel skyldes, at hun har siddet på ørerne. Hvis hun havde hørt efter det forslag til vedtagelse, som vi er kommet med, ligger der en lang række job i det. For os at se handler det om, at så mange som overhovedet muligt kommer ud og får et arbejde, et rigtigt arbejde, i stedet for at blive holdt hen i udsigtsløs aktivering eller passiv forsørgelse på nedsatte ydelser. Det er vores politik, det er det, vi står for. Vi går ikke ind for en pacificering.

Jeg vil så bare lige rette en misforståelse hos ministeren eller bede ministeren om at rette en misforståelse: Når ministeren siger, at kontanthjælpsmodtagere i dag ikke har økonomiske incitamenter til at tage et arbejde, vil jeg spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at man, hvis man som kontanthjælpsmodtager eller dagpengemodtager siger nej til et arbejde, får 0 kr. og 0 øre. Man bliver frataget det. Sådan er det i dag.

Problemet er, at folk ikke bliver tilbudt de job. Derfor er det en skrøne, at det ikke kan betale sig at arbejde. Det beder jeg bare ministeren om at bekræfte.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hvis jeg skal tage det første, tror jeg, at vi kunne holde en selvstændig debat om Enhedslistens, Venstres og regeringens forskellige syn på, hvordan man skaffer arbejdspladser, hvilken rolle det private erhvervsliv spiller, og hvilke markedsmekanismer man er nødt til at tage hensyn til. Men det tror jeg vi skal overlade til en anden gang og så her i dag holde os til integrationen.

Situationen er, at hvis det for kontanthjælpsægtepar skal kunne betale sig økonomisk, at en af dem tager et arbejde, skal de fra første dag ud at tjene en månedsløn på 22.000 kr. Det er et problem.

Jeg er så også enig i, at der skal tages mere fat om de tilbud, der bliver givet til kontanthjælpsmodtagere, og det er også netop det, vi lægger op til i det her oplæg:

Dels at vi simpelt hen fører en kampagne over de næste 2 år, hvor vi siger, at der nu skal tages fat om alle de kontanthjælpsmodtagere, som ikke har fået et aktivt tilbud i 1 år eller længere, dels at vi fremover forpligter kommunerne til i endnu højere grad at give aktive tilbud til kontanthjælpsmodtagere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver nødt til at sige, at skrønen om de 22.000 kr. ikke bliver rigtigere af at blive gentaget. Hvis Jensen eller Mahmoud, eller hvem der nu er på kontanthjælp, får tilbudt et arbejde, og vedkommende siger nej, får man 0 kr. og 0 øre. Det kan ikke betale sig at sige nej. Det kan aldrig betale sig at sige nej. Det er en skrøne, der er opbygget om, at man skal tjene 22.000 kr.

Hvis folk får tilbudt et rigtigt arbejde, som de er i stand til at udføre, skal de sige ja; det er jo rimeligt nok. I forhold til det med 22.000 kr. kunne man lige så godt sige 42.000 kr., 62.000 kr. eller 82.000 kr. Det bliver det ikke mere rigtigt af.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

22.000 kr. er det rigtige beløb, så det vil jeg holde fast i. Virkeligheden er altså, at der er en gruppe af kontanthjælpsægtepar, som er fanget i en fælde, og det er en problemstilling, som vi sammen med en række andre initiativer også tager fat om i det her oplæg.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ministeren siger jo så noget om de statslige arbejdspladser forpligtelse til at ansætte etniske minoriteter svarende til andelen i befolkningen, og så vil jeg gerne spørge ministeren: Nu har regeringen jo haft magten i 4 år i hvert fald, hvordan kan det så være, at regeringens egne ministerier er så langt bagefter i forhold til de målsætninger, som regeringen satte for 4 år siden om at få etniske minoriteter ansat i ministerierne?

I regeringens egne ministerier, hvor regeringen jo som arbejdsgiver har en meget, meget direkte indflydelse på at ansætte etniske minoriteter, ligger andelen af etniske minoriteter langt

under, hvad den gør i mange private virksomheder.

Regeringen synes, at nu skal regeringen handle – som ministeren selv siger, regeringen vil hellere handle end at tale – men det, regeringen har gjort de sidste 4 år i forhold til at agere arbejdsgiver, er vel bare at tale og sætte målsætninger op og ikke handle, i og med at der ikke er ansat etniske minoriteter på de arbejdspladser, som regeringen som arbejdsgiver direkte har indflydelse på.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu kan jeg i hvert fald sige på mit eget ministeriums vegne, at der ligger det sådan set meget flot. Jeg tror, at tallet er på over 7 pct., så det ligger flot og er med til at trække gennemsnittet op.

Når vi kommer med det her udspil, er det jo også, fordi vi siger, at det ikke er godt nok i dag. Det er også derfor, at regeringen allerede har lavet en overenskomst, hvor vi har vægtet at få lavet de her integrationsstillinger, denne her 80-20-model, netop fordi det er noget, regeringen prioriterer.

Det, vi nu gør, er en opfølgning af den overenskomst, hvor vi siger, at vi vil sikre, at den også bliver fulgt. Det er et af redskaberne. Efter at vi nu har set, hvordan forløbet har været, tager vi nu hånd om det, opsætter en målsætning og peger også på nogle redskaber, som vi har brugt.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Man kan jo mange gange få sådan nogle dejvuelser, når man står herinde, for det her minder fuldstændig om den debat, jeg havde med ministerens forgænger, hr. Bertel Haarder, for en 3-års-tid siden, hvor vi også på det tidspunkt fortalte, at der var det her problem med, at regeringens egne ministerier ikke levede op til målsætningen om at ansætte etniske minoriteter. Der fik vi også en historie om, at Integrationsministeriet har ansat folk, men at alle de andre ministerier ikke har. Men Integrationsministeriet er som arbejdsplads jo meget lille i forhold til mange andre ministerier, hvis man lægger dem sammen, så jeg synes, det er noget snak.

Spørgsmålet er, om årsagen til, at regeringen er så handlingslammet, er, at man har en partner, Dansk Folkeparti, hvis leder, fru Pia Kjaersgaard, udtaler til Ritzau Bureau, at partiet har

som udgangspunkt, at indvandrere og udlændinge ikke skal integreres i Danmark, men sendes tilbage, hvor de kommer fra. Dansk Folkepartis udgangspunkt er altså, at indvandrere og udlændinge ikke skal integreres i Danmark, men sendes tilbage, hvor de kommer fra. Hvordan kan man overhovedet lave integrationspolitik med et parti, der har det som udgangspunkt?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu vil jeg sige, at regeringen i de 3½ år allerede har gennemført en række lovinitiativer på integrationsområdet med Dansk Folkeparti, så det har kunnet lade sig gøre.

Til spørgsmålet om ansættelser i staten: Det er personalepolitik, og det er ikke noget, som skal lægges ned til Folketinget. Det kan regeringen sådan set tage hånd om, som den vil.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I indledningen til regeringens nye udspil står der, at det er regeringens klare mål, at integrationen skal forbedres, at der skal være almindelig tilslutning til samfundets grundværdier som demokrati og ligestilling mellem kønnene.

Især formuleringen om, at ligestilling mellem kønnene er et udgangspunkt for integrationen, er enormt interessant set i lyset af det forslag, regeringen er kommet med, for det er lang tid siden, at vi her i Folketingssalen har behandlet et forslag, der indebærer større ulighed mellem kønnene, end netop det her forslag. Forslaget vil jo indebære, at måske mange tusinde indvandrerkvinder og selvfølgelig også andre kvinder, men nok især indvandrerkvinder, vil blive parkeret på en livsvarig offentlig ydelse, uden at der stilles krav til dem, uden at de behøver at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet.

Kl. 16.35

Det er lige i mændenes kram, i hvert fald i nogle mænds kram, for problemet for mange indvandrerkvinder er jo, at de lever i et traditionelt familiemønster, hvor der ikke er en forventning om, at de bidrager på arbejdsmarkedet. Kan integrationsministeren forklare sammenhængen mellem indholdet i det her udspil og udgangspunktet for det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen som jeg også sagde før, er situationen bare den, at i dag er det sådan i et ægtepar, at

både manden og kvinden er bundet og bevæger sig længere og længere væk fra arbejdsmarkedet. Det er ikke en ønskelig situation for regeringen, og derfor tager vi fat med det her redskab, så vi kan øge incitamentet til, at det kan betale sig at tage et arbejde, uanset om vi taler om manden eller kvinden. Det her drejer sig om at få folk i beskæftigelse og om at sikre, at det kan betale sig at arbejde, uanset om det er manden eller kvinden.

Sagen er jo, at vi jo ikke har fået kvinderne ud på arbejdsmarkedet, sådan som det er i dag. Nu får vi da skabt en situation, hvor det i første omgang kan betale sig for den ene at komme ud på arbejdsmarkedet, og så er der faktisk et endnu større incitament for den næste til at komme ud på arbejdsmarkedet. Det må da vel være det mål, som vi alle sammen går efter.

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I må undskylde, men det her det giver overhovedet ikke mening. Nu vil man til at give kvinderne penge for at gøre det, man ikke vil have at de skal gøre, for man vil give dem penge for at blive hjemme ved kødgrøderne. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Hvornår er det blevet Venstres politik, at man skal give offentlige penge til hjemmegående husmødre, til mennesker, der ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet? Hvorfor skal det offentlige finansiere, at der er nogle, der bare har lyst til at gå derhjemme? Er det vores opgave? Skal velfærdsstaten udvides til at omfatte hvad som helst?

Endelig et andet spørgsmål: Hvordan kan det være, at regeringen ikke har indkaldt den forligskreds, der er om arbejdsmarkedsreformen? For vi har jo taget hul på hele den her problemstilling med, at det ikke kunne betale sig at arbejde, og hvor f.eks. Det Radikale Venstre var med til at lægge et loft over kontanthjælpen. Hvis det ikke virker og regeringen kan dokumentere, at det ikke virker, det, vi blev enige om ville virke for få år siden, hvorfor indkalder man så ikke forligskredsen, så vi kan tage fat og finde nogle fornuftige løsninger, der indebærer ligestilling mellem kønnene, og at vi samtidig får løst et problem?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Regeringen er kommet med sit udspil netop for at komme med sit bud, og vi åbner for en forhandling med Folketingets partier om det her udspil indeholdende det her element.

Det, jeg så bare synes er interessant, er, at Det Radikale Venstres svar, som jeg kan forstå det, er, at hvis man ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, så trækker man 100 pct. Det er selvfølgelig reelt nok, og det kan godt være, at vi er lidt blødere der ved at sige, at vi trods alt vil sikre et vist minimum for forsørgelse. Det kan godt være, at det er det, der er tilfældet. Men med De Radikales forslag om at sige, at så er der slet ikke noget forsørgelsesgrundlag, så holder man jo også dermed kvinden, hvis det kun er kvinden, ude af arbejdsmarkedet. Det Radikale Venstres løsning hjælper jo ingen vegne i forhold til den problemstilling, som fru Elsebeth Gerner Nielsen rejser.

Vi kan bare konstatere i dag, at der er kontanthjælpsægtepar, hvor begge er fastlåst i en situation, hvor det ikke kan betale sig for nogen af dem at tage et arbejde.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Det Radikale Venstres løsning er naturligvis, at man skal hjælpe enhver i gang, som har mulighed for at komme i gang på arbejdsmarkedet under en eller anden form. Det kan i første omgang være uddannelse, det kan være andre tiltag, men det vigtige er at komme i gang.

Jeg synes, at det her efterhånden lyder som en ren tilståelsessag. Venstres ordfører i debatten, fru Irene Simonsen, sagde, at ja, nu kan man fremover gå på total passiv offentlig forsørgelse resten af livet på en ny ydelse, der så i øvrigt er mindre end kontanthjælpen. Og dermed naturligvis også fastlåse folk i en social situation, som er på det allerlaveste niveau i det her samfund.

Jeg skal spørge, om det virkelig også er regeringens politik, eller om det, som Venstres ordfører tilkendegav heroppe, nemlig at man resten af livet kan sende folk på en total passiv forsørgelse, hvor det ikke er bedømt, om de under en eller anden form ville kunne deltage i samfundslivet, var en misforståelse. Er det virkelig også regeringens politik, at man nu sætter en gruppe mennesker på en total passiv forsørgelse og så i øvrigt på et niveau, hvor man må sige, at det er på det allerlaveste sociale niveau i det her samfund?

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kan bare sige, at hr. Johs. Poulsen vil sætte det helt ned til nul kroner. Det må være et meget lavt niveau.

Så vil jeg sige, at jeg ikke tror, at hr. Johs.

Poulsen har læst regeringens oplæg, som primært handler om initiativer, der sikrer, at vi får flere i beskæftigelse, at vi giver en række tilbud, hvor vi sikrer, at kommunerne gør en større indsats med det mål at få flere i beskæftigelse eller give dem de tilbud, der skal til, for at de kan komme i kontakt med arbejdsmarkedet – om det er dansk uddannelse eller er en række ordninger, opkvalificering eller andet – og som kan give dem en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er jo det, hele oplægget handler om.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg kan berolige ministeren med, at jeg har læst oplægget.

Jeg kan så sige, at ministerens opfattelse af, at Det Radikale Venstre vil have det ned til nul kroner, er jo en, hun har opfundet til lejligheden. Hr. Jørgen Arbo-Bæhr har allerede redegjort for, at det er sådan i dag, at får man tilbudt et stykke arbejde, skal man rent faktisk tage det, ellers kan man miste sin kontanthjælp. Det er situationen.

Udgangspunktet for os er, at man er i en situation, hvor man rent faktisk skal hjælpes videre, dvs. integreres. Vi diskuterer integration i dag. Det er det, vi diskuterer. Det, Venstres ordfører har sagt, og det, ministeren nu også siger, er: Vi tager en gruppe mennesker her, og hvis de i øvrigt ikke foretager sig andet, så lader vi dem blive på en meget lav ydelse resten af livet, uden vi foretager os noget som helst i den anledning. Det har intet som helst med integration at gøre.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er ikke noget, der er opfundet til lejligheden. Jeg sad i morgen-tv i morges med fru Elsebeth Gerner Nielsen, der sagde, at Det Radikales forslag som alternativ til ægtefællertilægget er nul kroner. Det har jeg ikke opfundet til lejligheden.

Så er jeg bare nødt til igen at understrege, at hele ideen med det her oplæg – det kan så godt være, at hr. Johs. Poulsen har læst det, men så har han læst det med nogle meget forkerte briller på – handler om at få gjort dem, der har væ-

ret i passiv forsørgelse i alt for lang tid, aktive og få sikret, at de kommer i kontakt med arbejdsmarkedet.

Det er der flere redskaber til. To af dem er en række tilbud og hjælp fra kommunerne. Desuden er det at sikre, at der altså også er de økonomiske incitamentter til, at det kan betale sig at arbejde. Jeg troede sådan set, at Det Radikale Venstre var enig i, at det er ret fornuftigt at sikre, at sådan nogle økonomiske incitamentter er til stede.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Ministeren sagde i sin tale, at vi skulle passe på ikke at opstille barrierer, som forhindrede folk i at blive integrerede. Derfor vil jeg gerne spørge: Hvad med mangelen på praktikpladser? Det kan godt ske, at mangel på tilbud ikke opleves som en barriere systemmæssigt, men det gør det da for de mennesker, som mangler nogle muligheder for at få en uddannelse, der kvalificerer dem.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er sådan set glad for, at fru Karen Klint giver mig anledning til at fremhæve, at i hvert fald mindst to af forslagene i regeringens oplæg handler om at få skaffet flere praktikpladser, for jeg er helt enig i, at der skal skaffes flere praktikpladser.

Realiteten er så heldigvis også siden den aftale, som regeringen har lavet med bl.a. Det Radikale Venstre, at der nu er skabt praktikpladser. Jeg tror, det aktuelle tal er i omegnen af 1.200 ekstra praktikpladser. Før den lovændring blev vedtaget, var antallet af praktikpladser konstant for nedadgående. Den udvikling har vi heldigvis fået vendt. Det synes jeg er en rigtig god succeshistorie, og det vil fortsætte.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er fint, at der bliver skaffet flere praktikpladser, men vi ser i hvert fald på de statistikker, der kommer lige nu på skolepraktikpladsområdet, at de er en mangelvare for unge med anden etnisk baggrund. Det kan godt ske, at der er kommet flere praktikpladser, men hvem er det så, der får praktikpladserne? Lige nu, hvor vi snakker integration: Hvordan sikrer vi, at den del af ungdommen, som har anden etnisk baggrund, får en kompetencegivende uddannelse?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er også derfor, at regeringen i sit udspil har et særligt initiativ til at sikre praktikpladser til unge med anden etnisk baggrund, for der er der nogle problemstillinger.

Men så vil jeg også fremhæve det, som jeg mener at vi også sagtens kan tillade os at kræve af de unge, uanset om de har anden etnisk baggrund eller de er danske, og det er, at de kigger bredere både geografisk og fagmæssigt, når de er ude at se, hvad der er af muligheder for at få en praktikplads. Det gælder begge veje. Men der er netop initiativer for at sikre flere praktikpladser, særlig målrettet unge med anden etnisk baggrund.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for at være åben over for at opstille nogle helt konkrete mål for integrationsindsatsen og for, hvad det er for en effekt, vi gerne vil have ud af det.

Det er da rigtigt, at der i regeringens oplæg står det her med 25.000 flere i arbejde, men det er for mig at se også stort set det eneste konkrete mål, der er. Resten er lige lovlig luftigt i mine øjne.

Derfor vil jeg spørge, når nu ministeren kommer med en åbning, om hun så også i de kommende forhandlinger vil være med til de forslag, vi har fra Socialdemokraternes side, om, at egenforsørgelsen efter et integrationsforløb skal stige fra 24 til 50 pct., at frafaldet af unge med en anden etnisk baggrund på kompetencegivende ungdomsuddannelser skal reduceres til niveauet for alle andre. For det er jo det, det drejer sig om: en særlig indsats på integrationsområdet.

Jeg synes, at et mål om, at alle skal have en uddannelse, er et meget smukt mål, men det er også lige lovlig luftigt.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har registreret, at fru Mette Gjerskov er meget optaget af de der procentmål. Det synes jeg er fint, og dem kan vi godt sætte op, men regeringen er altså bare kommet meget længere. Vi er altså kommet til handling.

Jeg synes, jeg har hørt nogle positive signaler i dag, men jeg er meget interesseret i at høre, om Socialdemokratiet omvendt er klar til handling. Man kommer ikke så meget langt ved bare at

sætte procenter på. Der, hvor man kommer langt, er ved at sætte noget handling i værk. Det er det, vi har gjort. Vi er nået meget længere i regeringen.

Men vi kan godt sætte nogle procenter på, og jeg er enig i, at det er fint at have nogle mål. Det er et meget ambitiøst mål med alle unge i uddannelse, men det er ikke specielt luftigt, hvis fru Mette Gjerskov læser det her, for vi anviser også redskaberne til det.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

I regeringens oplæg står der, at halvdelen af alle unge indvandreterefterkommere falder fra uddannelserne. At forestille sig, at man skulle gå derfra og så til fuld uddannelse for alle på kort tid, synes jeg er meget ambitiøst. Men jeg vil da glæde mig, hvis det skulle lykkes regeringen at opnå det, og jeg glæder mig til, at vi får diskussionen om det om 5 eller 10 år og ser, hvor langt vi er kommet.

Det eneste, jeg er interesseret i, er at få nogle konkrete mål, og jeg glæder mig meget over, at ministeren er så positiv over for at få opstillet de mål, for så kan det være, at vi kan få det ind i den fælles nationale handlingsplan, som vi jo så utrolig gerne vil arbejde sammen med regeringen om.

Det er jeg glad for, men jeg vil også gerne sige, at vi jo faktisk også er meget indstillet på at diskutere midlerne. Nu blinker lampen, så jeg kan ikke nå at nævne så mange af dem, men midlerne handler jo også om at følge op på de mål, man stiller sig, og det er vi meget indstillet på, og vi glæder os til at forhandle om det.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jeg selvfølgelig glad for at høre. Jeg håber bare ikke, at vi skal bruge alt for meget tid på at diskutere procentsatser. Jeg ser meget hellere – det er jeg som minister meget optaget af – at vi får diskuteret handling og hurtigt får sat en handling i gang. Så hvis vi kan blive enige om det, tror jeg, vi kan nå langt.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror, at når vi er færdige med den debat i salen her i dag, vil der i hvert fald være 100 familier rundtomkring i Danmark, som er meget, meget glade over den lønforhøjelse på 1.500 kr. om

måneden, som de får med det her forslag, og det er dem vel undt.

Men er det ikke lige lovlig vidt at gå, at fordi man har et problem med at få kommunerne til at bruge den forklædeordning, der er i dag, så digter man et nyt forslag, godt nok på et højere niveau og målrettet til en helt anden gruppe, som man trækker en ordning ned over hovedet på for at få kommunerne til at makke ret?

Jeg skal så spørge, om det ikke er rigtigt forstået, at hvis man bare arbejder 1 time om dagen, så vil man faktisk, ud over at kunne være fri for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i løbet af den periode, vi taler om her, kunne komme i en situation, hvor man igen kan få den høje kontanthjælp, og så på den måde ved bare at arbejde 1 time om dagen opnå det store beløb igen.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, det ville være interessant, hvis der blev vist den samme store interesse for det, som jeg synes fylder endnu mere i det her udspil: at kommunerne skal gøre en meget mere aktiv indsats for at sikre, at bistandsklienter, kontanthjælpsmodtagere, får et aktivtilbud. For det er jo det primære, og det er det, vi skal sikre at kommunerne gør; det er der, hvor vi vil poste ressourcer ind, og det er der, hvor vi vil kræve af kommunerne, at nu skal de give mindst ét aktivtilbud om året til en kontanthjælpsmodtager.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det synes jeg er fint, og det ser jeg gerne. Men jeg vil gerne spørge helt konkret: Gælder det også dem, der er på forklædeydelsen? Så begynder der at være facon på det, for det er lige præcis rådigheden, vi i Socialdemokratiet er meget interesseret i. Men hvis man laver den her ordning for kontanthjælpsmodtagerne, at de kan holde sig selv uden for rådighedsbegrebet ved bare at arbejde 1 time, hvornår kan vi så opleve det samme på a-kasse-området?

Jeg synes, der er mangel på konsekvens i den her regel, for det er jo rigtigt, som hr. Arbo-Bæhr har sagt tidligere, at der er rådighedsregler i dag, som gør, at man ikke kan sige nej til et arbejde, og det mener jeg absolut heller ikke man skal. Altså den der gamle travet om, at arbejdet er lønnen i sig selv, er vi jo selvfølgelig kommet

over, men det, at man kan sige nej til arbejde, hvor står det henne?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu har jeg jo indtryk af, at vi sammen har indført ægtefællertilægget som et redskab. Og jeg er enig i, at rådighedsbegrebet handler om, at hvis man ikke står til rådighed, så ryger man på ægtefællertilæg, eller rettere sagt ens ægtefælle gør det, og så står man ikke længere til rådighed, men det gør den anden ægtefælle. Samtidig hermed har vi sikret, at der så for alvor er et økonomisk incitament til at tage et arbejde.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være at anholde et enkelt udslag af efter min mening dyb uanstændighed eller mangel på moral i debatten her.

Vi hørte for nylig hr. Kamal Qureshi spørge ministeren, om regeringen kunne bære, at de havde støtte fra et parti, hvis formand havde sagt, at alle udlændinge og indvandrere skulle ud, de skulle ikke integreres.

For en time siden blev det samme udsagn fremsat, og da fortalte hr. Jesper Langballe, vores ordfører på sagen her, at det naturligvis er en fuldstændig misforståelse. Det, der tales om, er flygtninge. Flygtninge skal ikke integreres, fordi flygtninge naturligvis som flygtninge skal tilbage, men det gælder naturligvis ikke udlændinge og indvandrere. Alligevel skal vi – en time efter, at udsagnet er aflivet – opleve det fremsat på ny.

Jeg vil ikke stille spørgsmål til ministeren, for jeg vil ikke bringe hende i vanskelighed. Jeg vil kun sige, at jeg synes, det vidner om en dyb mangel på moral, som gør, at debatten bliver underlødige.

Formanden:

Har ministeren kommentarer?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg tog det som en kommentar og ikke som et spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Vi siger tak til ministeren, og så venter vi lige et par minutter, inden vi sætter afstemningen i gang.

Kl. 16.55

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 17 af Irene Simonsen (V), Jesper Langballe (DF) og Henriette Kjær (KF) (se side 2793) vedtoges med 54 stemmer (V, DF og KF) mod 46 (S, RV, SF og EL).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 18 af Anne-Marie Meldgaard (S), Morten Østergaard (RV) og Steen Gade (SF) (se side 2808).

Forslag til vedtagelse nr. V 19 af Jørgen Arbo-Bæhr (EL) (se side 2841).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 37:

Forslag til folketingsbeslutning om et særligt introduktionsprogram for udlændinge med særlig religiøs embedsvirksomhed.

Af Anne-Marie Meldgaard (S) m.fl.
(Fremsat 30/3 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Formanden:

Jeg må lige bede om ro i salen, så vi kan høre ministeren. Værsgo til ministeren.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at regeringen er enig i de grundlæggende hensyn bag beslutningsforslaget. Udlændinge, der virker her i landet i en længere periode som religiøse forkyndere, og navnlig dem, der arbejder med en konkret menighed, skal have en forståelse for det danske samfund.

Vi skal give frihed til religionsudøvelsen og ikke blande os i, hvad der forkyndes. Men præster, imamer og andre forkyndere fungerer på mange måder som vejledere for deres menigheder, de er i et eller andet omfang med til at på-

virke, hvordan almindelige mennesker tilrettelægger deres liv. Det giver dem et særligt ansvar, og derfor bør de kende noget til den måde, vort samfund fungerer på, og de bør respektere de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Det vil også være en stor fordel, hvis de kan kommunikere på dansk. Regeringen har da også allerede gennemført flere initiativer i forhold til religiøse forkyndere. Regeringen har i udlændingeloven stillet krav om dokumentation for relevant baggrund eller uddannelse samt et værdighedskrav som betingelse for opholdstilladelse som religiøs forkynder.

Kl. 17.00

Mulighederne for at inddrage en udenlandsk religiøs forkynders opholdstilladelse er styrket i tilfælde, hvor den religiøse forkynder i sit virke handler eller ytrer sig på en måde, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper. Dertil kommer, at der er indført et krav om danskundskaber, idet præster for at opnå vielsebemyndigelse skal kunne kommunikere med danske myndigheder.

Den 18. april havde jeg et møde med forskellige imamer, der arbejder med muslimske menigheder i Danmark, og flere pegede på, at det er et problem, at religiøse forkyndere kommer til Danmark fra andre lande og opholder sig her nogle få år uden at lære sproget eller samfundet at kende.

Selv om regeringen allerede har gjort en del, er vi derfor positive over for at gøre mere. Regeringen er således enig i beslutningsforslagets hensigt, og regeringen vil derfor gerne bidrage til, at udenlandske religiøse forkyndere, der skal virke i Danmark i en længere periode, har det fornødne kendskab til dansk sprog og danske samfundsforhold som forudsætning for deres virke her i landet.

Den personkreds, vi taler om, er udlændinge, der efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, får ophold som religiøse forkyndere med ansvar over for en konkret menighed i Danmark. Derimod skal missionærer, f.eks. mormoner fra USA, og medlemmer af ordenssamfund, f.eks. katolske nonner, ikke være omfattet af kravet, der for dem er irrelevante. De religiøse forkyndere er en persongruppe, som ikke er omfattet af integrationsloven og dermed det almindelige introduktionsprogram for udlændinge. Og sådan skal det også være fremover.

Socialdemokraternes beslutningsforslag indeholder forskellige uklarheder, bl.a. hvorvidt reli-